زبیښاک

ناول

صفیه حلیم

Ketabton.com

د چاپ ځای: ایډمین پریس (پېښور)

نیټه: ۲۰۰۲ نومبر ۱۳۸۱ ل، لړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې په نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی باب

۱۹۳۸

عیسوي کال

ه د اوسپنې د جرندې(قلف) بندولو وروسته یو وارې بیا ځان
په زوره راښکله او د تندی ګونځی یې تتی شوی. د خپل کور دا
لویه زړه تمبه یې شا ته ورتیله کړه او په بل لاس یې کنجي د خپل
س په تخر کښ جوړ لوی جیب ور واچوله، هغې چې کوڅې ته
مخ ور ړو نو سترګې یې له اوښکو ډکې وې. د مني پدې
مازیګرې د کلی په کوڅه کې د زهره د چم ګاوند ښځې راتولې
وې. هغې سترګې د بر جومات د امام په ښځې ولګیدې چې کله
به هم له خپل کوره نه راوتله. زهره لاسونه ور وړاندې کړل او
دواړه ښځې غاړه غړی شوی. نن زهره له کلی روانه وه، هرې
ې پخپل وار دې ته یو څو د تسلیت خبرې کولی، غاړه به یې
ورله ورکړه او بیا به هغې پسې روانه شوه. د ښځو دا وړه قافله
ورو ورو خوځیده. ځینې به پکې په لاره د خپلو کوروونو په
دروازو ودریدې، لکه چې وړاندې تګ ور باندې حرام وو.

لی پدې کوڅه کې به هر وختې ماشومان لوبې کولی. ولې اوس
و ماشوم هم نه ښکاریدو. ا تول د زهره د څلورو اولادونو سره
د وخته د شنډ توت خواوشا راټول وو. دا د کلی د تانګو
وروستی پړاو وو، د هغو څلورو تانګو چې د ورځې به دوه ځلې
ار ته تللی او پکې به د پیو(ودو) منګي بار وو. اوس د شنډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوت سره یوه ټانګه ولاړه وه. نی پدې مازدیګری، د مناف ماما په ټانګه یوازې د زهره د کور هاغه لوښی لرګي بار وو چې له ځا ه سره ښار ته وړل. ې د هغې څلورواړه ماشومان د خوشالی نه په ټوپونو وو چې ښار ته روان وو.

ولې د زهره په زړه لکه چې لویه تیږه رالویدلې وه. هغې له سهاره ره ژړلی وو چې اوس یې اوښکې هم وچې وې. . کلي په منځ ې بهیدونکی د لویې ویالې د پله په سر د هغې ګاونډی ورسره خدای په اماني وکړه او زهره د ټانګې په لورې روانه شوه نو ه احساس وشو چې هغه اوس پدې ټوله نړۍ کې په رښتیا یوازې پاتې وه.

و مخامخ په ټانګه کې یې واړه ولیدل چې ښکته پورته کیدل نو زړه یې ډاډه شو. هغه ټانګی ته ور وختله او چې د پله نه ورآخوا د کورونو په وکتل خو ځینې ښځې اوس هم ولاړې وې.
ف ماما د اسپې د مخې نه د ونډې توبره لرې کړه او واګې یې د ټانګی د اوسپنې د جنګلی نه ورپرانیستلی. اسپه ورو ورو روانه شوه او مناف ماما په پایدان ودرديدو او اسپې ته یې د خپلې ژبې مخصوصه اشاره ورکړه. . کلي ښځو تر هغې ټانګې ته کتل تر دا د ګل شرف دوې د مالتو د ونو پناه شوه.

زهره خپله سپینه بورقه کلکه له ځانه سره تاوه کړه. او مناف ماما اسپې ته یو چابک را خلاص کړو نو هغه په منډو شوه. په ټانګه د هغې دولس کلنه لور ښاپیری د مور د ژړا په سوب پوهیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو غږ یې نه کاوو. هغه د مور نه سخته وېرېده. یوولس کلنه شفا هم د مور په خفګان خفه وه، ولې ښار ته د تللو لپاره لېواله وه. لس کلن اعظم او د شپږو کالو جانۍ د مناف ماما سره د ټانګې مخامخ سیټ کې ناست وو او دواړو سې ګڼله لکه چې اسپه ددې په اشاره روانه ده. جانۍ به کله نا کله د مناف ماما په شان د خولې ه ټکارې هم ویستل. انګه چې د کلي د کچه لارې نه د ښار لوی سړک نه راووتله نو زهره د شا د سیټ نه مناف ماما ته مخ وګرځوو او ورته یې وویل، " لالا، په هدیره کې ایساریږو."

مناف ماماسر وخوځوو اسپې ته یې بیا یو چابک غوځار کړو. هدیره د کلی نه رې نه وه، خو په پښو ورته ډېره لاره وه. مناف بر وو چې زهره به په هدیره کې کوم ګوټ له ورځي. هغه واګې راښکلی نو ې قدمونه ورو کړل او اخر ټانګه د بیری د یوې زړې ونې لاندې ودریده.

زهره په پائیدان پښه کېښوده او په کوزیدو یې په سخته ژبه ټولو ماشومانو ته وویئل، " ښوک دې نه راکوزیږي. زه په منډه ورځم." خو زهره چې خبریده نو جانۍ بیا د ټانګی نه ټوپ وهلی وو او په یوې وړې کې لارې په منډه وه. د زهره له خولې بې واره یوه ښېرا راووتله.

"ملا د ماته شه...جانۍ...مه ځغله...پرېوزې...وه جینۍ..."

خو جانۍ د مور د غږ هیڅ پروا ونکړه. هغې ته د خپل پلار قبر معلوم وو. نېغه ولاړه او قبر ته نږدې ودریده. بیا یې خپل واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـونه پورته کړل او د مشرانو په شان یې د شونډو په منځ کې پس پسی وکړې.

زهره قبر ته را ورسیده و د خپلې لوپټې په یو پلوو کې تړلی د خپل کور د رام یل څو ګلونه یې په قبر وشیندل. فاتحه یې وکړه، بیا یې د قبر په خازه لاس کېښودو او ورو ورو لګیا شوه، داسې لکه چې خپل مړ خاوند ورته مخې ته ولاړ وي. " ته خو پوهیږې تېر کال په ما څومره سختې تېرې شوې. مزکې درته ساتلی شمه. ، لوڼو عزت به دې څوک وساتي. اعظم لا ماشوم دی... ، د عابدې مجرمه یمه...څه وکړمه. ،ې کلي کې مې ګوزاره نه کیږي... ما ته بخښنه وکړه."

زهره څو شیبې همدغسې ولاړه وه. ې جانی د نږدې قبرونو نه څو کاڼي راټول کړی وو، د خپلې نانزکې قبر یې جوړ کړی او مور ټولې خبرې یې هغه وړوکي قبر ته کولی. زهره د خواښی او خسر قبر ته هم ودریده. یا یې جانی له ګوتې ونیوله او بېرته ـنګې ته راغله. د بېرې د ونې لاندې ناست مناف ماما نسوار وتوکل، خوله یې د پټکی د ر ځوړند پیڅکی پورې پاکه کړه او لکه د مشین ټانګی د روانولو مراسم یې پورا کړل. ټانګه د بوډنۍ د ړه نه چې تېریده نو جانۍ نابېره ناره کړه، " بي بي څه شوه؟ مورې بي بي ولې مونږ سره نه راتله؟"

د زهر ، زړه کباب شو، هغې هیڅ هم ونه و ل، د جانۍ بي بي د ـې نازولی لور عابده نن سحر مور سره د خدای په امانۍ لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی وه. د خویندو سره یې ډېر پټ رازونه وئیلی وو او چې تله ر جانی یې د هغې د ډ مکې نوی بورقه ځان ته راښکله چې، "ښې ښې مه ځه... مونږ ښار ته ځو...موږ سره راځه..." او عابدی ورته وئیلی وو چې زه بیا درځمه. زهره په تصور کې لیدل چې عابده به اوس له پنډیری اوړه راوباسي.

عابدی پخپلو وړو وړو لاسونو د پنډیری نه اوړه راوویستل او خپلې یور ته یې په شکرې کې اړول. هغه د دلاور د نازولی زوی . خان ناوی وه. او د ناوی توب د ورځو دا لومړی دنده وه چې د هغې په غاړه لویدلی وه. هغې خپلې لپی شمیرلی او د مور د کور ډوډۍ یې یادوله. خپلو لاسونو ته یې وکتل، نکریزو رنګ اوس هم تازه وو. د هغې مړوندونه دومره نازک وو چې د صابون کلک والی به یې نشو زغملی. هغې د ښایست درز په نږدې کلو کې هم خپور شوی وو او با دا ښایست ورته جنجال جوړ کړو. دا ' د یوولسو کالو وه چې خلک یې غوښتلو ته را مات وو. خو د هغې پلار سید کرم به هر چاته وئیل چې لور یې ماشومه وه.

عابده پلار ته ډېره ګرانه وه ځکه خو به یې ورته په کور کې سبق ورښودلو. دی د خپل لی په یو څو لوستو کسانو کې و انګریزانو به یې د پښتو درسونه ورکول. دوه کاله پخوا د شاه ګل کلی لک ورسره په ښار کې پیژندګلی شوی وه او سید کرم ورسره لوظ کړې وو چې عابده د شپاړلسو کالو شي نو د هغه زوی ته به یې ورکوي. خو د مرګ لاس پرې بر شو او دې د ملاریا(ملیریا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ناروغی مړشو. د زهره د سر نه لکه چې چت لیرې شو. د هرې خوا نه بادونه را والوتل او خس و خاشاک یې د دې په کور کې ورویشتل چې د دې سیلی لومړی قربانی عابده وه. د کلی خان، دلاور چې پخوا به یې د سید کرم نه حیا کیده، د هغه په لوبښتي کې زهره ته د عابدی لپاره خواست وکړو.

هره حېرانه وه چې څه وکړي، د خاوند په غم پوهه نشوه او د لور په غم اخته شوه. یوه ورځ به د شاه ګل ملک له خوا پیغام راتلو او په بله ورځ د دلارو خان له کوره. دواړه کورنۍ د یوې دغری وې او ورو ورو د واده د خولې سره به یو ګواښ هم مل وو چې که لور یې بل له ورکړه نو... د دې...نو...په آوریدو به زهره وارخطا شوه. سید کرم یو ناسکه ورور وو چې له پښو معذوره او د کلی په هټۍ به ناست وو هغه هم د دلاور خان نه سخت وېریدو. زهره پخپله پدې کلی کې پردۍ وه. هغه د سوات نه راواده شوی وه. یو ورور به یې په کال چرته راچکر شو، که د تپوس پوښتنې یې وک نه وو. ې ورځو شپو کې هغه د ید بابا زیارت ته روانه وه چې په لاره کې یې شمانۍ ولیده او هغې ورته په غوږ کې داسې خبره وکړه چې زهره وارخطا بېرته کور ته راوګرځیده.

ابدی ته هغه ورځ ښه په زړه وه. لو خویندو کور پاک کړی وو. کټوۍ په انغري باندې وه او دوې په غولی کې ناستې وې. هغې پخپله په کروشیې د کټ څادر بونلو. اپیری په وړو لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارګاه ټينګه کړې وه، پرتوګاښ يې جوړ وو او شفا په يو ټوکر کې د خپلې خور نه چارسوتي کښيدې چل زده کوو. کله چې مور يې وارخطا د وخت نه وړاندې کور ته را دننه شوه نو هغه پوهه شوه چې خبره ورانه وه. جانې د اعظم کور ته نه راتلل ځکه دوي هم مور سره روان وو او د دوې ميله خرابه شوې وه. نور کله به زهره ورته يوه يوه څپېړه راخلاصه کړه، خو نن د هغې وضع ښه نه وه. نو ورته اوبه راوړې، چا ورته ببوزې وهلو او زهره په زوره زوره مريم ته نارې کړې چې د دوې سره يې دېوال په دېوال کور وو. مريم په منډه راغله، ورپسې د هغې خاوند هم اغی او بيا دوې په کوټه کې څه صلاح مصلحت وکړل چې ک ترې خبر نشول. نو په هاغه ماښام د دلاورخان په کور کې ډزې وشوې. دا د صمد خان او د عابدې د کوږدنې اعلان وو. له ورځ د دلاور خان له کوره سرې راغلل، ګوټ ووشو او سمدلاسه د عابدې د واده نېټه ټاکل شوه.

عابدې د پنډيرې خوله وتړله، او ورو د خمبې نه راښکته شوه. هغه تراوسه خپل واده ته حېرانه وه، د ديارلسو کالو عابدې مياشت ځکې هم د خپلو خويندو او همزولو سره به د شپې پټ پټونې کولې. دا کومه ټکه رالويدلې وه چې مور يې د شهيد بابا زيارت ته د تلو برخای، د دې د واده په غم کې شوه. په هاغه شپه دې څومره ژړلې وو، ته يې څومره زارۍ کړې وې چې ورته حال ووايي. که نه د ګاو بانو د کور کوهي(څاه) ته به ورودانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پدې خبره ورته مو ووئيل’ " ښاه ګل ملک وايي چې که **عابده**
و رانکړه نو ووبه يې تښتوو."

د عابدې د واده په **اوو** ورځ زهره هوډ کړی وو چې نورې لونې به د خپل کونډتون نه، نه زاروي. د سيد ۽ يو ډېر نږدې ملګرې د رشيد کونډه، محبوبه په ښار کې اوسيده **او د** زهره د حال نه چې **خبره‌شوه نو** په هم هاغه محلت کې يې ورته د کرايې کور پيدا کړو چې محبوبه پکې اوسيده. ، د زهره د کلی پدې مازديګرې همدې کور ته روانه وه.

دويم باب

۱۹۳۹

زهره خپلې تولې خنداګانې کلي کې پرېښې وې. به ښار کې هغه د "ببو" په نوم يادېده. **دا نوم** ورته د رشيد اولادونو ورکړی **وو.** محبوبه د کابل نه را واده شوی وه. هغې به د **بورقو(** ادرى) لپاره توکر کابل ته ورلېږلو چې ورېښمين جالی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ڼ(چین) ورته وګنډي. نو ښځو به خپل ټوکر او وریښم ورته ورکول او محبوبی به پکې خپله ګټه اخیسته. د هغې په کور به یو څو ښځو په اجوره (اجرت) کار کوو او زهره هم د ښځو په دی ډله کې شامله وه. حبوبې ورته د جامو ګنډلو یو زوړ ین ورکړی وو او هغې ته یې چل هم وربښودلی وو. زهره به س پخپله هم د محلت د کورونو لپاره جامې په مزدوری ګنډلې.

ښفا او ښاپیرۍ د محبوبې د لور سره د ښار د لاسي کارونو مرکز کې داخلي شوی وي چې حکومت پرانیستې و. ازدیګر به دوي د مور سره لاس کوو. اعظم لا پخوا د ښار په ښوونځي کې داخل و و اوس د کلي نه ښار ته د ځانګې سفر نه خلاص وو. له کوره به ړه پښو ورتلو او زهره به سحر وختي شفا، ښاپیرۍ او اعظم له ډوډۍ پخوله. بیا به د جانۍ سره بازار ته ولاړه، د سود سودا نه وروسته به یې ټوه باندې کړه او بیا به یې ټوله ورځ مشین لاسنی تاوولو. ازدیګر به دواړو لوڼو ورته د خپل سڼر چې دوې به ورته "څرخه سینټر" وئیل، کیسې کولې. د هغه ځای د استادانو، د نورو جینکو، خاله، د څوکیدار، څوک به یې یادول چې د زهره په ژوند کې یې یو خوږ بدلون راوستې وو.

ښاپیر به اوس کتابونه ولوستل، د څرخه سینټر نه به یې کله نا کله د کیسو کتابونه کورته راوړل. د شپې به یې د لاټین (هري کېن) په رڼا کې دا کیسې لوړغږ ولوستلی. د زهره په کور کې تر وسه بریښنا (بجلي) نه وه، خو هغه خوشاله وه. ې ورځو شپو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلی زړې ښځې چې به ښار ته د سودا لپاره راتلې نو د
هره په کور به هم را وګرځیدی. بیا به یې ورته د عابدی او د
هغې د سخر ګنی حال ووئیلو. زهره هم د کلی د ښو بدو او د
ټولې مزکې د فصل د حاصل لپاره څو وارې کلی ته ورغلی وه.
د کلی د کور صفایي به یې وکړه خو شپه به یې پکې نه کوله.

عابدې حال به یې ولیدو نو ټوله شپه به ناارامه وه. د دلاور خان
په حجره کې به مېلمانه ډېر وو او عابدې خوابنې د کور کارونه
په انړېندو ویشلی وو. پدې ډک کور کې د عابدې ورځ بده وه.
هغه د عمر نه وړه وه او وجود یې هم نازک وو، د کور په نورو
کارونو کې به ورسره د کلی څو ملګرو او کله نا کله خپلو یونو
مرسته کوله خو د ې خانکه اوړو د اخښلو په وار به یې ژړل.
عابدې به خانک په کټ ایښې وو او پخپله به ورته په زمکه ولاړه
وه. یوه ورځ همدغسې د اوړو په دریم خانک کې یې ایله اوبه او
مبیره اړولی وو چې سر وربانډې وګرځیدو او راپرېوته. په کور
ی یو غوبل جوړ شو او د عابدې خوابنې هم وارخطا شوه. زهره
تېر ځل ورسره ت جنګ کړی وو چې د هغې لور د دې کارونو
نه ده. د کلی دایي شمی راغوښتل شوه او هغې په منډه د عابدې په
وابنې زیرې وکړو چې عابده د ملشوم‌سره وه. بیا نو عابده د
ماشوم تر زیږیدو د اوړو اخښلو نه بې غمه شوه.

د عابدې د زوی د کیدو خبر نورجانی راوړی وو. زهره ورته په
سر لوپټه واچوله عابدې ته یې ځواب وکړو چې په بله جمعه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلی ته ورځي. ناپیرۍ، شفا او اعظم د کلي ورتګ ته خوشاله وو. پدې تېر یو کال کې دوې عابده یو دوه وارې لیدلی وه او دا ځلې یې ورور و خویندو زهره ته ښه په کلکه وئیلی وو چې دوې به په کلي کې لس شپې کوي. زهره چې د جوړو شوو جامو یوه لویه غوټه د محبوبې کور ته وو رسوله نو په هغې یې هم د عابدې ته زوې زیرې وکړو. محبوبې رله ژر د کوځې په ګوټ د شیام حلوایی دوکان نه شیرینۍ را وغوښتله. بیا یې په زهره ټینګار وکړو چې کلی کې دې ډېره نه پاتې کېږي. یو خو د ودونو جامې ورته ډېرې را روانې وې او بله د اعظم د سبق یادونه یې وکړه چې سالانه امتحان نی آزموینې) یې په سر وې.

زهره تر اوسه د ښوونځي د سبق په حساب ډېره نه پوهیده خو دومره خبره وه چې محبوبه هره خبره د هغې د ګټې لپاره کوي. کې سپینې شین خالی محبوبې به په دریو ژبو خبرې کولی شوي. د اردو لیک ولوست یې د خپل خاوند رشید نه زده کړی وو، هره به یې هم کله نا کله راهڅوله چې یو څو تور کې دی ولولي. خو هغې ځان په زړو کې حساب کړی وو. د جمعې په ځ زهره د ټانګو اډې کې منڼ مام نه څواب وکړو چې سپینین دی ورپسې کور ته رلشي. او په هغه سازدیګر د مناف ا ټانګه په کلی کې د شنډ توت لاندې چې ودریده نو زهره خپلو دونو ته د غوښې، چای، وریژو او د سابو غوټې په سر کړې. ی ته یې د کور کنجیانې ورکړې چې دوې دې هر نې ځای پر کړي. پخپله د ویالی بلې غاړې ته د دلاور خان کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه شوه. عابدې د کور ښځو ورته د ستړی مشي سره مبارکي هم وويله. زهـ مړی لور او بيا لمسې ښکل کړل او وې ليدل چې عابده نوره هم کمزوري شوی وه. ې يو څو واري دروازې ته وکتل نو مور يې پوهه شوه چې د خويندو په انتظار وه. زهره ورته وويل، " نن ناوخته وو صبا به درته راشي." کور ښځې لاړې د مازديګر ستاره او د کټوې په غم کې شوې نو زهره د ډوکي نه وه غوړه کاغذي کڅوړه راوويسته او عابدې ته يې په لاس کې ورکړه. پدې کې هـ ـه معجون(مساله) وه چې په تېرو څو ـځو کې زهره پخپل لاس جوړ کړی وو. ځلوښتو توکو جوړ دا څوندور خواړه د اعظم او د جانی ډېر خوښيدل خو زهره ايله يوه يوه چونډۍ ورله کړی وه. اعظم پدې سخت غصه وو چې د مسالې، بادام، غوزان، چارمغز او بې شمېره نور نااشنا توکي خو ده ورته له بازاره راوړی وو نو په هغه مسالې د ده حق زيات جوړيدو. هغه په دې نه پوهيدو چې مور يې هره شپه د يوې يوې پيسې په حساب کولو اوده کېده.

ـدې کڅوړه په يوې طاقچې کې کېښوده او مور ته يې د چايو تابيا کوله چې زهره پاڅيده. غې اوس ژر تر ژره کور ته ځان سول غوښته. عابده هسې هم پوهيده چې زهره به هيچرې د هغې کور کې ايساره نه شي. د هغې راتګ به همدغسې په منډه وو. واده راهيسې مور د هغې په کور کې بې له اوبو نور څه نه وو څښلی، زهره به وئيل چې د واده کړی لور کره ډوډۍ خوړل د بې غيرتو خلکو کاروي. ـه څه هم خلکو به ورته ډېر وويل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره يوازې د سړو لپاره ده خو زهره دا دود پخپله په ځای ساتلی وو. غې د سيد کرم او اعظم لپاره هم سوچ کوو او ځان يې د عابدې پلار ګڼلو.

ں هم چې هغه د دلاور خان له کوره خپلې کوڅې ته روانه شوه ښځو ورباندې ډېر تينګار ونکړو. د زهره د چم ګاونډ ښځې کہ چې د هغې ښکالو اوريدلی وه. هر چا به د خپل کور له دېواله ورته ستړی مشرې وکړل او بيا به پخپلو کارونو اخته شوی. تر پل کوره چې رسيده نو د مازديګر لمونځ ترې قضا شوی وو. مغه لړه ګړندې شوه ځکه جانۍ يې هم نه ليده او خبره وه چې د هغې نه وړاندې په منډو منډو کور ته به رسيدلې وي.

به کور کې ښا ی او شفا ځای سم کړی وو او درې کټونه په غولی کې پراته وو. په انغری ، اور بل او ښاپيرۍ ورباندې د خاورو په کټوۍ کې ښه باندې کړی وه. شفا اوږه ځبنلی وو او اعظم د جانۍ ره د لرګي په اندره پايه(زينه) ښکته پورته کيدو. نفا د لاټين(هري کېن) شيشه پاکوله او د تيلو ډبوه يې هم ځان ته دې ايښې وه. زهره ته دا هر څه ډېر ښه ايسيده خو د سيد کرم ای تش وو. پداسې وخت کې به هغه خپل کتاب سرته ايښې وو په کټ به نيم ملاست وو او په آسمان به يې د الوتونکو مارغانو سيل کاوه. ، نا کله به ورسره اعظم او جانۍ هم ملاست وو او هغوې به يې د مارغانو نومونه ښودل. د ملا انګ، د هغې د تصور دا نړۍ ړنګه کړه. نې اودس تازه کړو او د لمونځ نه وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډېره وخته يې خپلې وظيفې کولې. شفا چې هريکين بل کړو نو زهره د مصلی نه را پاڅيده. هغې ته د لاټين شيشه صفا نه معلوميده خو اوس ناوخته وو. واړه وړي وو او خپلې لوبې يې بس کړې وې. ل د انغرې چاپېره ناست وو. ښاپېرۍ کټوه د خوړلو لپاره ابره کړې وه او مور ته په انتظار وه چې په تبۍ ډوډۍ پخه کړي.

زهره چې ډوډۍ پخولو ته کيناسته نو پام يې شو چې ټولې بسترې تړاوسه دننه ي پورې ځوړند اړولي کټ کې پراته وو. اوس دننه تياره وه او پداسې وخت کې اکثراً په توشکونو کې به لړم يا کربوړی پټ وو. پدې سوچ د زهره وجود نارامه شو او لونو ته يې ويناوې پيل کړې. د ښاپېرۍ د سترګو اوښکې ونه ليدې. ښاپېرۍ ، همدغه ګيله ترې پيدا شوه ې هغې به ټول کارونه سم کړې وو خو مور به ورته يوه خبره د آفرين نه کوله او په يوې غلطی به يې پکه کړه. دواړه جينکی راپاڅيدی، شفا ډېوه بله کړه او دننه خور ته يې ونيوله. پېرۍ يو يو توشک را بهر کړو، وې ندلو او بيا د يو بل پنډ نه يې د سان چاپه دار څادرونه راوويستل ې کټونه د خوب لپاره جوړ کړي.

ې ټول وخت کې زهره ډوډۍ هم پخوله او ځان سره بونګيده، " هره خبره زما په سر ده. ه ښځه هم يم او سړی هم... د کوړ او ر ټول کارونه ماته پاتې دي." د هغې پام نه و چې جانی او اعظم د تبخی د تودې ډوډۍ نه نمړی ماتولی او سپور يې خوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زهره له دې عادت نه ډېر بد راتلل. یو وارې چې اعظم لاس
وړاندې کړو نو زهره د ـکې د ځمځۍ سره ورته تیاره وه او په
لاس یې ووهلو، خو اعظم خپل کار کړې وو. د ډوډۍ نه وروسته
ره د ماسخوتن لمونځ ته ودریده او لونو یې لوښې راټول کړل.
زهره به د ماسخوتن د لـ ځ نه وروسته ډېرې اوږدې وظیفې
ولې خو نن د هغې د دعاګانو سلسله د ډمامو په شور ماته شوه د
شپې پدې چپتیا کې غږ د ډېر لرې راتلو او هغې د مصلی نه خپلې
اونډۍ مریم ته غږ وکړو. " مریمې دا د چا په کور کې تماشه
ده؟" مریم د کوهي نه اوبه راویستلې چې په غولی کې تړلې مال ته
یې واچوي. هغه یوه شېبه غلې وه لکه چې غوږ یې ایښې و، بیا
یې هم هاغسې په لوړ غږ وویل. د دلاور خان دوی په حجره کې
ا جوړې ډنګ ډونګ دی.

زهره یوه شوه چې د هغې د لمسې شاه جهان زیږېدو خوشالی
ځکه سبا ته د ماشوم سرکلی وو. د عابدې مشرۍ یور ورته
وئیلی وو چې نن ماښام له ښاره یوه نامتو ډله سازیان رابلل شوی
وو او سبا به د دوی په حجره کې تماشه وي. خو داسې ښکاریده
لکه چې تماشه هم اوس پېل شوې وه.

زهره په بله وره یو څه خوشاله معلومیده. لونو یې خپلې خوښې
جامې اغوستې وې او دې ورته هېڅ نه وو وئیلی. اعظم سهار د
چایو نه ورو سته چې په کلی کې د خپلو ملګرو سره یو ای شوی
وو نو بیا تر غرمې مور نه وولیدلی. خو هغې نن د کلی د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په شان اولادونه هیر کړې وو. عجیبه خبره دا وه چې نن
رمه د نورو ښځو او د لور په ټینګار زهره د عابدې په کور کې
ـ لومړی ځل ډوډۍ هم وخوړه. ماښام د لمانځه نه وروسته د
دلاور خان په حجره کې تماشه وه، ښځو له کارونو ځان اوزګار
کړې وو او د حجرې خوا وشا په کوټو (بامونو) ځان ته ځایونه
نیولی وو. ماپیرۍ او شفا د خپلو خورل او عابدې سره یو ځای
ناستې وې. د زهره زړه نه کیدو چې ـ ماښام نه وروستو نوره
ایساره شي. ازونه په هغې هسې هم بد لګیدل خو د لونو لپاره
ناسته وه. د هغې په شان نورو زړو ښځو د ډمو د ګډا ننداره
دومره نه کوله، څومره چې پخپلو کې خبرو ورله خوند ورکوو. د
ـره د چم ښځې هم راغلی وی او ځینو واړه ماشومان لرل چې
ـسر له ماښام په غیږه کې ورته اوده وو. جانۍ هم څو شیبې سیل
وکړو او بیا راغله د مور په غیږه کې اوده شوه. زهره پدې وخت
کې فیصله وکړه چې خپل کور ته به ولاړه شي.

ـ ښځو یوه جوپه راپاسیده، یوڅو تنه د لرګي په اندرپایه راښکته
کیدې چې په حجره کې شور ماشور جوړ شو. هغه ټولې چې
ښکته او نیمې بره ولاړې وې د کوټې هغې دېوال ته یې منډې
ـکې چې ښکته ترېنه حجره ښکاریده. زهره ـ د ښځو د یوې
جوپې ـ سر راپورته کړو چې ښکته په حجره کې وګوري چې څه
ـپیښه وه. ـبرې په میدان کې ګلفام او آینې سندرې ویلې.
ـاړو به په ګډه څو مصرعې ووئیلی، بیا به یې د ډولکی په درز
ـپلو ګونګروګانو ته شرنګ ورکړو او د حجرې یو او بل سرته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې ځرخ تیر کړو. زیاتو خلکو د هغوي سندرو ته غوږ نیولی وو
ږ ګلفام چې به کوم لوري ته ورغله ها خوا به ډېر جوش لیدل
کیدو. زهره د دوې دواړو جامو کالو ته ځیر شوه. دوې په سرو
اوشنو رنګونو د کوچیانو کمیسونه اغوستې وو او پرتوګونه یې
تور وو. په‌سرونو سرې اوږدې لوپټې وې او د وجود غړې
یې نه معلومیدل و د ګلفام سور کمیس په ملا کې تنګ وو او د
پښې غاړې نه به یې کله کله لوپټه والوتله نو د سږو له خلې به یو
زوږ راپورته شو.

زهره په تلو کې ه چې د ګلفام د یوې مصرعې په وئیلو د غلام
سخي زوی لاس وراوږد کړو، د غې غځیدلی لاس یې وونیولو. د
فام پښې بې توله شوې او غه په ناستو ځوانانو پریوته. هرې
خوا ته‌شور چیغې شوې نو د غلام سخي زوی هغه نځا ګره
راپورته کړه. هغه وخت په ښځو کې ناسته د غلام سخي ښځه
ښېل زوی ته په ښکنځلو سرشوه. زهره چې د وړاندې نه د
حجرې په حال نارامه وه، پدې حالت نوره هم ناقراره شوه. لوښو
ته یې غږ وکړو چې" راځۍ" ښفا یې په زوره پاڅوله خو ښاپیرۍ
عابدې سره ونښته او ډېرو ښځو په وینا او مینت زاریو، زهره
ښاپیرۍ نه لاس واخیستو. بیا د کلی په خاموشو لارو هغه د
خپلو دریو اولادونو سره د کور په لورې روانه شوه. زهره د
ې د دروازې زنځیز یو وارې بیا ولیدو چې له دننه کلک شوې
و. او جانۍ د وخته اودې وې. اعظم یې په زوره د دلاور خان
حجرې کور ته راغوښتې وو او یو څه وخت هغه پښې په ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

در بولي. بیا له خپلې خور سره په لوبو شو او اوس هغه هم کوږ ووږ په خپل کټ پروت وو. زهره په تیاره کې د هغه په کټ څو شیبې کیناسته په ویښتو کې یې ورته ګوتې ووهلې او بیا ولاړه پخپل کټ پریوته.

د دلاور خان له حجرې اوس د سازونو غږ د دې تر کوره راتلو. هغې ته خپل د واده شپه رایاده شوه، په هماغه شپه هم ډمامې غږیدې. دې ژر د قران سورتونه رایاد کړل، یا یې سر د بالښت لاندې پټ کړو خو اوس ددې په ماغزو کې موسیقي غږیده. هغې د لاحول وظیفه پیل کړه نو وور ورو موسیقي بنده شوه خو اوس د هغې وجود په خوږیدو شو. دا لکه د ماهي، چې له اوبو بهر وي، اوړیده راوړیده. پدې کې د هغې د ذهن په پرده یوه ښځه راښکاره شوه. دا ګلفام وه، د سور کمیس او تور پرتوګ د پړسه د بوډې تال رنګونو لوپټه به والوتله، د ګلفام مخ د هغې خپل مخ شو. د غلام ـې د زوی پر ځای د هغې خاوند سید کرم ناست وو، د دې لاس یې ونیولو ـ دا ړنګه بنګه د هغه غیږ ته ورپریوته. د هغې ټول احساس کاوا که شول. له خولې یې یوه کریکه راووتله، وجود ـې خولې خولې وو... ساه یې ښکته پورته کیده او د شفا غږ یې له لرې اوریدو ، " موری! ـچل دربانډې شوی دی."

د هغې د کمیس د غاړې توکمې خلاصې وې او شفا یې لاس نیولی وو. زهره اوچته راپاڅیده او خپل ځان ته یې پام شو. شفا ژړغونې وه، دې ژر ته ووئیل،" هیڅ نه دی...لکه چې خپسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې ناسته وه. ۔ ګوټ اوبه راکړه." شفا پاخیده و د سپوږمۍ
په تتې رڼا کې يې ګړونج ته ځان ورسوو. بيا خاورې د منګي نه
يې **دسلورو** جام ډک کړو او مور ته يې ونيولو. زهره اوبه
څښلې او شفا ته يې ووئيل چې ويده شه. د حجرې موسيقي اوس
نه آوریدل کیده **او** د کلې سپو غپل. زهره پوهه شوه چې د حجرې
خلک اوس خپلو کورنو ته روان وو.

دريم باب

۱۹۴۰

اپيرۍ د کروشيې څادر پوره کړی ۔س يې په لوی پالنګ
ږولی وو چې مور يې وګورې. ۔هره د څادر يو يو ګوټ پخپل
کې نيولو او په مخ به يې د تسلې ښې خبرې شوې. په تېرو
۔ مياشتو کې ښاپيرۍ د کيسو د کتابونو **ولوستل** بند کړې وو او
کور کې به يې پدې څادر کار **کوو**. په څرخه ۔نتر کې ښاپيرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښفا ول ژمی د نورو زده کوونکو جینکو په شان : پوځیانو لپاره د خړو وړیو د دستانی، جرابې او سویټرې اوبدلی. ، جنګ کې زور پیدا شوی وو او ټولو ، د هټلر خبرې کولې چې ډېر ظالم سړی وو. کله نا کله دوې به په "پربهات" او پېسه اخبار راټولی ې چې د ښوونکو له خوا ورته راغوښتل کیدو. هټلر د څېرې سره ي ټولې اشنا وې و ښاپېرۍ ته به د هغه د غصې ډکې سترګې د خپلې مور سترګو ته ورته ښکاریدې.

ن هم هغې لکه د یو پوځي جنر ، د ښاپېرۍ د کار جاج واخیستو. ښا یې څادر قت ډو او ښاپېرۍ ته یې ورکړو چې په لوی دوق کې یې کیږدي. د ښاپېرۍ لپاره د اوسپنې دا لوې صندوق زهره په ارزانه بیه د یو لوهار نه ا خیستې وو چې د پیرنګیانو د کورونو د زاړو شیانو نیلامې ته به ورتللو. په صندوق کې د جانی له خوا ښاپېرۍ لپاره راوړل شوی نور ډېر سوغاتونه هم بند و. کله چې ښاپېرۍ دا صندوق خلاصوو نو په جانۍ به لکه چې بوې رلګیدو. اوس هم هغې د کر ثیی څادر د صندوق په یوې خوا کېښودو نو جانۍ ورته ودریده او سمدلاسه یې د سپینو زرو پایزیبونه را واخیستل. پېرۍ پوهه شوه چې جانۍ څه غواړي، هغې د دروازې شا ته وکتل نو مور یې په پخلن اخته وه. ، دواړه پایزیبونه په پښو کړل، پرتوګ دواړه پایڅې یې په لاسونو کې پورته ونیولې او په مکیز مکیز کله یوې خوا او کله بلې خوا وګرځیده. جانۍ خوشاله شوه، بیا هغې په صندوق کې ې اودي رنګه بنارسي م راښکله او خور ته یې ونیوله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوې شه. اپېرۍ بیا له دروازې تا کړل او بنارسي یې په سرکړه. ج له ډېرې خوشالۍ کټ کټ وخاندل او پدې وخت کې ناپېرۍ بهر د اع م غږ واوریدو چې د کور زنځیر یې کړنګوو. هغې ژر ژر بنارسي او پایزیبونه په صندوق کې ورواچول او سر یې بند کړو.

نۍ له وخته د دروازې خلاصولو لپاره د اوسپني د جنګلې سره لی پړې رابنکلې وو. د هغې لپاره دا هم یوه لوبه وه، د کوڅې د دروازې په سر کور کې دننه د رسپني په یوې څلور ګوتیزې ټوټې دننه درې ګوتیزه پتره وه چې بنکته پورته کیده. د دې سره یو لوی پړې د کور تر ولو اوچت منزل غځیدلی وو. هر چا به دروازه وټکوله نو د کور خلکو کې یو کس به ورته د بره نه هغه ې رابنکلو. دې ته به یې "هوړه" وئیل او به بنار کې دا خبره عامه وه چې د دروازې په ټکولو، د کور د بارۍ نه یو وارې بنځو و مرو دا پوښتنه کوله چې څوک یې؟ اعظم د پښو درزارې زهر په پخلن ځي کې اوریدو. ن څه خاص خبره وه چې هغه په کوڅه کې د لوبو نه وروسته داسې په منډه کور ته راننوتلو، که نه هره ورځ به مور ورته د ږ ۍ (کړکۍ) نه یو وارې غږ ضرور کوو.

اعظم چې په پونو راوختلو نو په لاس کې د کاغذ تاو شوی نل (توتوړو) نیولی وو. هغه په دالان کې یښې د لرګي په تخت کښیناستو او خویندو ته یې غږ وکړ چې راشئ. بیا هغه را تاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې غوړ کاغذ يې ورو ورو په تخت هوار کړو او د ټولو له خولې د حيرانتيا يوه چغه را وتله. زهره نور صبر ونکړای شو، هغې ژر ژر لاسونه د کميس په لمنه وچ کړل او دالان ته راغله.
نکو مور ته لږ ځای پريښودو . زهره چې په تخت څه ووليدل نو زړه يې يو درز کړو. نه پوهيده چې څه ووايي ځکه پدې لوی غوړ کاغذ ښاپيرۍ جوړه وه.

ناپيرۍ ته ورته ځيره، کټ مټ هم هاغه آبي سترګې، ژيړ ويښته، په سرو شونډو هم هاغه مسکا... د ، ښځې تصوير تر ملا جوړ وو. د نازک شيفون تکه سره ساړي ترلی وه، لږ په څنګ ته وه او په لاس کې يې سيګرټ نيولی وو. دا نه معلوميده چې تصوير خيالي وو او که د ريښتياو ښځه وه... ورسره يو څوټکی ليکلی وو چې شفا په زوره ولوستل، " ، بادشاه سيګرټ" زهره بخ نه پوهيده چې څه و ،ايي، جانۍ به بيا بيا تصوير ته اشاره وکړه او اپيرۍ ته به يې ګوته ونيوله چې، " بی دا خو ته يې." نابېره د تصوير د ښکلا جادو د زهره په غږ مات شو. " دا چا درکړې دی؟" هغې په سترګو کې د شک ښامار ښکاريدو او خوله يې اعظم ته وه. " هيچا نه دی راکړی." اعظم ډېر په اعتماد ووئيل،" دا کلنډر ما په دوو پېسو د کلديپ ګرټ وال نه اخيستی دی." زهره وارخطاشوه ، " دوه پېسې دې له کومه کړې وې؟" عظم د تخت نه راپاڅيدو، کلينډر يې راووچت کړو او مور ته يې په هم غه لهجه ځواب ورکړو، " نه يې وايم...زه د هر ځای نه مې چې کړې دی." ـهره خپلې څپلې ته لاس کړو ’ " ته ودريږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه..." اعظم کوټې ته منډې کړې او شفا د مور د لاسه
څپلې ونیوله، رپرېږده موری... زه به ترینه پوښتنه وکړم." زهره
رته پخلن ځي ته د تللو په ځای هم هلته په تخت وغځیده او شفا ته
یې وویل "کټوی ته پام کوه." ې جانی چې مور په تخت
غځیدلی ولیده نو ژر یې ورته بالښت راوړو.

هره د ښاپیری د واده په هکله فکرونه کول، هغې نورجا ی ته
انکار کړې وو او د خپل زوم صمد خان خبره یې هم نه وه منلی.
خو کله چې عابدې ورته خبر رکړو چې ښاپیری پخپله هم د اکرام
سره واده کول غواړي نو زهره ځان له ویښته وشوکول. دوه
میاشتې وړاندې چې کوم فساد هم پدې تخت شوی و، ګازې یې
اوس هم د زهره په غوږونو کې تازه وې. په هاغه سخر اعظم او
فا ښوونځي کې وو او انی په کوټه کې د خپلو ملګرو سره
لوبې کولې. صمد خان او عابده دواړه زهره ته په جرګه راغلی
وو او د خپلو خبرو نه وروسته صمد خان بازار ته د کارونو لپاره
تلی وو. ې تخت عابده ښاپیری او زهره ناستې وې. ښاپیری
ر ټیټ وو او د عابدې سره جوخته ناسته وه. زهره ورته د اکرام
په هکله لګیا وه. دا چې هغه ولې د ې کور ته نه راځي...دا چې
ډېر کاله کیږي، سید کرم هغه د کلی د دوو نورو هلکانو سره بربند
ی وو او ځای پر ځای یې درې واړه رټلي وو. کرم ته یې ښه
وره وره څپېړه هم ورکړې وه او ورته یې وئلی وو چې ټول
کلی به وربانديې خبروي. د ، پیښې نه یواځې زهره او د اکرام
مور نورجانه خبری وې. اکرام له دې وروسته د زهره کور ته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتلو، ان تر دې چې د سیدکرم په مرگ هم په حجره کې به یې فاتحه ورکوله.

بو ځلې زهره هغه د کلي په لاره چې ولیدلو نو ورته یې وویل چې دې ولې ورکړه نه راځي. اکرام په هم غه ځای زهره ته ځواب ورکړې وو چې زما د ستاسو ټولو نه بد راځي. دا خبرې زهره هغه وخت ناپېرۍ ته کړې وې چې نور جانۍ ترینه د اکرام ره د ښاپېرۍ لاس غوښتې و. ا یې څو څو واره خپلو ټولو اولادونو ته وئیلي وو چې اکرام له دوی کرکه کوي. خو ناپېرۍ ته هاغه شپه په زړه وه چې د عابدې د نکریزو په موقع کله چې دوی لاورخان د کور په لوی انګڼ ، د نږدې خپلوانو د ځوانانو ګوتې په نکریزو سرې کولې، نو اکرام ورته تر ټولو زیاتې پیسې لاس ایښې وې. ې مور ته څو وارې دا خبره یاده کړې وه. خو زهره به ورتـ وویل چې هغه خپلې پیسې خلکو ته ښايي. د اپېرۍ پدې خبره به تسلي نه کیده چې اکرام او نورجانۍ دواړه د خپلو پیسو او د مال په نمایش ناپېرۍ او نورو ته ځان ښکاره کوي. هاغه سحر عابدې په لومړۍ ځل د مور سره په لوړ غږ خبرې کولې او زهره هم خپل زیار ایستلو چې عابدې ته قناعت ورکړي خو اخره ستړې شوه او توره ډال یې ور ، وغورځول. هغه د ښاپېرۍ په طبیعت پوهیده چې د هیچا خبره به یې نه منله. دا هم خبره وه چې اعظم به د خویندو پلوي کوي . ماښام د اعظم دې ېرې د هغې په احساس ټاپه ولګوله چې د ښاپې ۍ خوښه وي نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به هم خوشا ، وي. د ښاپېرۍ د قسمت فیصله وشوه او زهره یو وارې بیا ماتې خوړلی وه.

جانې په ټول کلي کې د خپل زوی سیاله نه موندله ښاپېرۍ ورته خپله ښکاریده. زهره د هغې د معذور اخښي وریندراه وه. د هغې خاوند بې تعلیمه سړی وو خو په زوی اکرام یې تر شپږمه سبق ویلی وو. اوس هغه په ښار کې د پیرنګیانو په یو ګودام کې منشي وو. دې د شپاړسو کالو وو او تنخواه یې د میاشتې شل روپۍ وه. د کلي ښځو به وئ ، چې زهره کبرژنه ده چې د جنګ سختو ورځو کې یې داسې هلک ته خپله لور نه ورکوله.

نورو به ویل چې د زهره اروا اوس د کلي د خلکو سره نه ډېرې. خو اوس چې زهره واده ته غاړه ایښې وه نو نابېره د دې خبرو بڼه بدله شوه. هم هغو ښځو چې زهره یې کبرژنه بلله، ویل یې، "زهره خپله لور درنوی." بلی به ویل،" د اپېرۍ سبق ورته اوس غم جوړ شویدی."

ښاپیرۍ لپاره ژوند یو ښکلې خوب ګرځیدلی وو. نورجانه به په هره دویمه دریمه ښار ته روانه وه. خپلې نازولی امرور ته به یې زلوبی، کله بادام او پسته او کله نه کله ولایتي کلچې راوړې. و ځلې یې د کلچو یوه ډبه ورته راوړې وه چې د تین جوړه او پاسه پرې یوه ښکلې ښځه او یو سړ په انګریزي جامو کې یو بل سره ج خت ولاړ ښکاریدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

، پدې زمانه کې به هرڅه په راشن خرڅېدل ټولو د ګوړې
ى ځښلى. ولې د ښاپېرۍ لپاره به نورجانۍ پخپله د چينو پاو دوه
وه کاغذي لفافه رواړه. نورجانۍ ورته د واده لپاره هم ډېر ښکلې
ان اخيستل. د کمخواب جوړه يې د بمبۍ نه ورته را غوښتې وه.
د سپينو او سرو زرو کالي په اندر شير کې تر ټولو اوچت زرګد
(رام) به لاس جوړ شوي وو. د خيال او د خيوى توکي، سرخي
ډېر، عطرونه په صدر کې د پيرنګيانو له يو دکانه اکرام پخپله
اخيستى وو.

ۍ ته به د نورجان خوږې خوږې خبرې د يو خوږ ژوند
مه وې. هغه به تل د ښاپېرۍ کښيده شوو شيانو نه زار و قربان
کيده. اخر د پنځلس کلنې ښاپېرۍ د واده نېټه وټاکل شوه او زهره
د خپلو بچو سره بيا کلى ته ولاړه. هغه به ټوله ورځ لکه د ليونو
پخپلو پټو ګرځيده. غنم کرل شوې وو او د ى دهقان ګل شرف
به هر کال د اوبو ستونزه لرله، د زهره د اوبو په وار به اسلم دوى
له نا کله د اوبو مخه واړوله، او تر څو به چې زهره خبريده نو
هغوى به د يو پټې اوبه ترې غلا کړې وې. سږ کال هم دغه لانجه
وه او ِ هره به پخپله اوبه ځارلى. هغې بورقه غورځولى او د ليلن
پړونې کې به يې ځان نغښتى وو. د کلى ټولو خلکو د زهره
ډېر عزت کاوو. خو د ِ رندې او د پټيو اوبو په سر ځان ځانې
وه. دا به په پټيو کې په منډه د يو سر نه بل ته روانه شوه، جانى
او اعظم به ورپسې وو. اعظم چې به د مجبورى مور قهر او د
ِ ښکو ډکې سترګې وليدلې نو ځمکې ته به يې لغته راخلاصه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په چغه به یې وویل. ـوری دا ځمکه خرڅه کړه" زهره به د
ـغه په خوله لاس کېښودو، " نه بچیه داسې مه وایه... د کلي خلک
پورې وخاندي دا ځمکه ستا د پلار امانت دی... داستا ده...
زه خو یې نشم ـرڅولی... او ته هم پام کوه چې دا خبره بل چاته
ونکړې."

ا اعظم ښار ته ور ولیږل شو. محبوبې د زهره سره لوظ کړې
وو چې تر امتحانونو به دی د هغې په کور کې اوسي. ـ ښاپېرۍ د
ـه ورځ هم راغله او د نورجانۍ په کور کې د ټول کلی خلکو
ډوډۍ خوړله. ـت رام ورته لس ورځې وړاندې یو من(څوښت
سیره) مټایي تیاره کړې وه چې هغې د نکاح لپاره ترینه یوه
ـوکرۍ ببله کړې وه. د ډوډۍ نه وروستو اکرام د خپلو ملګرو
سره په حجره کې ناست وو او ـور ورپسې څو وارې ـاب کړې
وو چې کورته ورشي، خو دی ـ خپل ځاې نه نه خوځېدو. دلاور
خان ـل زوی صمد ته په غوږ کې څه وویل نو هغه اکرام د لاسه
ونیولو او د خپلو دوو نورو ملګرو سره په بدرګه یې د کور په
لورې بوتلو. هلته ښځو هم ډوډۍ خوړلې وه، د وریږو خانکونه د
ـو بل د پاڅه اېښودل کیده، د کور محلت ټول چرګان او ماشومان
ـه ځمکه تویو شوو وریږو اخته وو. ـځوانو جینکو چې اکرام
ولیدو نو تمبل یې راواخیستو او سندرې یې پیل کړې.

هلک نر ـ چینار دی جینۍ د ګلو ونه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورجانی د خپ ، کچه کور په غولی کې زوی له یوه بله کوټه جوړه کړې وه او اوس د ې کوټې مخ ه یې په ځمکه د خاورو اوه کنډ لی په یو قطار اړولی ایښې وو. د اووم کنډولی سره خوا کې د کلی نایڼه بصرۍ ببو په لاس کې چج نیولی ولاړه وه. د اکرام د ترور انږور او د زهره لیورزۍ تجلی، په لاس کې د خاورو هاغه منګوټې نیولی وو چې اوړمه ورځ یې د کلی د اوو کورونو د کوهیانو په اوبو را ډک کړی و. ی ټولې د اکرام په انتظار وې چې اوس پ ځوړند سر او سستو قدمونو د کوڅې له دروازې د جینکو په بدرګه د کوټې په لورې روان و. ځو هم د جینکو سره غږ ګډ ړې وو او ټولې ورو ورو کوڅې لوري ته روانې شوې. نورجانې خپلې زوی د خاورو د کنډولو قطار ته ودروو. بیا یې ورته په غوږ کې وور ورو وو ، چې څه به کوي. اکرام هم د اندې نه خبر وو ځکه د کلی د ودونو دا دود هرچاته معلومه وو.

اینې اوس خپل چج د اکرام په سر اړولی ونیولو او تجله په کټ ودریده منګوټي یې د چج د پاڅه ورکوږ کړو او نورجانۍ خپل وی ورو غوندې کوټې ته ورتیله کړو. د تجلی په لاس کې د وټې اوبه په یو شرق په چج واوړېدې او هم پدې وخت کې رام په پوره زور خپله پښه لومړی کنډولی ته راخلاصه کړه، بیا له پښه او د پښو درز د ماتیدونکو کنډولو د غږ سره یو ځای، د تمبل په غږ کې ورک شو. ورجانې د جیب نه یوه سپینه روپۍ راوو سته او د تجلی په لاس یې کېښوده. بصرۍ ببو ته یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټاسو کڅوړه ورکړه او هغې د ورا اتې ښځې په مخه کړې چې د
ـ نه تر کوڅې پورې ورو ورو خوځیدې. دننه به کوټه کې
ـام ښه شیبه په پالنګ ېښو جامو ته کتل په دې نوې کوټې کې
نور سامانونه نه وو. یوې خوا ته ږننوس پروت وو چې مړې
شمعې پکې په نکریز ، ګډې شوې وې او په منځ کې د کاغذي
ـنو د ګلدستې پاڼې په نکریزو لړلی ښکارېدې. دی هم هغسې
ولاړ وو چې شا ته یې د مور غږ واوریدو، "ښابه هلکه زر کوه...
ناوخته کیږي."

بهر غولی کې اوس لږې ښځې پاتې وې او دوی هم بورقې په
سر ورو ورو د زهره د کور په لوري رواني شوې. صمد او د ده
ـګري کوڅه کې یوې خوا ته ولاړ وو او مخونه یې دېوال ته
ـو چې ښځې په ارام تېرې شي. دوی د اکرام په انتظار وو. څو
شیبې وروسته نورجانه او اکرام دواړه له کوره راووتل. اکرام د
بوسکی کمیس او سپین د سان پرتوګ اغوستی وو، د تیلی څپلی او
په سر هم هغسې ټوپۍ، لاس کې یې لوی د وریښمو رومال وو.
دا د هغه خپلې جامې وې، بصرۍ ببو ورته په دروازه کې سپیلني
لوګي کړل او بیا سړي د حجرې په لورې روان شو ، او نورجانۍ
په منډه د بصرۍ سره یو ځاې د نورو ښځو سره مله شوه.

څلورم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ہ د کور دروازې ټړلی وه او د ورا (جنج) ښځې په کوڅه کې ولاړې وې. عابدې او شد ښلې ټولې ملګرې راټولې کړې او لاره یې ورته نیولې وه. دوی د و ا د ښځو نه پیسې غوښتلې، ې جینی تمبل(چمبه) وهلو او په ټپو کې یې د اکرام د کور ښځې یادولې.

ی مي ځوانی ته قدم کېښود- د واده غم ورته کووم چې راضي شینه

په ډول و ډال کې حمزه خان وې- کورته دی راغلم مور دې ګ وهلی وونه

ې مې وې په لاس مې نکړې- . موزیګي په خویندو راغلم تش لاسونه

د اکرام یوه زړه دای چرته د بل ی نه راغلی وه او ښځو هم هغه وړاندې کړې وه د ناوې د ملګرو سره خبرې وکړې. آخر نورجانی راښکاره شوه او ښځو مخې ته ورټیله کړه چې زمونږ پیښې په ولاړه ستړې شوې، د دې جینکو خوله بنده کړه چې دروازه خلاصه کړی. ورجانی له جیبه یوه سپینه روپۍ راواخیسته او د دروازې د یوې ویتکی نه یې جینکو ته ونیوله. بدې روپۍ واخیسته او د جینکو په شور او خنداګانو دروازه خلاصه شوه. ښځې ټولې وردننه شوی او چار چاپیره ایښو کټونو کې یې ځان ځای کړو. تمبل وهونکی جینې اوس د غوی په منځ کې ودریده او د ورا ښځو ته یې اشاره وکړه چې نڅا وکړې، یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شپې يې همدغسې په يو بل يې ملنډې وهلې، اخر تجله را
راندې شوه او ځرخ يې پيل کړ.

ساپېرۍ دننه په کوټه کې د خپلو ګوټ خيليو سره ناسته وه. لاسونه
او پښې يې په نکريزو سره او ويښته يې په خوشبوداره تيلو
غوړوو. جينکو ورله اوربل جوړ کړې وو خو د واده جوړه يې لا
نه وه په غاړه کړې. سيدانو د کور يوې ښځې د ډېوې په تته رڼا
کې د قران تلاوت کوو. کله نا کله د ښاپېرۍ په ملګرو کې به يوې
ورته په ټيټ غږ يو څه ووېل او هغې به سر نور هم ټيټ کړو.
هر ښځو اوس د ناوې شيانو ته کتل چې نورجانې د صندوق نه
راويستل. هغه د يو صندوق سره ناسته وه چې په ځمکه يې په يو
څادر ايښې وو او وار په وار ترينه يو يو شی راوتلو. تجله ولاړه
وه او هر شی به يې په لاس کې را واخيستو، چارچاپېره به يې
ور ته ښکاره کړو او بېرته به يې ترور ته وسپارلو. د کمخواب
جوړه او بنارسي د مازديګر په لمر کې ځليدل. د سپينو زرو کالو
ټولې ښځې ګوته په خوله وې. ا يې لاڅه کوې چې نورجانۍ
ې له د سرو زرو دورونه او ګلوبند هم جوړ کړی وو چې په
ټول کلی کې چا سره نه وو. عابده ترور اوسه به د خپلې غاړې د
سرو زر ـ زنځير ته خوشاليده چې سخر ورته په واده کې جوړ
کړې وو خو اوس د خور کا ، چې يې وليدل نو ځان ورته ډېر
خوار او غريب ښکاره شو. ځکه د واده په وخت د سپينو کالي د
کلي هرې ناوې ته جوړيدل خو دومره سره زر چا نه ورکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننداري نه وروسته خو ټولو ښځو ته هم دا موضوع په لاس
ږغله چې ښاپېرۍ ډېره خوش بخته جینۍ وه. ځینو سپین سرو
ې د سرو زرو ګلوبند یې چیرې نه وو لیدلی، غوښتنه یې کوله
چې دوی به هغه "شې" ړدې نه ګوري. د دریو تولو د سرو
زرو ګلوبند ډېر تر ډېره وخته لاس په لاس ګرځیدو. د ناوې
ندوق دننه کوټې ته یوړل شو نو هلته جینکو د یو څادر نه پرده
جوړه کړه او ناوې جامې بدلی کړې. جینکو ورته بوټان هم په
و کړل چې د څرمنې ای د پاسه پرې د هغې د جوړې په
ن کمخواب لګیدلی وو. اپېرۍ چې ناوی شوه نو جینکو ورته
یوه وړه هنداره مخې ته ولـه چې ځان وګوري ښاپېرۍ پدې
تیار کې نه څه لیدې شول او نه یې پروا کوله. هغه خپلو کالو ته
خوشاله وه، نداره یې څو شیبې مخ ته هسې ونیوله او بیا یې
جینکو له بېرته ورکړه.

بهر د زهره په چم کې د اسلم حجره کې د ورا سړی ناست وو. د
ماټ ملا ته هم د حجرې په یو ګوټ کې ځای جوړ شوی وو.
ملا چې ی نو د نکاح په هکله یې یو څه خبرې وکړې، بیا د
دلاور خان، سره له اکرام او د هغه د دوو ګرو، حجرې نه ووتل
او د اسلم کور ته یې مخه کړه. هلته په یو کوټه کې ملا د نکاح
خطبه وویله یې د جینۍ له خوا دلاور خان د نکاح پلار شوی وو.
هغه پخپل وار دروازې ته وکتل چې زهره یې شا ه د نورجانۍ
سره ولاړه وه. بیـ یې ملا ته د ښاپېرۍ رضا وښودله. ـې ځلی
همدغسې وشول چې ملا دعا ته لاس پورته کړ نو نورجانۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـرې مټايي يو طشت د اسلم ماشوم زوی ته ورکړو چې په ناستو کسانو يې وويشي.

هم پدې وخت کې حجره کې ناستو کسانو کې ـ ځوان ټوپک لسم ـنه وونيولو او څو ډزې يې وکړې. د هرې خوا نه د مبارکۍ شور را پورته شو او ډمامی بيا پيل شوې، په حجره کې ملکانو اتڼ کوو او صمد د اکرام لاس نيولې د زهره کور ته روان شو. ـپېرۍ پوهه نشوه چې نکاح څنګه کيږي، دومره خبره وه چې سحر ورته مور وئيلی وو چې هغه به خپل د نکاح واک دلاور خان ته سپاري. شفا داسې فکر کوو ـې ګوندې واک هم د ښاپېرۍ د نورو شيانو سره د اوسپنې په صندوق کې بند وو او ناوی يو وخت هغه بل چاته سپاري. دا چې ولې به واک اکرام ته نه او ـر خان ته سپاريدو، شفا او جانۍ دواړه پرې نه پوهيدې. هغوې چې د عابدې نه پوښتنه وکړه نو هغې دواړه ورټلی چې د مشرانو به کارونو کې خبره مه کوئ. ـفا وليدل چې د ښاپېرۍ لپار ـ شوی نوی پالنګ دوو ښځو اوچت کړو او د کور په ـغولی کې يې کېښودو. د ـک پښې سرې وې، د لرګي کټاره يې بيله وه چې پکې دواړو غاړو ته يوه يوه ګلداره چيني خښته لګيدلی وه. د نواړو د ـ پالنګ د پاسه د سور رنګ الوان توشک او دسور ـاتڼ څادر وغوړول شو چې و ـاندې د وريښمو مشينې ـونه جوړشوی وو. برسته د شاهي ټوکر نه جوړه وه چې ښځو په لاس کې يې جاج اخيستو. يوې خوا ته د نمانځه لپاره د لرګي ـخت کېښود ـو او ورباندې د ميسو لوښې يې قطار کړل. کوزه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلمچي، دوه غوري او يوجام او هم پدې تخت هاغه صندوق هم
ښي وو چې جانۍ به ورته خزانه ويله. پدې صندوق کې درې
جوړه جامې، د تيلي د څپليو يوه جوړه، توليه صابون او د کروشيي
در او نور واړه شيان ايښي وو. د صندوق د پاسه يې يو سپين
کبنيده شوی پلوو هم وغوړوو او ځو لا د دې شيانو ننداره کوله
چې ماشومانو راوځغ ل چې هله ځلمی راځي.

کرام د څلورو ځوانانو سره کور ته را دننه شوچې صمد يې لاس
نيولې و. زهره ورته مخې ته ولاړه وه، د اکرام خوله هم هاغسې
ګنډلې وه خو صمد ورته پ تخرګ کې خپله څنګل ووهله چې
خوابني ته سلام وکړه. اکرام زړه نا زړه وو چې زهره ورته په
سر لاس کيښودو زور يې ورله ورکړو چې سر ټيټ کړي. په
ونو ناستو ځوانو ښځو اوس په بورقو کې مخونه پټ کړې وو.
ن سرې پخپلو ځايونو ناستې وې او ناواده ينکۍ ټولې دننه د
ناوی نه چاپېره وې. ان خوانې ښځې د نکاح د مبارکيو په وخت
ت بند کړي وو او په ښاپيرۍ يې د چف کولو نه وروسته
بنارسي يې د په سر پورا را ځورنده کړې وه. بيا يې ورته
وويل " زه ځويه...بنارسي بند لکه ونيسه چې څوک دې مخ ونه
ي... اوس به دا مخ يواځې خپل خاوند ته ښايي... پام کوه چې
څوک يې د هغه نه مخکې نه ګوري... ي د مخ نور به دی
ورک شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

.ه را وړاندې شوه او ښاپیرۍ ته یې یو لوی وریښمین رومال په لاس ورکړو چې مخ ته یې ونیسي... "کله کله ښځې د ډولۍ پر خت تېل ماتیل کوي چې د ناوې مخ بربنډ شي." ناپیرۍ رومل کلک ونیولو، خو پدې وخت کې ۓ برجومات د ملا ښځې په شنه کر کې تاو یو نوی قران هم په بنارسی کې .ننه د ښاپیرۍ په لاس کې ورکړو. هغې ایله دا قرآن د سینې سره جومات نیولی وو ِسی یې په ښویدو شوه. ناڅاپه د هغې د یوې ګوټ خیلۍ ورته پام شو او پلوونه یې ورته سم کړل. هر څه په عابدې هم تېر شوې وو. غه را وړاندې شوه او ښاپیرۍ ته یې چل وښودلو چې څنګه به په یو لاس بنارسی او په بل کې ِان ټینګوي.

بهر "الا الا الا "شوه اکرام په پالنګ کیناستو نو صمد خان رته مشهدي لنګۍ وتړله. ِهره ورله په ښار کې د نسواري "ګبرډین" کوټ هم جوړ کړې وو، هغه یې د جامو د پاسه واغوستو نو زهره و د سرو زرو ګوتمۍ په ګوته کړه. د پالنګ د حلوا ِتنوس نه ټولو هلکانو لږه لږه حلوا واخیسته او اکرام ته یې خوله خوږه کړه. له دې سره د حلوا پتنوس بهر حجرې ته وویستل شوه او ټولو ماشومانو هم ۀغې خوا ته ور وځغستل. ورجانۍ د اکرام لاس نیولی وو او په ټولو سپین سرو ښځو یې ګرځوو چې ورته ـلام وکړي، ښځو به ورته دعا سره پخپل وس انه یا دوه آنې په س کېښودې. ـکان چې د اکرام سره یو ځای بهر حجرې ته ووتل نو د ښاپیرۍ کډه هم راټوله شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عابده په یو کټ ناسته وه او ټولو ته یې کتل. د هغې دویم ماشوم په نس کې وو، باور یې نه کیدو چې دوه کاله پخوا د هغې خپل واده شوې وو. د ښاپیرۍ په ځای یې ځان ولیدو چې د کوټې له ازې د خپلو ملګرو په حلقه کې ورو ورو بهر راووتله، د کوڅې خوا ته دواړه تمبې خلاصې وې او ماشومان د ډ لۍ چار چاپیره تاویدل را تاویدل. زهره یو سور څادر جانۍ ته ورکړو چې ډولۍ د پاسه یې وغوړوي، یو چا ه ډولۍ کې دننه سور توشکې یښې وو. جانۍ د بیګا راهیسې د مور غوړونه خوړلې وو چې غه به د خپلې خور سره ډولۍ کې ښیني او مور ورته په سخته وئ ۍ وو چې په ډولۍ کې دریو کسانو ځای نه وي. ښاپیرۍ ه به د هغې نږدې ملګرې شهۍ په لۍ کښیني. عابدې اوس ته پټه ژړا پیل کړې وه، شفا هم ژړل، زهره د کوټې نه یو پنډوکې راوویستو چې په یوه اري رنګه رومال ک وچه میوه، لونګ او قند تړلی وو. شهۍ د میوې غوټه ترې ونیوله او ښاپیرۍ ته یې پام شو چې تراوسه یې نه ژړل. هغې کر وکړو چې صبا ته به ښځې ور پورې خاندي نو ژر یې وویل،" ناوې به رخصت شي او ورور به یې نه وي." د دې خبرې د آو یدو سره ښاپیرۍ په ساندو شوه، اې زما روکیه." اوس هغو ښځو هم ژړا پیل کړه چې تر هغې په خبرو اخته وې. یو چا ناره کړه، " مه ژاړه لورې...او په سلګیو شوه. هره سترګې وچې وې، هغه ښاپیرۍ ته نږدې شوه و د بنارسي د پاسه یې ښکل کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې تر دروازې پورې پدې څو ګامونو کې ښاپېرۍ څو وارې
ودرول شوه، بیا چا په شکور کې غنم راوړل. ېې د ناوی لاس
ږګار کړو او شکور ته یې برابر کړو، ښاپېرۍ په موټې کې غنم
را واخیستل او شاته یې وشیندل. درې موټې غنم د شیندولو نه
روسته هغه په ډولۍ کې کښېنول شوه او شهۍ هم ورسره کیناسته.
ولۍ د پاسه د غوړیدلی څادر پلوونه را ځوړند شول او دوو
ړو چې له دېره وخت د کوځې په سر کې یو دېوال سره ډډې
لي ناست وو، په منډه راغلل او د ډولۍ دوه ډنډې یې وړاندې او
وروستو په اوږه کړلې او روان شول. ورجانی د پټاسو او لاچي
انو یوه غوټه بصرۍ ببو ته ورکړې و چې د ډولۍ د پاسه یې
وشیندي. بصرۍ ـړو ته د ورو ورو تلو غږ کوو او بیا په ټوله
لاره یې پېسې او پټاسې پر ډولۍ شیندلې. د ماشومانو جوپې وې
په ډولۍ پسې یې منډې وهلې او د پټاسو او پیسو د راټولولو
لپاره به لکه د چرګانو په زمکه پرېوتل او یو بل سره په جنګ
شول.

زهره په کور کې یواځې د هغې لوڼه او محبوبه پاتې وې او
نکۍ چې د کور په پاکولو اخته شوې نو عابده دننه په کټ
سملاسته. زهره او محبوبې تر هغې ورته نه وو وئیلي چې اعظم
خپل ملګري سره په بایسکل سپور روان و چې یو موټر د شا نه
ل. دواړه ټپي شوي وو خو ماسپښین چې محبوبه د ښار نه
راغله نو هغوي ته یې دومره وویل چې د اعظم د امتحان پرچه
ماځیګر کې وه. زهره د محبوبې سره ښار ته د تلو لپاره بورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواخیسته او لونو ته یې وویل چې سبا سهار وختي به بېرته
ي. د عابدې شک شو چې په اعظم څه شوي وو خو مور
رته وویل چې د کلي لاره ښه نه وه او محبوبه یې یواځې نه
پرېښوده چې ښار ته ولاړه شي.

نورجانۍ چې کور ته ورسیده نو د ورا ځینې ښځې د وړاندې نه په
کور کې و دا د نورجانۍ نږدې خپلواني وې او د ناوی د هرکلی
ته ولاړې وې. ډولی د کوڅې دروازې سره کېښودل شوه نو یوه
نوره چیلی یې د ناوی په پښو کې حلاله کړه. ږې ښځې د شړشمو
په درشل کې توی کړل او ښاپیرۍ چې د ډولی نه راوویستل
شوه نو لو ې ښځې ښه یې د ې تیلو د پاسه کېښوده. تمبل
وونکي جینکۍ بیا راټولې شوې وې او ښاپیرۍ ته یې د هرکلی
سندرې ویلې. د هغې تخت ې شوی وو او دا یې پرې کښېنوله
نو شهۍ م ورسره د جوخت خپل ځای ونیولو. بیا یو ماشوم د
پیرۍ غېږې ته ورکړې شو او شهۍ ورو د ښاپیرۍ په لاس
ر ېی کېښوده چې ماشوم ته یې ورکړي. دوې په انتظار وې چې
آینه مصحف رسم به هم کیږي، خو د شپې تر ناوخته د اکرام درک
ونه لګیدو ږ ټولې ښځې خپلو خپلو کورونو ته ولاړې. د واده د
ر خلک سترې ستومانه پخپلو ځایونو کې پریوتل، و ښاپیرۍ یې
هم کوټې ته وردننه کړ او شهۍ پخپل پالنګ کېنوله. ښاپیرۍ
سره مور یوه نایېه هم راالیږلی وه، هغې څو وارې نورجانۍ ته غږ
وکړو چې اکرام دې له حجرې را وغواړي. خر چې شهۍ هم د
خوب لپاره د ناوی د کوټې نه ووتله نو اکرام را ښکاره شو. هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پسي د کوټې تمبې وتړلې او د کوټې په ګوټ کې پروت د لرګي پر تخت وغځېدو.

ښاپېرۍ په پالنګ ناسته وه، د بنارسۍ د پلوونو نه يې اکرام ته پټ کتل چې کله به را پاڅي او دې ته به سترې مه شي وايي... کله به ورسره خبرې کوي، کله به د دې پلوو له مخه لرې کوي... کله به د هغې لاس نيسي... کله... هغه په انتظار سترې شوه، خوب ور باندې ډېر زور کړې وو او سر به يې يو خوا بل خوا تالی وهلو، خو هغه له ويرې نه ويده کيده. هسې نه چې اکرام خفه شي، هغه خبره وه چې دې تند مزاجه وو. ډېر وخت واوړېدو... هغې خپلو د پينو زرو پايزيبونو ته کتل او د جانی ځيره ورته مخې ته ودريده. بيا يې خلو نازکو ګلابي لاسونو ته پام شو چې پکې د سپينو او زرو ګوتې ځليدې، د هغې په کټه ګوته کې درې ګوتيزه شيش ګوته هم وه او د په هنداري کې به يې خپل ګلوبند وليدو. د ی کمخواب او د بنارسی رنګ ي فرق وو خو ګلونه يې يو شان وو. د هغې په لاس کې د نکريزو ک ورو ورو د ډېوې په رڼ ې کله سور او کله تور ښکاريدو، هم پدې رنګونو کې د هغې سر د بالښت سره و ګيدو او هم ه غونده مونده په پالنګ يوازې اوده شوه.

پينځم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپېرۍ د خوابنې په غږ له خوبه راوېښه شوه نو بهر سپېدې چاودېدلې وې . نورجانۍ هغې ته د لمونځ غږ کوو. هغې تخت ته وکتل خو اکرام هلته نه و. . کوټې په يو ګوټ کې د اودس لپاره ځای جوړ وو، هلته يوه نوې ږه او چلمچي اېښودل شوې وو. ښاپېرۍ ژر ژر خپلې ګانې لېرې کړې او د لمونځ لپاره يې ځان تياره کړو. ور ښځې را پاڅېدلې وې خو د ې کوټې خوا ته ړک نه راتلل ښاپېرۍ نه پوهېده چې څه وکړي. نورجانۍ راغله، د کوټې دروازه يې ځان پسې وتړله او د ښاپېرۍ سره کيناسته... تر ډېره وخته يې هغې ته د راز خبرې کولې. د لمر خاته سره د ښاپېرۍ او اکرام د ناشتې لپاره د زهره له کوره چای پراټې او حلوا په يو لوې خوان کې راوړې شول. ښهې يو وارې بيا ښاپېرۍ ناوې کړه او دسوچا تيلې د کار جوړه يې ورته غوسته. هغې ورته په کمڅۍ کې د رامبېل د ګلونو لړۍ هم تاو ې و چې سهار وختي شفا او جانۍ د خپل کور د بوټي نه راشوکولي او په تار کې ورته پيئلي وو. بيا د ښاپېرۍ تخت بهر په لان کې کېښودل شو و ټولو د ناوې سره چاې وڅښلې. بصرۍ ررور چې بيا راښکاره شوه نو غې په لاس کې د رنګينو کاغذونو جوړه يوه آويزه نيولې وه. . ښاپېرۍ د ک ټې د دروازې په سر دغه آويزه وځړول شوه، بيا هغې سپېلني لوګي کړل او په ټولو يې وګرځول، رجانۍ ورله څه پيسې په لاس کېښودې.

د غرمې تر ډوډۍ پورې د چم ګاونډ ټولې ښځې نورجانۍ کورته راغلې د ښاپېرۍ بنارسي به يې پورته کړه مخ به يې ورله وکتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په لاس به يې پېسې کېښودلې. ځينو ـ پېسو پر ځ ی نورجانۍ
ـ هګۍ او کوچ کېښودل. مازديګر مهال ځينو جينکو بيا تمبل
راوخيستو او د واده سندرې يې وئيلی. ـاپېرۍ ښه خوشحاله
معلوميده او د جينکو په خبرو به يې کله نه کله بې واره وخاندل،
خو نورجانه يو څه نا څه ناکراره ښکاريده. کله چې به يې وليدل
ـې د محلت ځوانی واده کړې ښځې ښاپېرۍ سره پټې پټې خبرې
کوي نو دا په ژر تخت ته رانږدې شوه او په زوره زوره به يې د
ځو پام ځان ته کړو.

ماښام بانګونو پر وخت د ناوی تخت ـ نه کړی شو، د ښاپېرۍ
ه راغلی نايڼه هم پاڅيده او ښاپېرۍ ته يې تسلي وکړه چې سبا
ورپسې خويندې راځي. ـ هغې ملګرې شهۍ لا د غرمۍ د
ډوډۍ نه وروستو خپل کور ته تللی وه. ماښام په ډوډۍ کې درې
ځلور ښځې پاتې وې چې د نورجانۍ د کور لوښې لرګي يې خپلو
ځايونو ته رسولی وو. ـ ښاپېرۍ ستړی وه او غوښتل يې چې
نورو ورځو په شان د ډوډۍ نه سمدستي وروسته اوده شي. خو
شپه هغه پخپل پالنګ يوازې نه وه ناسته نورجانۍ هم ورته
لنګې ته ډډه وهلی وه. ـنږور او خواښې څو شېبې د جامو او د
خبرې کولی بيا نورجانه د خپل زوی په هکله ورسره لګيا
شوه ـا چې هغه ډېر لايق وو او د کلی ټول خلک ترې سوځي.
ـاپېرۍ ورته د خپلې مور خبره او اکرام ته يې د خپل پلار د
پېرې کيسه ورياده کړه ـر نورجانۍ هغه زړې خبرې وبللې. د
کرام د قدمونو د ښکالو په آوريدو دواړه غلی شوی. دې چې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه شو نو مور ته يې په ټيټو سترګو سلام واچوو. بيا ولاړو په تخت کيناستو، نورجانۍ په ټيـ غږ زوی ته يو څو نصيحتونه وکړل او بيا پاڅيده. ام د دروازې زنځير ترلو ته هم اوچت نه شو او هرې کېن په تته رڼا کې ښاپيرۍ ته د هغه نيم مخ ښکاريدو. نن هغې بنارسي لرې کړې او شنه لوپټه يې په نيم سر ځورنده وه خو اکرام بيا هم ورته نه کتل. هغه په فکرونو کې غرق وو، ل ملګری پاينده خان ورته مخې ته ولاړ وو. بهر خاموشي خپره شوه خو دی راپاڅيدو، ښاپيرۍ هم ملا نېغه کړه. اکرام له کوټې بهر ووتلو او ښاپيرۍ ځان سره سوال او ځواب کول چې تمبه خلاصه شوه او اکرام يې وليدو چې د غولی نه يې ليدلی کټ را دننه کړو. هغه د کوټې په بل ګوټ کې يو څو شيان اخوا خوا کړل او کټ يې پکې ځای کړو. بيا يې خپله شړۍ ورباندې وغوړوله، ۍ يې وويستلی او په غځيدو کې يې مخ بلې خوا ته واړولو.

اپيرۍ چې دا وليدل نو زړه يې آرامه شو، هغه له خپله ځايه را پاڅيده، وازې رنځيز يې وترلو، بيا خپل ټول کالي يې وويستل، وريښمين رومال کې يې غوټه کړل غوټه يې د بالښت لاندې کېښوده. هغه پخپل نوی پالنګ په آرامه وغځيده او د ويده کيدو ړاندې يې د هری کين باتۍ مړه کړه. د هغې خوب د دروازې د زنځير په کړنګيـو مات شو، ښاپيرۍ ژر ولاړه او تمبه يې خلاصه کړه. نورجانۍ د هرې کين سره را دننه شوه، پالنګ حال او په بل کټ اوده اکرام ورته د شپې ټوله کيسه تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې لا زوی ته د بدو ردو لپاره خوله جوړوله چې پدې کې ملا د حر بانګ پیل کړو. ړرځ د ښاپړ ری لپاره د خوشحالی شېبې په ډولی کې راوړې وې. هغې ټولې خویندې راغلې وې، ورسره کلي نورې جینکۍ هم وې. ز رجانۍ ورته ډېره ښه ډوډۍ کړې وه خو ډېرې خبرې یې نه کولې. ښاپیرۍ د زربفت جامی په غاړه کړې وې او ټولې ښځې ورته په کتلو نه مړیدې. د هغې د جامو او د کالو نـ ونه هم ډېرو په لومړی ځل اوریدلی وو، شفا د هغې د ل سنګار شیان ټولو ته ورښودل.

ډډی نه وروسته ښاپیرۍ خپل د پسول صندوق پرانیستو او ټولو جینکو ته یې ترینه یو یو سوغات ورکړو، د چا په لاس ړریښمین پړتوګاښ، چا ه د سوچه وریښمو رومال او نورو ته یې د ګلابو د وړی وړی شیشې ورکړې چې مور ورله په ښار کې اخیستې وې. ـیګر ټول خپلو کورونو ته روان شول نو ښاپیرۍ د لمونـ ه وروسته د قران تلاوت پیل کړو. نورجانه د پرون نه ړیاته په تشویش کې ښکاریده. ـبې اکرام پسې څواب کړې وو د ماښام ډوډۍ دې په کور کې وخوري، خو په حجره کې مانه ډېر وو او خواښې اِنړور یوازې ډوډۍ وخوړه.

ړرجانۍ نن زوی سره د سختو خبرو لپاره تیاره ناسته وه او کله چې اکرام بیا خپل شلیدلی کټ کوټې ته دننه کړو، نو په پالنګ ناستې مور ورباندې لکه د پیشو حمله وکړه. ښاپیرۍ کله خواښې ته کتل او کله اکرام ته او نه پوهیده چې نورجانه ولې دومره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهر وه. که د اکرام زړه نه کيږي چې د هغ سره دې په پالنګ اوده شي نو هغې ته دا ستونزه نه ښکاريده. بيا يې د اکرام خبرې ته يې پام شو، "ماته هيڅ مه وايه، اِنږور دې راوستله... ارمان دې پوره شو... زه اوس دا ښځه کولی نشم... زما د ې د ټول خاندان نه نفرت دی. ښاپيرۍ هک پک پاتې شوه. اکرام له دوې دومره کرکه کوي...د دې اندازه ورته نه وه خو اوس د مور هغه خبرې چې پخوا ورته مبالغه معلوميدې، د مېړه له خلې يې پخپله واوريدې.

ورجانۍ خپل خ په ځپيړو ووهلو او په ژړا کې يې اکرام ته ړې کولې. ښاپيرۍ نه پوهيده چې خواښې ته تسلي ورکړي او که اکرام سره پخپله خبرې پيل کړي. هغه ناوی وه او په کلي کې ړيو ورځو د ناوې غږ به چا نه اوريدو. نورجانۍ اوس زوی ته جولۍ غوړولی وه او مينت زارۍ يې ورته کولې چې د هغې د توب نه دې حيا وکړي. اکرام خپلې ځپلۍ له پښو وويستلې او يوه ، په زوره په ځمکه وويشتله. " زما لپاره ښځې او پډې ځپلۍ ې هيڅ فرق نشته... ما درنه ښځه نه وه غوښتې... اوس چې دې راته کړيده نو خپله يې سمباله کړه.

د واده اوو و ې تيرې شوې او د اوومې د دود لپاره ښاپيرۍ تک شين کميس او سور پرتوګ اغوستې وو. په سر يې ژيړه د جارجټ لوپټه وه چې په سپينو خالونو ډکه وه او پلوونو ته يې د ريښمو ځونډې لګيدلی وو. د هغې خويندې او ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لې شوې، سندرې يې وويلې او نورجانۍ ورته بيا درنه ډوډۍ ورکړه. له ډوډۍ وروستو پېرۍ لومړی د سيدانو کور ته په ولی کې او بيا خپلې مور کره د جينکو په بدرګه ولاړه. اکرام ې ورځ په ښار کې و، د ، په دفتر کې پيرنګې افسر بدل شوی وو او نوی افسر چې له کلکتې نه راغلی و، له ټولو سره ژندګلوی کوله. ورجانی دا خبره ځو وارې د کلی ښځو ته کړې وه چې د هغې د زوې لوې افسر راتلو. جينکو به ښاپېرۍ ته يوه شوخه خبره وکړه و ټولو به په زوره وخندل. هغې درې ځې مور کره تيرې کړې او زهره به د ښاپېرۍ خبرو ته غوږ ښې وو چې د اکرام په هکله څه وايي. هغې ته دا عجيبه وه چې ۍ ټول وخت د خپلو جامو او د کالو خبرې کولی. هغه وشاله معلوميده خو زهره ته د هغې په سترګو کې هاغه ځلا نه کاريده چې د عابدې په سترګو کې يې د واده په دوېمه ورځ ليدلی وه.

د اعظم امتحانونه خلاص شوی وو او هغه هم کلی ته راغلو. په سر يې يوه پټۍ اوس هم تړلې وه چې د موټر د وهلو نښه وه. دا ه اوس ټول کلي ته معلومه شوې وه. محبوبه هم له ډېرې مودې وروسته د زهره په کور کې ميلمنه وه او هغه د دې په قدر عزت اخته وه. د جمعې ورځ د اکرام د ډوډۍ لپاره وټاکل شوه خو ورجانی ځواب واستوو چې اکرام د اتوار په ورځ وزګارېږي. زهره په قهر شوه ځکه هغې قصاب ته د غوښې لپاره فرمايش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړی وو. بیرته یې اعظم ورپسې ولیږلو چې غوښه د جمعې نه بلکه د اتوار په ورځ پکار وه.

په هغه ورځ د زهره په کور کې یو واری بیا ګڼه ګونه شوه، مریم خپل ـل لوښې زهره ته ورکړې وو او پخپله به یې کله نه کله په دېوال سر ـه کړو چې وګوري څوک څه کوي. محبوبې یو لوی پتنوس له خوارږو او له میوې ډک کړې وو چې خپل اړخ نه یې ښاپیرۍ سره ورلستوو. بدې له کوره حلال کړې چرګان راوړي او مور ته یې پخولو لپاره ورکړې وو. ښفا په ښار کې د ګلابي فیرني د پخولو چل زده کړې وو او د پوډرو کخوړه یې له ځانه سره راوړې وه. جانۍ ټول وخت د خور نه تاو راتاو ګرځیده ې ګوندی لږه پریکړې پسته یا بادام ورله ورکړي، خو شفا به ـرته پښې ودربولي. خر چې ګلابي فیرني د شیشو په دوو قابونو کې چکه شوه نو شفا هغه راوبلله او هغې ته یې د سپینو د ورقو پاڼې په لاس کېښودې بیا یې ورته چل ور وښودلو چې څنګه دا نازک ورق به په فیرني هواروي. انۍ پدې کار خوشاله شوه او چې خور ورته پرېکړې پستې او بادام په لاس ورکړل نو هغې په فیرني ودوړل.

. غرمې ډوډۍ تیاره وه، نورجانۍ راغله او د محبوبې سره په کټ اوچته ناسته وه. ښا ـرۍ هم ورسره په څنګ کې ناسته او د دوی خبرې یې اوریدی. ورجانۍ د اکرام خبرې کولې، دا چې هغه څومره لایق وو ـر دا چې انګریز افسر ترینه دومره خوشاله وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې غوښتل يې دی ګلستان ته له ځانه سره بوځي خو هغه
ورسره نه ځي. وايي چې دا کلې به نه پريږدم. زهره په يو تخت
سترخوان هوار کړو او ټولو ته يې غږ وکړو چې ډوډۍ وخوري.
اکرام تر اوسه نه وو راغلی، نورجانۍ پسې څو وارې ماشومان
ور واستول، بيا يې اعظم ته غږ وکړ چې اوخښې راولي. هغه
ډېر وخت وروسته راغلو او سترخوان يو ګوټ کې کيناستو، بيا
يې ورو غونډې وويل، " اکرام لالا وايي چې ما ډوډۍ په حجره
کې خوړلې ده، تاسو زما انتظار مه کوئ." د ښاپيرۍ د سترګو
رکه شوه، د شفا شونډې ځورندې شوې، عابدې د خپل ملشوم
زوی په ډکه خوله کې نورې وريژې هم ور ومنډلې، محبوبې د
رګ اندامونه ژر په ټولو وويشل. زهره د وريژو غورۍ د اعظم
او جا ی مخې ته کيښ ده او قورمې غوښه يې ورته په لاسونو کې
ورکړه.

ورجانۍ هيده چې که زوی يې نن د خواښې کور ته رانغلو نو
کلی به ور پورې وخاندي. له ډوډۍ وروسته هغه پاڅيده او
اکرام پسې حجرې ته ولاړه. هلکانو ورته وويل چې زوې يې خپل
کور ته تللی وو. ورجانۍ چې ور ته راغله نو څه ګوري چې
اکر د واده په پالنګ غځيدلی و پښو ته ورته د ده ملګرې پاينده
خان ناست وو. نورجانۍ به ليدو هغه وارخطا را پاڅيدو، هغې
ته يې سترې مه شې وويل او په منډه له کوټې او ورپسې له کوره
ووتلو. جانۍ لا پدې خبره ځان پوهاوو چې پاينده خان د دې د
ی په کوټه کې څه کول. هم هغه وخت اکرام هم له کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راووتلو او ـ مور په سترګو کې ې قهر ولیدو. نورجانۍ ورته وویل، " خوابنې ر ته ولاړ شه او ښځه دې راوله." اکرام بې له ه بحث کوټې ته روان شو، مور ورته په دروازه کې ولاړه وه او کله چې وې لیدل چې اک ام ښې لاس ته د حجرې پر ځای ګس لاس ته د زهره د کور لاره ونیوله نو هغې یوه اوږده ساه واخیسته.

د زهره د کور دروازه خلاصه وه او جانۍ د ګاونډیانو د وړو سره په درشل ناسته پیتاوې کول. د اکرام په لیدو هغې دننه منډې کړې او مور یې خبره کړه. ـاڅاپه د کور په خلکو کې بیا یو حرکت پیدا شو او ږول راپاڅیدل. د اکرام هرکلی ووشو او دی په یو کټ کېناستو چې ور دې نوی ګلداره څادر غوړیدلی و. مخامخ په بل کټ محبوبه او ښاپیرۍ کیناستې، د دواړو کټونو په منځ کې د دوو ګینو میزونو د پاسه چای او رنګارنګ خواړه کیښودل شول. ړرې ښځې و ماشومان خو او شا په نورو کټونو ناست وو څوک پکې ولاړ وو او د ټولو سترګې کله ښاپیرۍ او کله به اکرام ته شوې. ښفا د چم ګاونډ ماشومان له کوره وویستل او مریم له دېواله اکرام ته سترۍ مه شي کړې وو. هغه ډېرې خبرې نه کولې او کله نا کله به یې د محبوبې د خبرو لنډ ځواب ورکړو. عابدې او ړرته څو څو وارې د کلچو او د شیرینۍ قابونه وړاندې کړل ـ اکرام به د چایو د پیالی نه یو ګوټ وکړو او کله به د چا په ه موسکی غوندې شو. د ښاپیرۍ او د شفا ځینې ملګرې د غولي په یو ګوټ کې پلو کې په څه صلاح مصلحت اخته وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکرام اخوا ‌ېخوا کتل، هغه ویزاره ښکاریدو او اخر یې عابدې ته مخ واړوو چې، "موږ به ولاړ شو." عابدې په یوی شوخی موسکا اکرام ته وکتل او بیا یې وویيل، " ښه ده موږ به ښاپیرۍ نوره نه ایساروو. ' اکرام پښې ښکته کړې چې څپلی ‌ پښو کړي خو هلته د ده د تیله دارو څپلیو جوړه نه وه. ‌یوه څپلۍ وه او بله د ناوی ‌ویندو ترې پټه کړې وه. دې جینکو پټ پټ خاندل خو بیا شفا ات وکړو او اکرام ته یې وویيل، " څپلی خو په پیسو کیږي." ‌ټولو جینکو په زوره وخاندل، ښاپیرۍ تکه سره شوه او د بانړو دې یې اکرام ته وکتل. هغه یوه څپلۍ ‌په پښه کړه، ‌بله پښه یې د ‌کټ په بازو کېښوده او ودریدو. ‌د هغه سترګې له قهره ډکې وې، عابدې ته یې مخ واړوو او ورته یې وویل، " څپلۍ راکړه که نه خور مو هم د ‌سې ټول عمر له ځانه سره کښینوئ." د جینکو خندا ‌بنده‌شوه او خولې یې وازې پاتې شوې. عابدې غټې ملالی ‌سترګې له اوښکو ډکې وې او زهره غو‌ ‌تل چې هم په هاغه څپلی په اکرام راباندې کړي او دا سر ورله مات کړي. هغې د اکرام د ‌نرتلو لپاره خوله خلاصه کړې وه خو محبوبې ته یې پام شو چې ‌سترګې یې ورته برندې کړې وې. ‌هره ځان قابو کړو، عابدې ته یې د سترګو اشاره ‌کړه، هغې یوې پېغلې ته سر وخوځوو او دې ‌جینۍ د خپلې لوپټې د پلوو لاندې پټه څپلۍ را وویسته. بیا ورو غوندې ولاړه او د اکرام مخې ته یې ‌ هغه څپلۍ کېښوده.

‌پرې پدې ځو شېبو کې له خپله ځایه پاڅیدلی او خدای خبر کله محبوبې ورته بورقه په سر کړې، دوو وړو جینکو ته د هغې جامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی او د خوړو تشت په سر ښنې وو. اکرام نور هیڅ و نه
او د کوځې دروازې ته روان شو. ښاپیری نه هیر وو چې د
و سره خدای په اماني وکړي، د هغې ملالو سترګو د اعظم لټه
کوله خو وروړ يې د وخته د اکرام په تندي پوهه شوې او د کلی د
ی پورې غاړې ته د یو پټي په دېوال ناست وو. هغه ډوبیدونکی
ـ ته کتل چې ټول اسمان يې د ده د زړه وينو په شان سور کړې
ږ. ښاپيری د خپلو اوښکو د پټولو لپاره په بورقه کې مخ پټ کړو
او اکرام پسې له کوره ووتله.

شپږم باب

۱۹۴۱

انی نن سحر مور ته یادونه کړې وه چې د میاشتې دويمه نېټه وه
او زهره د محبوبې کارونه ژر ژر خلاص کړې وو. ټوې يې هم
د شپې پخولی وه چې په وخت کچری ته ولاړه شي. د هرې
میاشتې په دویمه نېټه به دا کچری (محکمې) دفتر ته ورتله. سید

(c) ketabton.com: The Digital Library

م د انګریزانو په پوځ کې چې څومره موده کار کړې وو، په هغې حساب اوس هره میاشت کونډې ته یې د پینشن (تقاعدي) پیسې ورکولې. پورا ه روپۍ به زهره کور ته راوړي، د اعظم د ښوو ي د میاشتې خرڅ به ورباندې کیدو. پدې دفتر کې د زهره ډیرو نو کونډو سره پیژندګلوی شوې وه. هغه ځای یو بابو(کلرک) یوسف د هر چا فایلونه ماتل او ټول فارمونه او کاغدونه به یې ورته برابرول. کله کله به چې زهره د دویمې نیټې نه پاتې شوه نو په بله ورځ به ورتله، یوسف به ورته چای هم او غوښتلی او جا ی سره به یې یوه نیمه ټوکه هم وکړه. دواړو ته یو بل د ژوند ځینې اړخونه معلوم شوې وو. زهره خبره وه چې ف هره ورځ په بایسیکل د خپل کلي نه ښار ته راځي. په کلي کې کور او مزکې یې لرلې او د مو ر او د ښځې خبرې به یې کولی. یوه ځ چې زهره ترې د اولادونو پوښتنه وکړه نو هغه غلی شو، بیا یې ه د ښځې د نري رنځ حال ورکړو چې علاج یې روان و.

زهره ډیره خفه شوه ځکه یوسف د لو کالو وو او پدې ځوانی کې یې ډیر په حوصله د ښځې د نځ علاج کوو. هغه تر اتم جومات پورې سبق ویيلی و ر زهره ته به یې یادوونه کوله چې په جانی دې سبق ووایي. خو د زهره لپاره یوازې د اعظم سبق تر ټولو مهم وو. د کرم غوښتل چې زوی یې ډاکتر شي. هم دا وه چې عظم په ښار کې د انګریزانو په یو داسې ښوونځي کې سبق وئیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د میاشتې فیس به یې ترې اخیستو. کال کې یو وارې به لس روپۍ د امتحانونو (آزموینې) د داخلی او د کتابونو اخیستل کیدی.

سږ کال فصل بیا ښه نه وو ... ی، زهره ټول غنم نه وو خرڅ کړې. ... ې یو هټۍ وال ورته ویلی وو چې په جنګ کې زور دا شو نوغنم به نور هم ګران شي، د زهره د کلی کوټه ټوله د غنمو په بوجیو ډکه وه. ... ې د پینشن روپۍ راوړې، محبوبې هم ورته د مزدورۍ درې ... روپۍ په لاس کینبودې نو زهره په کور کې حیرانه کیناسته. د اعظم د سبق پیسې نه وې پورا ... تېر ځلې هغې د ... حبوبې نه لس روپۍ پور اخیستی وې او تراوسه د هغې دوه روپۍ ورته پاتې وې. ... ی پیسې یې ترې نشوای غوښتلی او لاسونه یې مروړل چې خپلو لیچو ته یې پام شو. د سرو زرو دوه نازکې کړې ورته سید کرم د اعظم په زیږیدو جوړې کړې وې او د تېرو دوو کالو په سختو کې هم زهره دا کړې نه وې ... رڅې کړې، خو اوس بله چاره نه وه. د اعظم د را ... و وخت وو، هغې جانۍ ته ډوډۍ ورکړه، پخپله یې دوه نمړې وخوړې او لور ته یې وویل، " ... ه بازار ته ځمه، د ورور نه بغیر بل هیچا ته دروازه خلاصه نه کړې.

زهره منزل د زرګرانو په بازار کې وو، سورج مل زرګر پخپلی ... ی کې ناست د یو امبل پټري شمبرل او زهره یې ولیده نو په ... حترام ورته پاڅیدو. هغې ... ا هم څو وارې د سورج مل د دکان نه د خپلو او کلي والو لپاره کالي پټرې جوړ کړې وو، نن هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره په لیدو سورج مل خوشاله شو او په بازار کې تیریدونکی د چای والا هلک ته یې د چای راوړو وویل. خو زهره ورته د لاس په اشاره وویل،" مه راغواړه چاې ...سورجه وروره کالي نه جوړوم. سورج مل په خندا وویل، " ه نو اوس به ته د ې ځایه ه چایو ځنګه څې." زهره دکان ته وروختله او په فرش غوړیدلي قالین سره جوخت یې چپلکې کوزې کړې. هغې بورقه ه ځانه کلکه تاو کړه او کیناسته. سورج مل د ې د پښنو حال ولیدو، بیا یې د ه سترګو کې د فکر سیوری ورته ښکاره شول نو په لاس کې نیولی امیل یې په یو ډبي کې بند کړو او زهره ته ې مخ ووګرځوو. څه چل دی ببو؟" . سورج مل د پوښتنې سره د زهره زړه را ډک شو، خپلې شونډې یې وزبیښلی او د لاسونو کړې یې ورته وویستلی. " دا راته خرڅ کړه... په هر څو چې کیږي... د زوی د سبق لپاره لس روپۍ پکارې دي." دسورج مل مخ سورشو، بیا یې لږ په خفګان زهره ته وویل، " دا زه درته دومره بې غیرته ښد ارم چې ستا د لاس کړی به خرڅوم؟"

زهره یو څه حیرانه شوه، بیا یې ورته وویل، "سورج وروره...زه خبره یم چې د ک له امله سره زر ارزانه دي...خو ته..." د ې خبره نیمګړې پاتې شوه. سورج مل مخ واړوو او ورته یې وویل، " خپلې کړۍ دې په لاسونو کړه، زه به درته لس روپۍ درکم." زهره یو شیبه غلی وه، بیا یې ورته وویل، " که روپۍ ې راکوې نو سود به هم اخلې؟" سورج مل اوس ربنتیا په غصه شو، لږ په زوره یې زهره ته وویل، " دومره بې عقله خو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکارې... ، لس روپۍ بې سوده درکوم، هر وختې چې دې پېدا کړې ماته يې راوړه." بيا غه پاڅيدو او د دوکان په بل سر کې ـګيدلی د اوسپنې د سيف (لاکر) مخې ته کيناستو. زهره خپلې کړې بېرته په لېچو کړې او د زړه درد يې ـترګو ته کډه کړې وه. سورج مل په مهربانۍ د هغې اوښکې نه ودرېدې، پوهه نشوه ـڅه وختې يې لس روپۍ د کميس په تخرګ کې جوړ لوی جيب ـنکته کړې، کله يې چای وڅښلې او سورج مل ورته نور څه وويل، بس د هغه يوه خبره به يې بيا بيا غوږ کې اوريده. " زه دومره غېرت نه يم چې ستا د لاس کړې به خرڅوم."

په کلي کې د مايا هټۍ وه، د خپل معذوره پلار او دوو ورونو سره وی د هټۍ شا ته کور کې اوسيدل. د کلي ماشومانو به د مايا ـرکان نه د ګوړې ځلوبۍ، املوک، چڼې او نور خواږه اخيستل. ـنګارنګ دالونه، وريژې،هګۍ او د موسم ابه به يې هم خرڅول. د کلي زيات خلک خوار وو او پېسې به چا سره نه وې. دسودا لپاره به خلکو ماي ه غنم، جوار، هګۍ يا شوده وړل او بيه به يې مايا پخپله ټاکله. خو عجيبه خبره دا وه چې کله به يو ماشوم ورته ـپسه ونيوله نو هغې به ورته ګوتې نه وروړلی. د مايا د هټۍ قانون دا وو چې پېسه به دې ورته په ځمکه غورځوله او هغې به اندې خپله پېنه راښکله. ه خاورو کې به يې دا پېسه وموښله نو بيا به يې راواخيسته. هغې چېرې ه . کلي د نورو ښځو سره يو ـځای د ويالی نه اوبه نه وړلی نه به يې څوک خپل کور ته دننه ـېښودل. زهره چې د سورج مل د دکان نه راووتله نو د مايا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلند ور په زړه شو. عجیبه خبره دا وه چې د مایا دواړو ورونو د
ي د هلکانو سره هر ځای منډې وهلې. په ودونو کې به یې
غوښې هم خوړلې. زهره په ټوله لاره د مایا او د سورج مل په
هکله سوچونه کول. ېلې کوځې ته رانږدې شوه نو دشفا د
ږې شیاما مور یې ولیده چې د دوي په ګاونډ کې یې کور و.
دواړو تر خپلو کورنو یو بل سره زړه خواله وکړه او بیا د دروازو
ځیرونه یې وشرنګول.

م نړیوال جنګ کې زور پیدا شوی وو. د انګریزانو استازي
ه په کلیو بانډو ګرځېدل او ځوانان به یې پوځ کې برتي کول خو
لاورخان خپل ټول زامن خونديساتلي وو. د کلي خلکو به ویل
چې هغه سرکاري کسانو ته پیسې ورکوي او پکې یې څو سره
ملګرتیا یې لرله. نورجانه سخته وېریده چې هسې نه زوی ورله
پوځ ته وربدل کړي. زهره سره هم وېره وه چې اعظم به ترینه د
وونځي نه یوسي خو داسې ونه شول. د ښاپېرۍ د واده دوه
میاشتې پوره شوې او اکرام قبایلي سیمې ته بدل کړې شو. په بنو
کې د مدیریت په دفتر کې د یو بابو ضرورت وو، اکرام له خدای
ورځ ورکړه. هغه خپل بکس بند کړو او مور ته یې ږویل، " خوښه
دې خپله... که اِنږ ر ځان سره ساتې، وې ساته، زه یې له ځانه
سره نه بیایم." اپېرۍ اوس د جامو او د کالو د طلسم نه راوتلی
وه خو هغې ته خپل جرم نه وو څرګند. د پلار د څپېړې ګناه ګاره
وو هغې د ناویتوب ورځې اوس په تیرېدو وې. د چم ګاونډ
ځې به راتلې او نورجانه به یې په سترګو سترګو کې پوښتله چې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

انړووردې څه لري؟" مانا حامله ده که نه؟ نورجانې به د دواړو
ړنو ګوتې په هوا کې تاو راتاو کړې، شونډې به يې هم ورسره
ڼخې کړې، مې لکه چې دا ټول د ښاپيرۍ ګناه وي.

ې به کله ناکله د ښاپيرۍ خبر اخيستو خو زهره او خوينديې يې
لا مه ددې حالاتو نه خبرې نه وې. په ښار کې د زهره زړه
جوړ وو چې د اکرام خپله سخرګنۍ نه وه خوښه، ولې . ښاپيرۍ
ايست ته به تينګ نه شي او پخپله به ورسره ژوند کوي. د کلي
به ښځې راتلې نو ز ه به د ښاپيرۍ حال ترې وپوښتلو او په
ظاهره هرڅه سم وو. هغې کالي او جامې هغه څه وو چې د
ځو لپاره د خوشالۍ ا د ارامه ژوند نښې وې. عابده اوس بيا د
ماشوم د زيږولو په انتظار وه او له څو مياشو راهيسې ښار ته نه
وه تللې. زهره چې د اکرام د نوې نوکرۍ نه خبره شوه نو دا
پوښتنه ورته پيدا شوه چې ښا پرۍ له ځانه سره بيايي او که نه.
غې د شفا سره يو څو وارې زړه خواله وکړه، خو پدې پوهه وه
چې د دې هره خبره به يې ردوله. ښاپيرۍ په هکله به شفا تل د
خور پره کوله، يو وارې هغې مور ته ډېره په تونده لهجه خبره
ګرځولې وه. پداسې وخت کې به زهره دلګيره شوه او ځان به يې
واځې احساسوو. محبوبې ته به يې د اولادونو د نافرمانۍ خبره
وکړه نو هغې به هم ورته نصيحت پيل کړو چې کلي ته ډېر ک
اتګ مه کوه. شفا به د محبوبې د لور مينا سره د لاسي کارونو
مرکز ته ورتله، ی به ټوله ورځ د انګريز پوځيانو لپاره د خړو
ړيو نه سويټرې (جمپر) اوبدلې. زهره د محبوبې خبره منلې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوازې مړي، ښادی له به کلي ته لله، شفا، اعظم او جانی به یې
م له ځانه سره نه بیول. سحر به ولاړه ا کوز ماسپښین به د پیو
خرڅوونکو ګوجرانو ه تانګه کې بېرته راغله. نن سحر زهره
ځواب شوې وو چې د دلاورخان مشره ښځه مړه شوې وه،
غې شفا او اعظم ته ډوډی پخه کړه، جانی یې له ځانه سره کلي ته
بوتله.

ړی د ویر او جنازې نه وروسته د کلي ښځې یو یو کټ کې
څلور څلور کیناستې یو بل ته یې سرونه ټیټ کړي وو او په خبرو
بوختې وې. زهره ، تادي کې وه، غوښتل یې چې ښار ته ژر
، ورسوي، خو په راپاڅیدو کې یې د یوې ښځې د خولې داسې
خبره واوریدله چې د غوږونو نه یې لمبه راپورته شوه. د ښاپیرۍ
په هکله خبرې کیدې چې د نورجانې سره د مړی له کوره په وتلو
وه. عابده هم ورسره ولاړه وه، " ښاپیرۍ خواره وچه ده...نه نه
ـمی دایې لیدلی ده هغه وایي چې ښاپیرۍ خو تر اوسه جینۍ ده."
زهره بورقه په سر، نېغه د مړي د کور نه ولاړه او د نورجانې
مخې ته ودریده. ې او ښاپیرۍ دواړو د مور تندې ولیدو نو
، شوې چې جنګ جوړیږي خو په زهره لکه چې اور بل وو.
هم هلته یې د نورجانې پلار نیکونه ور یاد کړل، په چیغه یې ورته
یل چې خپله لور به په ښار کې لوی ډاکتر ته د معاینې لپاره
یایي چې څرګنده شي په ښاپیرۍ کې څه نقص وو. هغې ښار ته د
ـ اراده پرېښوده، مناف ماما ته یې وویل چې د محبوبې کور ته
ولاړ شي او ورته ووایي چې شفا او اعظم د شپې لپاره خپل کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ور وغواړي. بیا هاغه زهره چې لونو کره به یې ورځ نه تېروله د ښاپېرۍ سره یې شپه تېره کړه چې اصل حال نه ځان خبر کړي.

نورجانې پره هڅه وکړه چې په آرام او تسله خبره سره کړي، خو . کلي ځینو ښځو زهره ته ویلی وو چې نورجانې په ښاپېرۍ تاپه لګولی ده چې دا وچه ده. زهره ټوله شپه نارامه تېره کړه، سحر بانګ سره راپاڅیده ښاپېرۍ خپل یو ښو جوړه جامې او کالي غوټه کړل او لمانځه نه وروسته مور او لور د ښند توت به لورې رواني شوې. نورجانه پخپلې کوټې کې ملاسته وه او هیڅ خبره نه وه چې دوی څه وختي له کوره ووتلې. سحر د چایو لپاره چې راپاڅېده نو د ښاپېرۍ کوټې ته ، وکتل، هلته د دروازې زنځیر ره لوی د اوسپني قلف ځوړند وو. نورج د کوڅې د دروازې به درشل کیناسته او زهره ته په ښېرو سر شوه.

"خدای دې د تورو خاورو لاندې کړه چې زما د زوی کور ورانو ،دای دی زوی ځواني مرګ کړه." د چم ګاونډ هغو چې زهره ته یې د نورجانې خبرې کړې وې، اوس د هغې سره د زهره په هکله په خبرو اخته وې.

اووم بلب

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ستړې ستومانه په تخت پرته وه، لږه شېبه وړاندې محبوبه ینه خپل کور ته تللې وه. جانۍ او ښاپېرۍ دواړه په پخلنځي کې اخته وې او کله نه کله به د دوی د خندا غږ د زهره د فکرونو لړۍ ماته کړه. سې ښکارېده لکه چې ښاپېرۍ تل هغې سره وه، د هغې د یوې خبرې نه هم داسې نه ایسیده چې د واده وې ښځې ژوند به یې تېر کړې وي. سحر چې دوی ښار ته را ورسیدې نو اعظم او پرۍ یو بل ته غاړه غړې شوی وو. دواړو دومره وژړل چې زهره ورته حیرانه وه. د ی په ټولو اولادونو کې یوازې عابده وه چې زهره سره به یې ډېرې خبرې کولې، اعظم نن ډېره موده وروسته خور لیدلې وه او باند یې کوله چې ښوونځي ته ولاړ نشي. و زهره وربانديې سترګې راو ستې او ښاپېرۍ هم ورته اشاره وکړه نو دی ولاړو. شفا به لږ ناوخته تلله او د مور په ړه هغې نن له بازاره ورته غوښه او سبزي راوړی وو، بیا د محلت د نورو جینکو سره له کوره وتلې وه.

ره پخپل زړه کې کرل ریبل چې څرنګه به د ښاپېرۍ سره خبرې کوي. محبوبې ورته د یو کلینک پته ورکړې وه چې رام چند اکتر او د هغې ښځې سیتا په ګډه پرانستی وو. ار ډېرې ښځې به د علاج لپاره سیتا ته ورتللې، محبوبې ورته دا هم ویلی وو چې د غرمې نه وروسته دومره بیروبار نه وي. س تر ټولو ګران کار د زهره لپاره دا وو چې ښاپېرۍ رضا کړي. خو د غرمې د ډوډۍ نه وروستو کله چې زهره هغې ته غږ وکړو چې کلینک ته د ورتلو لپاره جامې بدلې کړي و ښاپېرۍ په چپه خوله د مور خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنله. د زهره زړه ارامه شو، داسې ښکارېده لکه چې ښاپېرۍ د ابدې ځای نیولی و. تلو کې زهره جانۍ ته یو وارې بیا تاکید وکړ چې دروازه دې هیچا نه خلاصوي تر څو بره کړکۍ نه یې راتلونکی لیدلی نه وي.

رام چند کلنیک د ښار د تانګو اډې ته نږدې و. د لوی سړک په غاړه جوړه دا ودانۍ په اصل کې یو پخوانی لوې کور وو چې د رام چند نیکه جوړ کړی وو. د لاندینۍ پوړ په دوو برخو وېشل شوی و. د لوی برنډې مخې ته یوه وړه باغچه وه چې د سړک نه ورته لاره ورغلې وه. اغچې یو خوا لاره د سړو او بله د ښځو کلنیک ته ورتله. هاغه خلک به چې د مریضانو سره راتلل بهر په برنډه ې په لویو لرګینو تختو ناست وو. زیات شمېر به یې د انګو کوچوان، د موټرو ډرېوران او د خدمت ګارو و. زهره او ناپېرۍ د بر ه دروازې د انتظار یوې کوټې کې ناستې وې. یوې نرسې په رجستر کې د ښاپېرۍ نوم،سن او نور معلومات لیکلي و. په معاینه خانه کې اوس نور یځوک نه وو ځکه زهره ورته ویلي وو دا خبره به یوازې ډاکټرې ته واي. نرسې دوی ته یوه پرچه لیکلې وه او کله چې د دوی وار راغلو نو د پرچې سره یې دننه ور واستولې.

ډاکټ ه سیتا یوه ښایسته زړه ښځه وه، عمر یې له زهره ډېر علومېدو، خو ویښته یې تک تور وو. شنه ساړي یې تړلې وه، د ه پرې سپینه چپنه او په غاړه کې یې دوربین(ستیتکسوپ) وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو قلم یې په لاس کې وو او په ځینو کاغذونو یې ژر ژر لیکل کول، ـاپیرۍ یو څه وارخطا شوه. ډاکتره سیتا چې په کوم میز او چوکۍ ناسته وه، هغې نه علاوه پدې کوټه کې یو بل اوږد میز وو چې سه پرې سپین ځادر غوړېدلی وو. دې میز سره په څنګ کې د اوسپنې په چوکاټ ، آبي رنګه پردې لګیدلی وې. ډاکترۍ خپل لم کېښودو او دواړو ته یې د کیناستلو اشاره وکړه، بیا یې ښتنې پیل کړې. زهره په پښتو کې لګیا وه او ښاپیرۍ په ماته ږده اردو کې د مور خبرې ورته ژباړلې. یو څو خبرو نه وروسته سیتا راپاځېده، زهره ته یې بهر د انتظار په کوټه کې د کیناستلو وویل او زهره چې له دروازې وتله نو شا ته یې ولیدل ، سیتا ښاپیرۍ هغې لوی اوچت میز ته بیوله.

د انتظار په کوټه کې یو دوو ښځو د زهره سره د خبرو هڅه وکړه چې هغه وخت صفاي ، کوله، خو د هغې ټول حواس دننه د کټرې او ښاپیرۍ سره پاتې وو. د هغې د انتظار شېبې په پېړیو وغځیدې او چې ډاکټره یې په دروازه کې ولیده نو زهره د خپل زړه درزا آورېدی شوه. . ډاکټرې په اشاره هغه یو وارې بیا دننه ولاړه، ښاپیرۍ خپله سپینه بورقه بیا په سروله چې معاینې لپاره یې لیرې کړې وه. . سیتا پوښتنې پیل شوې، او اخر یې زهره ته ویل، " ستا په لور کې هیڅ نقص نشته...دا تر اوسه جینۍ ده، دې ته سړي لاس هم نه دې ور وړې." زهره ډېره حیرانه نشوه ځکه ډاکټرې یوازې د هغې د زړه شک لرې کړې و، د کلي ښځو او بیا ـه تېره شمۍ دائی رېښتیا وئیل. د ماښام د بانګونو نه وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره او ښاپېرۍ په کور کې وي. د لږ دمې نه وروسته زهره بیا له کوره ووتله او اوس د دې مخه د محبوبې کور وو. واړو ښځو تر ډېره وخته دننه په کوټه کې د یو بل سره زړه خواله وکړه او زهره پوره په تسله بېرته ې را وګرځیده.

ښاپېرۍ او د اکرام د طلاق خبر په ټول کلی کې خپور شو، دا ځلې زهره د نورجانې د خبرو نه وړاندې د کلي عتبرو ښځو ته ټول حال وئیلې وو. دلاور خان نورجانې سره پخپله خبرې وکړې او ورته یې وویل چې پخوا له دې چې نور د ښاپېرۍ ژوند برباد کړي زوی ته دې ووایي چې پېرۍ ترې خلع اخلي. نورجانې بیا هم پدې معامله کې مالي ګټه وکړه او د خلع په بدل کې یې د اده ټول کالي او جامې یې له ښاپېرۍ واخیستې. د اوسپنې هاغه صندوق چې هغې د زهره له کوره راوړې وو بېرته ورته ور استوو او ښاپېرۍ د خپل مهر ځمکې نه هم لاس واخیستو.
زهره د زمکې او د کالو جامو په غم کې نه وه بلکه په دې خوشاله چې لور یې څه تاوان نه و کړې. په هغه ورځ چې د ښاپېرۍ د ژوند فیصله وشوه او دا د مور په کور کې کیناسته، نو زهره پرې د خپل زړه بړاس وویستو. هغه په زوره زوره لګیا وه او ښاپېرۍ ې اوښکې تویولې. شفا او اعظم غلي ناست وو او مور ته یې ېو وپیلې. په لومړي ځل دوي ته احساس شوې و چې د مور زړه یې د کاڼي نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړى د يو څو مياشتو د ځنډ نه وروسته بيا خپل كتابونه راواخيستل. د نځم جومات(صنف) امتحانونه نږدې وو، هغې له خپلې ـى استازې سره خبرې وکړې او په يو مياشت کې يې ـرته ځان تيار کړو. شفا او ښاپيرۍ دواړه يو ځاى د پنځم صنف نه ووتلې. د چوتۍ پر وخت لاره کې يې کچه شنه امونه واخيستل، ته راغلې نو ښه مرچ او مالګه يې ورباندې دوړول او په خوند خوند يې خوړل. زهره دواړو ته حيرانه وه چې دومره تراوه دوى څنګه له ستونې تېروي. د شفا داسې مساله داره شيان ـ خوښ وو، کله کله به يې د محبوبې د لور سره يوځاى د املي شربت جوړ کړ. کچه شنه انګور به يې وټکول، او شوملې به يې ـسره ګډې کړې، بيا به يې دا د شپې سړې ډوډۍ سره خوړل. د ژمې سختو يخو شپو کې به يې د ګوړې شربت جوړ کړو، ـټورى به يې پاس په کوټه کېښودو، حر به د کنګل شوي ـورى نه وړې وړې ټوټې ټولو ته ورکولې چې واخلئ... ما خوږه واوره جوړه کړېده.

زهره به تل شفا ټ ـله چې دا بلاګانې به يې ناروغه کړې، خو هغې به نه آوريدل. ن هم د کچه امونو د خوړلو وروسته يې ـوښې ـل چې په خېټه کې يې درد شو. په ښار کې هېضه (کولرا) خپره وه ـو زهره چې شفا بې حاله وليده نو سمدستي يې ټانګه ـاوغوښته او دا يې د رام چند کلينک ته ورسوله، ښاپيرۍ او جانۍ دواړه ورسره وې. په کلنيک کې په دې ولا اخته ډېر نور ـم ـمان هم راوستل شوى وو. يوې نرسې د ټولو تبه معلوموله او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې بلې خلکو ته ستنې لګولې. ډاکتره پخپله هم ډېره بوخته وه او
، وارې د انتظار کوټې ته راغله نو زهره یې ولیده. دوی ته
ېدې شوه، ښاپېرۍ سره یې څو شېبې خبرې وکړې، بیا یې
ورته وویل د خور خیال ساته، علاج پر ځای پرهیز ضروري
وي. زهره د شفا په حال پرېشانه وه، هغې دا ونه لیدل چې سیتا
څومره ر وخت د ښاپېرۍ سره خبرې کولې. بېرته چې کور ته
اغلې نو ښاپېرۍ مور ته وویل، " ډاکتر سیتا وایي چې د دوی یوه
نرسه په کار ده...ماته یې وئیلي دي چې که د نرسانو کورس کول
غواړم نو دوی به راته په کلنیک کې کار راکړي." خو د کار نه
وړاندې د ښاپېرۍ لپاره یو کال د نرسانو په ښوونځي کې سبق
ضرور و. د زهره دا خبره نه وه خوښه...د نرسانو کار خو به
یوازې مسیحیانو او هندوانو جینکیو کول. ښاپېرۍ سپینه بورقه په
سروله، بې له اکرام بل سړی د دې مخ هم نه وو لیدلی، خو د
محبوبې په مشوره ره د نرسانو ښوونځي ته ولاړه او وې لیدل
چې هلته ټولې ښوونکې ښځې وې. څو مسلمانې جینکۍ یې هم
یدې او چې زړه یې تسله شوه نو ښاپېرۍ یې پکې داخله کړه.

ه ښار کې به یې د انګریزانو په ېټرو (تیاتر) کې هندي فلمونه
م ښکاره کول. زهره یوه ورځ، ښاپېرۍ د نرسانو ښوونځي ته
ورسوله او له هغې مخې د سودا نه وروستو کور ته روانه وه چې
په لاره کې یې د نغارې غږ واورېدو. خلک د دې غږ په لوري
روان وو او زهره هم په خلکو کې شامله شوه. یو تن د سړک په
منځ کې نغاره ډنګوله او بل ورته په ته د یوې ښځې او سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنګین تصویر نیولی وو. ې تخته سپین او تور ټکي هم لیکلي وو خو زهره پرې نه پوهیده. نغارچي په هندي ژبې کې اعلان کوو ،، " د بمبیې نومیالي ستوري اوس په بایسکوپ کې ګورئ." ‌نغارچي په خلکو پاڼې هم وېشلې. د زهره ګوتو ته هم یوه پاڼه راغله چې دې سمدلاسه تاو راتاو کړه او د تخرګ په جیب کې یې داسې کېښودله، ته به وایې د روپ ۍټ چا ورله ورکړې وي. محبوبې چې د زهره د لاسه پاڼه واخیسته نو په خندا شوه، پدې کې هم ښځې او د سړي د څېرو سره د بایسکوپ اعلان لیکی وو. هغه پخپله یو دوه وارې د خپلو خپلوانو سره د بایسکوپ یدو ته ورغلی وه او پخپل کور کې ناستو ټولو ښځو ته یې څو څو وارې د دې کیسې کړې وې. د زهره شوق یې چې ولیدو نو لوظ ې ورسره وکړو چې بل ځلې به دا هم له ځانه سره بیایي. خو زهره ته دا موقع چرې پیدا نشوه.

د ار په ډېرو کورونو کې خلکو د هرېکېن پر ځای د بجلي (برېښنا) تارونه ګولې و. د محبوبې په کور کې خو د یخ باد لپاره یوه پکه هم وه او و وارې د زهره د کور خاوند سره یې خبره وکړه چې په کور کې ورته رېښنا راولي، خو هغه به ورته بانې جوړولې. اخر چې د دې کور ته هم بجلي راغله نو د کور خاوند وربانډې کرایه زیاته کړه. د پېځو پر ځای د میاشتې کرایه ښپږ روپۍ شوه او زهره چې د بایسکوپ لپاره کومې پیسې ببلې کړې وې هغه په کرایه کې ولاړې. اوس هر ماښام د اعظم، جانی ا پدې خبره جنګ وو چې د لوی کوټې رڼا به څوک بلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا ته دې خبر خوند ورکوو چې هاغه تور بټن کته کړې چې په کړپ سره به يې په کوټه کې رڼا خپره کړه. د شپې خوب په کې به هم ناندرۍ وې چې تور بټن به څوک بره کړي.
زهره، شفا ته مينت زارۍ وکړې چې هغه د ماشومانو چلن پرېږدي نو د اعظم او جانۍ ترمنځ دا فيصله وشوه چې يو تن به د رڼا لګولو پر وخت په چ کۍ ودرېږي او بټن به ښکته کوي، بل به رڼا بندولو پر وخت بټن پورته کوي.

ورځې نه وې تېرې چې محبوبې د بجلۍ په زور توديدونکې ي(اوتو) راوغوښتله او د محلت ټولې ښځې د هغې کور ته وار په وار ولاړې چې دا نوی "شې" ګوري. پدې محلت کې يو ځو کورونو کې ريډيو هم ، چې د غرمې به پکې پښتو سندرې آوريدل کيدې. د کومې ښځې چې به يوه بدله خوښه شوه نو د خپل کور د ړکۍ نه به يې په ګاونډۍ چغه کړه چې ،" لږ غږ يې اوچت کړه." د يو اتوار پر ورځ زهره بازار ته ووتله چې د خطاب ګل د دوکان نه "کله" (کليا) راوړي. خلکو به د خپل کور وچه ډوډۍ غه ته يوړه او ده به د پسه د پښو او سر په ښوروا کې دا ډوډۍ ښه ميده کړه. باسه به يې پرې د سرو پيازو بګار(تبۍ) هم واچوله.

زهره د جوړ شوي کله وښې را واخيستو نو د خطاب ګل په لاس يې يوه ټکه (ټنکه) کېښوده. خپلې کوځې ته چې را دننه شوه نو په ريډيو کې د سندرو غږ يې واورېدو. ه دريو څلورو کورونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه یوه مسته سندره غږېده چې د پېښور رېډیو ورته اېښې وه.
هغه ځان سره موسکی شوه، نن د چوټۍ ورځ وه او خلکو په ښتیا
ې له موسیقۍ خوند اخیستو. د کور مخې ته اعظم له دوو دریو
هلکانو سره لوبې کولې او لویه دروازه خلاصه وه. زهره چې
کور ته دننه کیده نو زوی ته یې د راتلو غږ وکړو. بیا پاس وختله
پخلنځي ته ولاړه نو هلته هیڅوک نه وو. لوی کوټې دروازه
ه بنده وه خو دننه هر څه ښکارېدله، شفا د هغې مستې سندرې
ه موسیقۍ داسې نڅا کوله چې له ځانه بې خوده وه و جانۍ ورته
لاسونه پړکول. زهره هم هلته په برنډه کې په تخت کیناسته او په
دواړه لاسونو کې یې خپل سر ونیولو.

اتم بلب

۱۹۴۲

شفا نن سحر ډېره خوشاله، څرخه سینټر ته روانه وه. د هغې د
ښالۍ سوب جانۍ وه چې نن ې په ښوونځي کې لومړۍ ورځ
وه. زهره د محبوبې خبره منلې وه چې جانۍ ټوله ورځ په کوڅه
کې بېکاره لوبې کوي، که دوه نور ټکي ولولي نو ژوند به یې جوړ
ني. جانۍ په لاره روانه او په لاس کې نیولې غوټه یې زنګوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پکې پراته او وريت کړې اګۍ تړلی وو. مور ورته ويلي وو
چې دا به په نيمه چو ی کې خوري. د شفا سپينه بورقه په سر وه
او د کتابونو غوټه يې په ترخ کې نيولی وه. . کوڅې په بل سر
ورته شياما، فاخره، پري او رمولا ولاړې وې، چې ټولې د هغې
ـزولی وې او هره ورځ يو ځای به له محلته وتلی. رمولا يهوده
ـه او د هغې کور ته جانۍ کله هم نه وه تللې. د شياما او د پري
کورونو ته به يې هره ورځ د څه نه څه کار لپاره خور يا مور
ليږله. کله د کروشيې د نمونې کتابونه، کله وړۍ او سيخونه، د
تارکشي کونډه ستن تار، د ګنډولو د مشين پرزې او داسې نور
توکي جانۍ له يوې کور ل ته ځغلولې. پدې کورونو کې
نورملشومان ـياتره هلکان وو او د جانۍ په شان به يې د خويندو
کارونه نه کول. د جانۍ شياما ډېره خوښيده او کله چې به ورکره
ولاړه نو هغې به ورله د خپلې مور او نيا نه پټ د خوړو لپاره څه
ـ څه ورکول. هغه بله ورځ شفا د اوسپنې دوه سيخونه او د شنې
وړۍ يوه ګوله جانۍ ته ورکړې وه چې شياما ته دی ورشي چې د
هلکانو د سويټر يوه نمونه ورته جوړه کړي. ژمی را روان وو او
زهره د اعظم لپاره وړۍ راوړې وه ـې شفا ورته سويټر واوبدي.

جانۍ په منډه منډه ولاړه خو هغه د شياما د نيا نه ډېره ويريده، بد
بد به يې ورته کتل او دا يې نه پرېښوده چې دننه کوټې ته ولاړه
شي. د دوی د حويلی په انګڼ کې يوه ببله چوکۍ ايښې وه چې
ـانۍ به په هغې کيناسته. هغې به هيڅ شی ته ګوتې نه ور وړلې،
ـکه يو وارې شيام ورته په يو قاب کې د ګازرو حلوه ورکړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ويې خوري. نيا چې وليده نو تر ډېره وخته يې دواړه ترټلې، يا جانۍ چې له کوره وتله نو وې ليدل چې نيا د انغرۍ نه ايره راواخيسته او په زوره زوره هغه قاب يې په ماشوړه پاک کړو.
ياما د نيا د لاسه جانۍ ته هيڅ نه شو ورکولی، نو يوه ورځ چې هغه ورغله نو هغې ته يې ورو غونډې اشاره وکړه چې بهر دروازې شا ته دې ودرېږي. جانۍ غلی ولاړه وه چې د شياما لاس د دروازې نه را بهر شو. هغې د ګرمو شيدو کاسه ورته ولې وه چې ژر ژر يې وڅښي. پدې ورځ چې شياما د شنې ړۍ نه نمونه جوړوله نو جانۍ د هغې لاسونو ته کتل. نمونه پيچلې وه او شياما ورته د سيخونو او د وړۍ د کورونو، د يو بل د پاڅه د تېرولو او د تار د اړولو چل ور ښودلو. يو څو وارې يې پخپله نمونه اوبدله، با يې جانۍ ته ووېل چې هغه د دی په وړاندې هغه نمونه جوړه کړي. انۍ چې ځان پوهه کړو نو شياما اخوا دېخوا وکتل. بې د ګاونډي سره په دېوال خبرې کولې. شياما د پخلنځي نه د ځلوبيو کڅوړ راواخيسته او جانۍ ته يې ورکړه، بيا يې د لاس نه ونيوله او د کوره يې بهر کړه.

ن هم د جينکو پدې جوپه کې شفا او فاخره په بورقو کې پټې وې. شياما لوپټه په سر کړې وه و چې جانۍ يې وليده نو راټيټه شوه او هغې ته يې ټينګه غاړه ورکړه. جانۍ د شياما لاس نيولی و او هغې سره يې په ماته ګوډه هندکو کې خبرې کولې. د څرخه سپينتر يوه برخه اوس د سبق لپاره بېله کړې شوی وه. به څلورو کوټو کې . څلورو بېلابېلو صنفونو د جينکو لپاره د نسواري سن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې اوږدې غالۍ غوړول شوې وې. وی ته به يې ټاټ ويل او په يو ټاټ به پړ. جينکۍ يو بل پسې کيناستی.

ټولې جينکۍ د ښوونځي په تالا کې راټولې شوې، جا ې اوس د شفا سره ولاړه او هر چاته په ځير وه. مشره استاده انګرېزه وه او هغې يو خبرې په هندي ژبه وکړې ، جانۍ پرې نه پوهيده. ولو جينکو سرونه ټيټ کړې وو او يو بل ته يې نه کتل. بيا د هريو قطار جينکۍ خپلو خپلو کوټو ته ورغلې. **شفا د جانۍ** د نوم ليکلو لپار يوې وړې کوټې ته بوتله چې سپين ږيرې سړی پکې ناست وو. د هغې نوم او د پلار نوم وليکل شو او يو کاغذ يې ورله ورکړو چې د لومړی صنف استاذی ته يې ور **وسپاري**. دې سړي چې شفا ورته بابو صيب ويل د يوې الماری نه کتاب او تختی **راوويسته**. ورسره دوه د نيچې **قلمونه** او مشوانۍ د يو ډبی نه راواخيستل، وشنايي پونړی يې هم ورسره کېښودې او شفا ته يې **وويل** چې د تختې لپاره به **خاوره** له بازاره پخپله واخلي. **قاعده** ې شليږي نو ښه به دا وي چې بهر په کوڅه کې په کاندار يې جلد ورته وخېژوي. شفا سرو خوځوو و د جانۍ د شيانو سره صنف ته روانه شوه. لومړی صنف کې جينکۍ ې وې، ښه شور وو. استادې په تخته سياه (تورې دړې) الف ب ليکلی وو او جينکو په زوره زوره تورې يادول. جانۍ په يوه ېکه کې چې جينکۍ پکې لږ وې، کينول شوه او شفا ورته ډاډ ورکړو چې په نيمه چوټی ، به ورپسې پخپله راځي. نږدې ناستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې وړې جینۍ هغې ته کتل او موسکۍ شوه، جانۍ هم ورته وخاندل او بیا د نورو په شان دا هم د سبق په یادولو اخته شوه.

تر ډېره وخته زباني سبق و، بیا استادې امر وکړو چې اوس یاد ي توري په تختۍ ولیکې. جانۍ نورو جینکو ته کتل، د هغې ـاورینه مشوانۍ تشه وه او نه پوهیده چې ر ک ه جوړ کړي. ې جینۍ هغه د لاسه ونیوله او استادې ته ورغله، مشوانۍ او ې ورته ښکاره کړل چې دوې اوبو ته اړتیا لري. استادې ورته اجازه ورکړه، دوې په منډه د غولۍ نه تېرې شوې او په بل ـ کې لګیدلی بمبې ته ولاړې. ې جینۍ لږې اوبه په مشوانۍ کې واخیستې، پونړۍ رنګ یې پکې ورګډ کړو، بیا یې اخوا یخوا وکتل د جانۍ په سر د ململو لوپټه وه چې هم نن ورته مور په سر کړې وه. ن څو چې هغه خبریده، ې جینۍ د لوپټې نه یوه ټوټه شلولې او په مشوانۍ کې ور دننه کړې وه. جانۍ هکه پکه ولاړه وه او د جینۍ نه یې پوښتن ، وکړه چې ولې یې مشوانۍ کې دا ټوټه ور اچولې وه هغې ورته وویل په قلم چې نګ اخلي و ځاځکۍ بهر نه تویيږي. دوی بېرته صنف ته ولاړې او په ختۍ د تورو په لیکلو بوختې شوې. ـانۍ ډېر په احتیاط مخامخ کتل، د توري شکل به یې په حافظه کې کېښولو او بیا به یې ورو ورو په قلم هم هاغسې ولیکل. هغه بوخته وه چې پدې کې نابېره د هغې نه مخکې ناستې دواړه جینکۍ د یو بل د ویښتو په شوکولو لاس پورې کړو. د وی په ټیل ماټیل کې د جانۍ د لاسه مشوانۍ ولویده او ټول کمیس یې ورله ولړلو، استاده راپاڅیده، دواړه جینکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يې يوه يوه ښېره راخلاصه، کړه خو چې د جانۍ د کميس حال ې وليدو نو هغه يې له ويښتو را ونيوله او دروازې ته يې ورټيله کړه چې " ورشه بدبختې... په لومړۍ ورځ دې مور ته کار وکتلو."

د وجود نه ډېره کمزورې وه، د استادې په ټېله په ځمکې را ړېوته، سترګو لاندې يې تياره شوه او په غوږونو کې يې شغ شغ کېدل. په هوش کې راغله نو د شفا په غېږه کې پرته وه او هغې رته ژړل. دا بله کوټه وه چې پکې يوه زړه خاله ناسته وه. دې د جانۍ خولې ته د شودو قاشوغه ورنږدې کړه، او وې ويل، وخښه لورې طبيعت به دې ښه شي." جانۍ سخته وېرېدلې وه او په ژړا يې پيل وکړ، يوه خبره به يې بيا بيا کوله چې، " زه کورته ځمه." مشره استاده راغله، شفا د جانۍ دواړو ته يې تسلي ورکړه او خاله ته يې امر وکړو چې دوي دې کور ته ورسوي. بهر په کوڅه کې يوه تانګه دوی ته په انتظار وه. شفا او خاله، جانۍ راوچته کړه او د تانګې په وروستۍ سيټ يې څملوله. شفا هم ورسره کيناسته، خاله وړاندې د کوچوان سره خبرې کولې او د شفا د کور لاره يې ورته ښودله.

د هره د محبوبې په کور کې برستنه ګنډله چې په کوڅه کې د ملشومانوشور ملشورشو. د شفا غږ يې واورېدو نو وارخطا ځې ته يې ورمنډې کړې. د لور حال چې يې وليدو نو ژر يې په غېږه کې ... وله. خاله تانګې وال ته پيسې ورکړې او د زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د هغې کور ته ور دننه شوه. بیا خاله زهره ته تولـه کیسه
وکړه، دا چې استاده ملامته نه وه، ټول واړه هره ورځ وهل
خوري، ځوک د جانی په شان بې هوشه شوی نه وو. زهره نه
غوښتل چې د لونو ژاندې د خاله سره جنګ وکړي، شفا ته یې
مه وکړه، هغې یو څه میوه د خاله مخې ته کېښوده، جانی نه یې
و پوښتنه وکړه چې څه به خوري. اوس یو څه آرامه شوی
وه، خود ې پوښتنې سره ورته سی پراته او هګی ور په زړه
شول. هم هغه پراته یې غوښته نو ټولو وخاندل. شفا لاړه تازه
ه او هګی یې ورته پاخه کړل او بیا دواړو خوبندو یو ځای
ډوډی وخوړه.

نـهم باب

۱۹۴۳

جانی تعلیم پاتې شو، هغه ډېره کمزوري وه، ډاکتر ورله د طاقت
دروګان لیکلی وو او زهره زیار ویستلو چې هغې ته ښه خواړه
ورکړي. زیارتونو ته به یې هم بیوله، غاړه به یې رنګارنګ
عویذونه ځورند وو. کله نا کله به یې پر مټ هم تعویذ تړلی وو.
زره ته یوازې د جانی غم نه وو، هغه به د شفا په حالت هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړېده. تل به یې په سر کې درد وو، ډوډۍ به یې سمه نه خوړله
ګلابي رنګ یې ژېړ شوی و. په هاغه ورځ خو زهره سخته
ناراموه کله چې یوې ګاونډي ورته وویل چې د دې په کور کې
پریان وي چې داسې دواړه جینکۍ په یو مخه ناروغې وې.
په خبره وه چې د ښار ډېر کورونه درانه ځایونه لري خو دا یې
ر نه کېدو چې د دریو کوټو پدې وړوکې کور کې به هم داسې
ای وي. یوه شپه یې دا باور پوخ شو ځکه شفا په خوب کې په نا
اشنا ژبه خبرې کولې. هغه سخته وېرېده او په بله ورځ د نوې کور
په لټه کې شوه. محبوبې ورته ډېر وویل چې پیریان په کورونو
کې نه وي او بله دا چې که په نوې کور کې هم دا حال وو نو بیا
ه چیرته ځي، خو زهره د لور حالت نه شو زغملی.

ې ورځو کې د محبوبې د کور سره جوخت کور خالي شوی وو،
کرایه یې د زهره د اوسني کور نه ډېره وه خو زهره په هر شان
بل ځای ته کډه کوله. میاشت وروسته په نوي کور کې ځای پر
ځای شوه او زهره دېوال په دېوال د محبوبې سره خپل کار
روزګار بیا پیل کړو. د کوټې (چت) په دېوال کې یوه بارۍ وه او
به اوس د محبوبې کور ته له دې بارۍ تګ راتګ کوو.
انۍ، ښاپیرۍ او شفا هم خوشاله وې، خو اعظم خفه وو. د هغه
حبوبه نه وه خوښه، د هغې په کور کې د خلکو د تلو راتلو خبره
ې نه وه خوښه او دا چې محبوبه به د خپل کور په بیټک(حجره)
کې له سړو سره لیدل. د چم ګاونډ ټول خلک خبر وو چې محبوبه
تجارت کوي او د دې په کور کې راتلونکو خلکو کې زیات تره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اران وو، خو اعظم د کلي هلک وو، هغه ته دا هر څه عجیبه ښکارېدل.

نوې کور کې د جانۍ صحت ،شو، خو شفا ورځ تر ورځه ویلې کیده. زهره به ورله په سر . بادامو تیل لګوو، د شپې به یې رته د ایشیدلو اوبو جام کېښودو چې لوخړه یې په سپړ.مو کارې، محبوبې ورته ویلی وو چې نزله یې بنده شویده ځکه یې سر خوږیږي. ې هم ښه نشوه نو د خشخاشو، چارمغزو او د بادامو شربت یې ورله ورکړو. بیا محبوبې یوه بله ټوټکه ورته ورکړه. زهره د خیشتو شویو چارمغزو، خشخاشو او د بادامو پی وویستل، هغه یې په توره خاورینه کټوه کې واچول، بیا یې د شفا په سر منجیله کیښوده او د منجیلې د پاسه توره کټوه. جانۍ ته یې یل چې دا کټوه ورته ونیسي، بیا یې په کړچې کې ژېړ غوړي په اور سره کړل او په کټوه کې یې واړول. شربت ا وخوټکیدل او د دې غږ شفا په خپل سر کې واوریدو، کله چې د خوټکیدو غږ بند شو نو کټوه د شفا له سره رااښکته کړې شوه. په تورې کټوۍ کې هغه ښیدلې ګډوله یې ورته په یوه کاسه کې راویستل چې وې څښي. جانۍ هم په منډه ځان له یوه پیاله راوړه او خپله برخه یې غړپ کړه. خو شفا جوړه نشوه، ورو ورو د هغې دسر درد د هغې وجود ته هم وغځیدو. ونځۍ ترې پاتې شو او دا په زیات وخت په کټ پرته وه. د ناپېرۍ د نرسانو زدکړې پای ته رسیدلې وې او د امتحان تیارې یې کوله. هغې د خپلې خور د علاج لپاره ډاکټر رام چند ته ولاړه او د شفا لیدو لپاره یې کور ته راوبللو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر د شفا معاينه وکړه او زهره ته يې وويل چې ټولې الامې ښيي چې پړې کې د لوی تبې جراثيم دی. بيا يې ورته دارو وليکل او
لکه يې وويل چې نورې ټوټکې به نه کوي، يوازې پرهيز او
يزي دارو به ورله ورکوي.

ښاپيرۍ د سبق نه وروستو به د خور کټ ته ناسته وه او ځو اووی
، تېرې شوې نو شفا په ښه کيدو شوه. زهره به ورته نرم خواړه
ورکول، دارو به يې پر وخت وو. ډاکټر رام چند د هغې د حالت
نه ، څه مطمين شو، خو زهره ته يې وويل چې نور دارو په
بازار کې نه پيداکيږي. د ، له امله ډېر شيان ورک شوي وو
او د شفا دارو به ورله . بمبۍ نه راغواړي. د کلي نه هره ورځ د
شفا د پوښتنې لپاره ، ښځې را روانې وې او د زهره د کور خرڅ
سيوا شو. د هغې نه ډېر کارونه پاتې وو، پخوا به شفا هم ورسره
په ګنډلو کې لاس کوو ، جانۍ به هم د کميس لمنې ورته په لاس
رغولې خو اوس به هغې ټوله ورځ د ميلمنو پالنه کوله. ښاپيرۍ
د خپلې وظيفې يو ځو روپۍ سمپولی او مور ته به يې ورکولې،
ې ازمويني شوې وې او د نتيجې په انتظار يې د ډاکټر سيتا
ره کار پيل کړې وو، هغه د ښاپيرۍ له کاره خوشاله وه او د
نتيجې وروسته يې د نرسانو سپين کميس جرابې وټان او د خولۍ
په سرولو اجازه لرله.

رو ورو زهره سره ټولې پيسې خلاصې شوې او په هاغه ورځ
ډېره وځورېده کله يې چې د محبوبې نه ، بيا پور وغوښتو. يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د محبوبې لپاره هيڅ وه، خو د زهره له زړه وينې څڅېدې او
، بله ورځ يې ښاپېرۍ ته ووئيل، " مونږ به کلي ته ولاړ شو."
ښاپېرۍ نه غوښتل چې خور يې بې علاجه پاتې شي. هغې اوس د
ډاکټر رام چند په کلينک کې کار پيل کړې و او ده ورته بله مياشت
د تنخواه ورکولو فيصله کړې وه، خو زهره چې حسابونه وکړل نو
پوهه شوه چې کلي کې به يې خرڅ لږ وي. ، ښاپېرۍ د کار نه
علاوه د اعظم دسبق ستونزه هم وه چې اوس په لسم کې و. د ده
کچه امتحانونه(ازمويني) نږدې وو، که پدې آزموينه کې پاتې
راغلی وی نو بيا د بورډ (عمومي) امتحان کې ورته د کېناستو
اجازه نه وه. زهره په دوو کې حيرانه وه. ښاپېرۍ د خپل مور
مشکل اکټرې سيتا ته وويلو او هغې ورته حل راوويستو. د رام
چند کلنيک درې نورې نرسانې د کرايې په يو کور کې اوسيدې.
په دوی کې يوه نرسه واده شوی او خپله کډه يې اوړې وه.
ۍ او اعظم به پدې کور کې تر هغې اوسيدل تر څو چې شفا
ه شوې نه وه او زهره بېرته ښار ته راغلی نه وه. خو زهره د
دې حل په آوريدو سکوت ا کار وکړو چې خلک به څه وايي.

ښاپېرۍ، محبوبې او شف ولو زهره ته دلايل وړاندې کړل. ډاکټر
سيتا د شفا د معاينې لپاره د زهره کور ته راغله نو ورته يې بلنه
ه چې مازديگر دې هغه کور ته ورشي او پخپله وگوري چې
اپېرۍ او اعظم پکې ژوند کولې شي که نه؟ زهره د ښاپېرۍ او
اعظم سره ولاړه او چې په هغې ور کې يې دوه نورې ښځې
وليدې نو رضا شوه. په دوی کې يوه د زهره د عمر کونډه وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړی یې د انګرېز په پوځ کې چرته بل ملک کې جنګېدو، دويمه د پوخ عمر شين خالی وه چې هېچا ته یې د ژوند حال نه وو څرګند او نه به یې چا سره خبرې شريکولې. هر وخت به یې وړی او بخونه په لاس کې وه او څه نا څه به یې اوبدل. زهره ناروغه شفا کلي ته راوستله.. لوښې لرګي یې ښاپيرۍ او اعظم ته ور نودل، د ګنډولو ماشين یې کلی ته راوړو او یو وارې یې بیا پخپل پخوانی کور کې ژوند پيل کړو.

ښاپيرۍ په انتظارګاه کې د وروستۍ ښځې نوم په رجسټر کې ول کلو او هغه یې ډاکټرې سيتا ته واستوله ۔ په دېوال لګيدلی ګړۍ کې دوه بجې وې. لږه شيبه وروستو د هغې په ځای کار کولو لپاره بله ن ـسه راغله او ښاپيرۍ د ډوډۍ او دمی ته د کلنيک اته جوړې په یو وړوکی کوټې ور ننوتله. دې کوټه کې به د و ـې یو یا دوه وارې د نرسانو او دائيانو بنډار جوړيدو، کله نا کله به ډاکټره سيتا هم ورته راغله. رام چند به د کلينک ټولو کار کوونکو سره هره دويمه مياشت یوه غونډه کوله او سرکاري اعلانونه به یې ورته اورول.

ـه خاله به هر وختې پدې کوټه کې ناسته وه او نورو ته به یې د ډوډۍ ګرمول ـ او د لوښو د وينځلو کار کوو. ـنن زليخا دايي د هغې ميندوارې ـ ځې کيسه کوله چې خاوند وهلې وه. ښاپيرۍ د داسې کيسو سره اوس عادت شوې وه. ـ ره له دې چې نورو ښځو ته علومه وه چې په هغې د طلاق ټاپه لګيدلې وه خو هېڅوک خبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـو چې ښاپېرۍ تر اوسه جینۍ وه. اکټرې سیتا ورته مشوره ورکړې وه چې هیڅ‌ا ته مه وایه. لینک د ښار د ښځو لپاره ځینۍ ځای وو چې هر علاج به یې ژر او په ارزانه بیه کیدو. سرکاري روغ ، لږ لرې وو او که څه هم علاج پکې وړیا وو خو د خلکو ګڼه زیاته او ډاکټرانو ته به ډېر وخت په انتظار تیرېدو.

اپېرۍ خپله ډوډۍ خوړله چې ډاکټره سیتا راغله او ټولو ته یې خبر ورکړو چې د دوی په درملتون کې اوس یو نوی کمپیوډر د ثار په نوم راغلی دی او د ډاکټر رام چند د مرستیال په توګه به کار کوي. ولو پدې خبره اطمینان څرګند کړو ځکه بهر د سړو مریضانو شمېره ورځ تر ورځه زیاتیده. د ډاکټر مرستیال خو بل ر کیدې شو خو په دې لوې ښار کې هر نوې ډاکټربه یا خو روغتون کې په کار ولګیدو او یا به قبایلی سیمو کې د پوځ سره بوخت‌شو. هندوستان د نورو برخو نه به ډېر لږ ډاکټران دې سیمې ته راتلل.

نرس کامنې . سیتا نه پوښتنه کړه، " نوی کمپوډر د کوم ځای ی؟" ډاکټر سیتا وویل " د کوم کلي اوسیدونکی دی، خو تعلیم یې دی او څه موده په پوځ کې هم وو، اوس ورله اجازه ورکړې شویده چې ، ځای کار وکړي." د رام چند کلینک د سړو برخو لویه او هلته د کیناستو لپاره کرسۍ هم ډېرې وې. د دې او د ښځو د برخې ترمنځ لویه برنده وه و په هغې کې به داروګان جوړیدل. . ټوخي مکسچر، سپین پوډر چې د اخبار په پوړیو کې به یې ورکول، . زخم لپاره ژېړ بوی ناک ملهم، ټول داروګان به

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لویو لویو صندوقونو او د شیشې په مرتبانیانو کې راتلل. د دې داروخانې په یوه برخه کې به د شیشې وړې بوتلې په ایشیدلو او بو پاکیدې، به ځینو وړو هلکانو وربانديې لیبلې لګولې او مریضانو ته به پدې بوتلو کې دارو ورکول کیدل. هر هاغه مریض چې خپل ,تل به یې له ځانه سره راوړو، هغه نه به د بوتل پیسې نه اخیستل کیدې. ځای کې به هر وختې درې څلور کسان په کار بوخت وو. د صفایي انتظام ډېر سخت وو او کار کوونکو به په پوزو سپین نقابونه تړلي وو. ه میاشت کې یو ځلې به نګریز افسر د دې داروخانې معاینه کوله، اکله به څوک انګریزه ښځه هم ,رسره وه او د ښځو د زیږنتون صفایي به یې کتله. ناپیرۍ به د هغې انګریزې ښځې جامو او بوټانو ته ځیر وه او ماښام به یې یله کوټه کې د پرتوګ پایڅې راپورته کړې، خپل ژېړ وېښته به ې په سرګوله کړې بوټان او جرا ، به یې په پښو کړې او دواړو دایـ ، ته به یې د انګریزې پیښې کولې.

یوه جمعه چې ښاپیرۍ او اعظم کلي ته ولاړل نو د شفا حال ورته ه نه معلومیدو. کور کې د ښځو ګڼه ګونه وه، شفا کمزورې او ژیړه ښکاریده. هاغه چوپتیا او آرام چې مریض له پکار وي، په ترګو نه لیدل کیده. مور یې خپل بندار تود کړې وو، یوازې انۍ وه چې کله به یې خور ته پښې ومـلې او کله به یې ورته ,زۍ خوزوو. ښاپیرۍ د شفا د تبې حرارت معلومولو لپاره د شیشې ترمامیټر راوو ، هغه یې څو وارې وڅنډله او بیا یې شفا ته تر ژبې لاندې کېښوده. ټولې ښځې غلې شوې او هغوې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپېرۍ د داروګانو بکس، د هغې د لاسونو یو یو حرکت ته په ځیر وې. زهره له یې ډېر خوند ورکړو چې یوه لور یې ناروغه وه او بلې یې علاج کوو. د ښاپېرۍ ټول کړه وړه د ډاکټرانو وو، یواځې سپینه چپنه او خولۍ یې نه وو. د شفا تبه هم هاغسې وه، په ۹۹ ف ولاړه وه چې تېره اونۍ هم دغه درجه وه. هغې له مور سپوښتل چې شفا له کوم خواړه ورکوي. مور ورته هماغه شیان شمېرل، د اوربشو اوګره شوده او د چرګ ښوروا. خو جانۍ کې را ودانګل چې، "دغه بله ورځ خو شمۍ ترور ورته سره الوګان راوړې وو او شفا ترې یو څه خوړلی هم وو، شمۍ ترور وئیل چې خوله به یې پیکه شوې وي." ښاپېرۍ چې دا خبره واوریده نو د غصې نه تکه سره شوه. یا چې څه یې په خوله راتلل وې وئیل. ښځې ورو ورو د زهره نه را پاڅیدې او کور په یوه شېبه کې خوشې شو. زهره نه پوهیده چې څه ووایي، ښاپېرۍ په لومړۍ ځل دومره په قهر وه. هغې خو د خپل طلاق او د هغې نه وروسته حالاتو کې هم چېرې داسې غصه نه وه کړې. اعظم هم د شفا په حالت وکړېدو، مازدیګر دواړه ورور او خور چې ښنډ توت روانیدل نو ښاپېرۍ مور ته غاړه غړې شوه، د هغې زنه یې ونیوله او وې ویل، " مورې د شفا ډېر خیال ساته... هغې ته د آرام ضرورت دی، خلک ورته مه پرېږده...لویه تبه په دارو نه بلکې په خواړو جوړیږي. .زه به ډاکټرې سیتا ته و وایم که په روغتون کې یې داخله کړي." ښاپېرې ولاړه نو زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ع ې پسې ځواب ور واستوو چې راشي ځکه نابېره هغې ځان يوازې احساسوو.

مد خان چې عابدې ته ځپېړه راخلاصه کړه نو د هغې پښو په
که خپل وجود ټينګ نه کړې شو او د کټ سره نږدې راپرېوته،
ر يې د کټ په بازو ولګېدو او د تندې نه يې وينې راماتې شوې.
ى هم هغه وخت خور ته د زهره پېغام ور وړې و. هغه هيښ
پيښ هم هلته ودرېده، دواړو ماشومانو په چغو مور ته منډه کړه.
ريم په زانګو کې ويده وو چې هغه هم د پلار او د ورونو او خور
چيغو او ژړا راپاڅېدو، په کوټه کې محشر جوړ وو. صمد خان
اى ولاړ وو او عابدې ته يې ښکنځلې کولې. هغې چې له
ځمکې ځان راټول کړو نو د صمد خان ورته پام شو او د وينو په
يدو، پښې يې ودربولې او له کوټې ووتلو. جانى ترهى نيولى وه
او عابـ ړته څه وويل خو دې نه اوريدل. بهر نه يو څو ښځو
سر راښکاره کړو او بـ ا ټولې د عابدې په ملهم پټې لګيا شوې.
کوثر جانى په غيږ کې ان پټ کړې و او لږه شېبه وروستو اوده
شوه. شاه جهان په کټ ختلې او برستنه کې يې ځان پټ کړې وو
او وړوکى ملشوم ى مور پورې نښتې وو.

د عا ې مشره يور خوشاله معلوميده ځکه لومړى ځل وو چې
عابدې هم د سړى نه وهل خوړلى وو. اوس هغه د دلاورخان
نيازبينه انږور نه وه...د کور د نورو انږيندو په شان يوه عامه
ښځه وه. و څلورو کالو کې د عابدې نازک وجود غټ شوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو او صمد خان اوس به نه څه خبره هغې ته په قهر و. په دوډۍ کې مالګه ولې ډېره ده؟ ماشوم ولې ژاړي؟ ماستې ولې تروې دي؟ وښه نه ده خړینه شوې... دا عامې خبرې وې چې عابدې به هره ورځ اورېدې. په خاصو مواقعو ورسره یو دوه بدې خبرې هم مل شوې، "بدبختې، سپېرې، پواړې"... خو نن صمد خان ورته د پلار ښکنځله وکړه نو عابده په قهر شوه. هغې هر څه زغمل خو د مور او مړ پلار سپکاوی یې نشو زغملی. نن له هغې نه . خواښې خبره هم هیره وه چې خپلو ټولو انـ ..و ته یې څو وارې کړې وه، " ..ۍ ته خبره مه ګرځوی، که نه هډوکی به درته مات کړي." ټولو ښځو دا خبره منلی وه چې قهر او غصه د نارینه حق وي او د ې وهل خو په قران کې راغلي دي.

اوس د کـ .. ټولې ښځې له عابدې راچاپېره وې او د هغې د وهلو اصل سبب یې معلوموو. عابده سرټېټې د ماشومانو په غم کې وه، هغوی له چـ ، لاس کې د ګوډې چکې ورکړې وه. جانۍ د خور سره په کټ ناسته وه او عابده له هغې شرمیده، نه یې غوښتل چې د ګوتې حال ټولو ته ووایي. په دومره وړه خبره صمد هغې ته څپېړه ورکړې وه چې پخپله هم ترینه هیره وه. جانۍ ته یې وویل چې هغه به صبا ته مور ـه ورځي. ـ پخوا ددې چې جانۍ مور ـال ویلی وای، د کلي ټولې ښځې خبرې او زهره ته یې حال رسولی وو، اصل خبره هېچا ته نه وه څرګنده. زهره د شفا په حال خواشینې وه اوس چې د عابدې خبر ورته راورسیدو نو صبر ـړې ونه شو، شفا سره یې دوه ګاونډیانې کښینولې او پخپله یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورقه په سر کړه د دلاور خان چم ته ولاړه. عابدې مور ته خپل حال تېر کړو.

ـان ورته پنځه روپۍ ورکړې وې چې له ښاره ځان ته د جامو سوچه جوړه واخلي. عابدې دا پیسې مور ته ورلیږلی وي ـې څلور نیم ګزه لیدي ملتین ورته له کابله راوغواړي. صمد خان اوس دا خبره نه منله چې هغه عابدې ته هغه پیسې د جامو لپاره ورکړې وي. ـپسې خو هغه د امانت په توګه عابدې ته ورکړې وي.

ـره خبره وه چې له واده وروسته دا لومړی ځل وو چې عابدې ورتـ صمد خان د پنځو روپو او د جوړې خبره کړې وه. د دې ـې ښځې هم چرې د ځان لپاره پخپله جامې نه وې اخیستې. ـ ټولو ته به یو اختر بل اختر جامې جوړیدې. دلاور خان به پخپـ له ښاره د هر هاغسې ټوکر تانونه راوړل چې د ده په زړه او جیب برابر وو.

د زهره کشرې خو ـه ټولو ته جوړې پرې کړې، د ململو د تان به یې ورله لوپټې بیلې کړې او دوی به بیا پخپله خوښه ـنګولی، ځینو به ورله اهار(نشلئه) ورکړو چې لوپټې شخې شي.

خو اوس د دویم نړۍ و جنګ اغیزه په هر شی لیدل کیده. ـ ښار ـه ټوکر ورک شوی وو، څو بزازانو پخپلو هټیو د کابل مال خرڅوو ـې دېر ګران و. ـیا د څه وخت لپاره د هندوستان ګلداره ـټ هم ورک شو چې پخوا به دوه آنې کز خرڅیدو. د محبوبې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې به په دې زمانه کې هم هر رنګه وربښمین او د کتان ټوکر کېدو، هغې به د بمبۍ نه کمخواب او بنارس راغوبنتل او رخچین به یې د ګیانګ د تجارانو نه اخیستل.

زهره تر ډېره وخته لور سره ناسته وه. یې د نورو تولو ښځو په وړاندې د خپلو غوږونوسرو زرو الی وویستلی، د عابدې د خوابنی په لاس یې ښودې او ورته یې وویل، " نن خو یې زما لور د پنځو روپو لپاره وهلی ده .. دا والی زوې ته ورکړه چې په ار کې یې خرڅې کړې او خپلې پیسې واخلې. زه به لور ته په هغو پنځو روپو جوړه اخلمه، راوړمه او دا به یې اغوندې... که بیا یې زما په لور لاس اوچت کړو و پښې به ورله ماتې کړم." د زهره په وروستۍ خبر، د کور ټولې ښځې هک پک پاتې شوې. هغې جانۍ له لاسه ونیوله او په ټوله لاره په ویناو و ښېرو کور نه ورسیده.

لمم بلب

۱۹۴۴

شفا یوه چیغه کړه او په کټ کې په لټو ټکولو شوه. جانۍ د لاسه و بوتل پرېوتو او هغې شمۍ پسې منډې کړې. زهره هغه وخت د منې د فصل په غم کې پټو ته ورغلې وه او په کور کې یې ـانۍ او شمۍ د شفا سره پرېښې وې. ی د بکیانې د ونې لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کټ غځېدلې وه او انې د منډې نه وړاندې هغې د شفا چغه اورېدلې وه، ژر راپاڅېده. هغې ته يې په خوله کې اوبه ورکړې. با يې ورته د پښو په تلو مالش وکړو. په دم تعويذونو او زيارتونو ټولو کې هغه د زهره مشاوره وه، لويه تبه هغې ته د پيريانو کار معلومېدو. په کلي کې هر چاته يې دا کيسه کړې وه چې په شفا پيريان ناست دي. ځکه غې يوه ورځ وېښته خلاص پرېښې او د نځر د ونې لاندې ناسته وه. کلي کې د اينځر دوه ونې وې، يوه په بره حجره کې او بله د اسلم دوی کور ته مخامخ. ټولو ښځو دا خبره يې بل ته کړې وه خو هېچا دا پوښتنه نه کوله چې شفا د سړو حجرې يا د اسلم دوی کور نه بهر کله ورغلې وه.

نمې د کلي باتجربه دايي وه او هيچا د هغې خبره نه شوه ردولې. ن چې هغې د څو ورځو راهيسې د زهره کره د شفا پالنه کوله و ټولو ته يې دا خبره هم کړې وه چې شفا د بې وشۍ په حال کې په بله ژبه خبرې کوي. ښځو به توبې يستلې، بيا به يو څو ښځو پکې خپل غږونه ورو ورکړل، پس پس به يې وکړل، " ړی ښار ، يې څوک خوښ شوی وي... مور به يې ورکوي ځکه يې کلي ته راوستله." بيا به ټولو ، لوپټو کې خولې پټې کړې او پټ پټ به يې وخاندل.

شفا چې لږه آرامه شوه نو جانۍ مور پسې پټو ته په منډه وه. زهره يې په نيمه لاره کې وليده چې د کور په لورې را روانه شوې وه. جانۍ چې يې وليده نو ګړندۍ شوه او هغې په لاره د شفا حال ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړو. لومړی ځل نه وو چې په شفا داسې چپه راغلی وه،
تېر ځل ښاپېرۍ په مور زېری کړې وو چې د شفا تبه اوس ختمه ده
خو پرهیز به بیا هم جاري ساتي. د هغې راهیسې شفا کله کله له
کټه راپاڅیده او څه نا څه په کور کې به وګرځیده، خو بیا به داسې
چپه وربانديږ راغله چې ژبه به یې بنده شوه. یو وارې زهره د
ښاپېرۍ په غوښتنه شفا ښار ته بیولې وه، ډاکټر رام چند په
روغتون کې ولیده. د لویې تبې علاج یې شوی وو. خو د بې
هوشۍ سبب یې نه وو معلوم. ی شوه چې څه دماغي کمزوري
ورته پیدا شوي وي خو ډاکټر زهره ته تاکید وکړ چې نور دې په
کلي کې نه ایساریږي. شفا ښه هوښیاره جینۍ وه او د سبق سره
یې ډېر شوق وو، کتاب او مطالعه به د هغې ناروغی لرې کړي.
تر رانږدې وو او زهره غوښتل چې په کلي کې څو ورځې
ې واړوي نو بیا به ښار ته کډه وکړي، د محبوبې سره یې
خبرې کړې وې. په هاغه محلت کې یو کور هم تش نه وو، خو د
محبوبې په هلوځلو ورته دوه کوټې اخوا بل کور پیدا شو، د زهره
زړه یو څه آرامه شو.

د رام چند په کلینک کې نن ډېره اله ګوله وه. ښار په لویې څلور
کې کانګریسیان راټول شوی وو، د جواهر لال د راتګ خبره
کیده چې یو چا پکې شر جوړ کړې وو. هل ټکول پکې دومره نه
ووشو خو څو کسان په تیل ماتیل کې تر و لاندې راغلی وو.
پد کې ځینې لوی روغتون او ځینې رام چند کلینک ته راوستل
شول. له بده مرغه ډاکټره سیتا پدې ورځ پخپله ناروغه وه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځو خوا هیڅوک نه راتلل. مریضانې ـځې چې خبرې شوې
ـنوې چې مشره ډاکټره نشته نو ډېری پکې کورونو ته لاړې. رلم
د چې خبر شو نو ښاپېری ته یې وویل کوم مرض چې ته پخپله
تشخیص کولی شې، دوا پرچه ورته جوړه کړه. پیچلي مرض به
کمپوډر نثار ته وروسپاری خو هغې ـځې ـه پوښتنه کوه؟ که نه
غواړې چې سړی یې ووینې نو کور ته دې ولاړه شې.

ـی پدې خبره خوشاله شوه، پدې کلینک کې اوس د هغې یو
کال پوره شوی و. دا یې ډېر ارمان وو چې هغه هم مریض ته
پرچه ولیکې، دوربین (ستیتوسکوپ) په غاړه وځړوي او د ډاکټر
په کرسۍ کښیني.

یوه دایي ـ میندوارو ښځو سره لګیا وه، شاه ګل هم ورسره مرسته
کوله. ـاپېرۍ د یوې ښځې سره خبرې پیل کړی چې وچ ټوخی
یې و، د هغې غاړه او سینه یې معاینه کړل، بیا یې ورته د ټوخی د
دارو نوم په پرچه ولیکلو او داروخانی ته یې ورواستوله.

داروګانو د جوړولو کوټه د هرې ورځې نه زیاته مصروفه وه، د
جلسي د ټېپانو لپاره ملهم جوړیدو، برنډو یوې خوا ته د اوسپنې په
ـنو کې لګیدلی پردې ودرول شوی وې او کمپوډر نثار هلته
په یو میز مریضان لیدل. ـاپېرۍ څو ښځې پخپله ولیدلی، نورو ته
یې د کیناستو اشاره وکړه، بیا ولاړه، د پردې نه یې سر ور ښکاره
کړه او نثار ته وویل، " ـځې مریضانې په انتظار دی" نثار د
ـستی مریض کاغذونه یو فایل کې اېښودل، پدې خبره یې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ِته کړ او پردې ته یې وکتل، یو څو شېبو له حیرانه پاتې شو، په
پین اوږد کمیس، جرابو او بوټانو کې لکه د یوې ماشومې دا
ښینی نرسه نه ښکاریده. د هغې په سر سپینه وړې ټوپۍ د هغې
ره ویښته پوره نه وو پټ کړې. د ښاپیرۍ اسماني سترګې چې د
سترګو ته ور برابرې شوې نو هغه وشرمیده. د اکرام نه د
بیلیدو وروسته هغې د رام چند نه علاوه چرې بل پردي سړي
سره خبرې نه وې کړې او نه یې چا نه په ډکه سترګه کتلې وو. د
نثار په کتلو د هغې په زړه کې لړ ئه د سمندر د څپو شور راپورته
شو. ښې د نثار ځواب ته انتظار ونه کړ او بېرته معاینه خانې ته
ړه، یوې ښځې ته یې لاره ورسمه کړه او پخپله د ډاکټرې سیټا
ه کرسۍ غلی کیناسته. مازدیګر وروسته به مریضان کم شول،
ار شتمن خلک به کله ناکله راتلل، خو دوی به د راتلو نه
ندې ځواب راولیږلو چې ډاکټر به ورته وزګار وي او که نه،
داسې کسان به د رام چند او د سیټا خاص مریضان وو او بل چاته
د دوی د مرض حال هم نه و معلوم.

ار د ټولو مریضانو له لیدلو وروسته اوس کلینک ته مخامخ د
سړک پورې غاړې ته په یو چای خانه کې ناست و. مخې ته یې
ورځ پاڼه ایښې او د شنو چایو پیاله یې خولې ته نیولې وو. نثار د
کلي د هغو څو ځوانانو څخه وو چې په لومړۍ نړیوال جګ
ې د انګریزانو ملازمت یې کاو. ده د یو پوځي ډاکټر سره موټ
چلوو او د هغه په ملاتړ څه سبق یې وویلو او . څلورم امتحان پاس
ک . انګریزې ژبه یې هم د کار په وخت کې زده کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کې مور ورله خپله ورېره شاترينه واده کړه او دی د اوولسو کالو په عمر کې د لور پلارشو. خو د ده د کلي ژوند نه و خوښ ځکه د انګرېز ډاکټر په کور کې د ژوند بل اړخ يې ليدلی و. چې د کمپوډري امتحان يې هم پاس کړو نو د پوځ د ډلګيو سره به په ټول هندوستان کې ګرځيدو. يوه ورځ دی په غسل خانه کې راپرېوتو او پښه يې ماته شوه نو پوځي روغتون نه لرې کړی شو. ړې پېسې يې ورته ورکړې او نثار پدې پېسو د ښار په زړه برخه کې کور واخيستو. د ده درې زامن اوس ښوونځو ته تلل او شاترينې ته يې ډېر ویل چې ښار ته راکډه‌شي، خو هغه په کلي کې خوشاله وه. د نثار د مور د مړينې نه وروسته اوس دا په کلي کې د يوشتمن سړي د ښځې په توګه اوسيده. دريو او دريو زامنو زيړول ورته دا ډاډ ورکړې وو چې د هغې ژوند پوره دی. ار نه غوښتل چې زامن يې په کلي کې له تعليمه بې برخې پاتې شي، هم دا وه چې دوی ې د ښار کور ته راوستل. شاترينه لږ وخت لپاره ار ته راغله خو ډېر ژر بېرته ولاړه.

نن‌سحر نثار درې واړه زامن پخپله ښوونځي ته رسولی وو. هغه له دې خبر وو چې په کور کې د اخلي پخلي لپاره زمان موجود وو، د هزارې اوسيدونکی زمان ډېر ټوکي و خو د نثار لپاره په کې داسې څه نه وو چې دې ورته تللی وای.

"صيب نورې چای درته راوړم؟" نثار د خپل ژوند د روان فلم نه راووتلو او د چای خانې دروازې ها خوا د رام چند کلينک خوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وکتل. ای والا ته يې په نفی سر وخوځاوو او پيسې يې ورته ميز کېښودې، بيا هغه د کلينک په لورې روان شو. هلته يې غوږ يې د يو غږ د اوريدو په تمه ې په کلينک کې هر څه ورته لسما ې ښکاريدل.

ې پخپل کرسۍ ناست وو، انتظار يې کاوه چې ښاپيرۍ به راشي خو هغه بيا رانغله. ډاکټر رام چند يو څو کسان ورته و وليږل، ده معاينه کړل او نسخه يې ورته وليکله. ې پنځو بجو به خدای خبر ې نثار هاغه پردې ته کتلي وي چې د برنډې سره جوخت کوټې په دروازه لګيدلې وه، خو د هغه د زړه مراد پوره نه شو. د ينک يو څوکيدار ورته وويل چې د ښاپيرۍ خور په کلي کې سخته ناروغه وه او هغه د خپل ورور سره د کلي په يوه ټانګه کې د وخته تللی وه.

ښېرۍ د شفا په ناروغۍ اوس لړه لړه پوهيده. هغې ته دومره احساس شوی وو چې شفا هم ـکه د نورو خويندو له موره ګيله منه وه، هغې ليک و لوست وغوښتل، شعر سره يې مينه وه...خو مور به ورته کتاب نه ورکاو. ا خبره عامه وه چې جينکۍ شعر نه وايي، د خوشال ديوان چې به په کوم کور کې موجود وو، هغه به د لوستو جينکو نه پټ ساتل کيدو. نفا د رحمان بابا ځېنې شعرونه ياد کړې وو. و څو د پښتو کتابونه ورته عابدې راغوښتي وو خو په هغې کې به زيات ټکي د فارسي او د دې د پوهې لپاره شفا څوک نه لرل چې ورته مانا وښايي. اعظم به کله ناکله ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولوستل خو په ډېرو خبرو هغه پخپله نه پوهېدو. د هغه د ښوونځي زيات کتابونه په اردو ژبه نور په انګريزي وو.

شفا د وجود د ناروغۍ علاج کيدو خو د هغې د دماغو د رنځ علاج د چا سره نه و. ډاکټر رام چند ورته ويلي وو چې د شفا د بې شۍ چپې کيداې شي ژور خفګان وي. خلکو به ورته (ميرګي) ويل. ناپېرۍ نه غوښتل چې خلک خبر شي. په کومو جينکو ې د ميرګي دورې راتلی، خلکو به ورپورې ملنډې وهلې چې دا ميره غواړي. ناپېرۍ کلي ته په لاره په ټانګه کې د شفا د ميرګي علاج لټاوه. ثار ورته په سترګو کې ودريدو، "هغه لوستی سړی دی مور ته به وايمه .. شفا به ښار ته راولو." ډېر ځلي هم هغې مور سره د شفا د واده خبره کړې وه، د نثار په هکله يې ورته ويلي وو زهره په لومړی ځل احساس وکړو چې د هغې د ملاتړ لپاره اوس يوه لور لکه د نارينه ورسره ولاړه وه. ناپېرۍ پخپل تصور کې شفا وليده چې ناوې شوې وه. د هغې واده په ښار کيدو، دې پخپله هم ځان جوړ کړې دی او نثار ورته ګوري.

ټانګه اوس د کلي په کچه لاره روانه وه خو ناپېرۍ تر هغې هم د شفا د واده په تصور کې ډوبه وه. د کلي د جينکو سره يې تمبل وهلو او د نکريزو شمع يې بلولې. خو يو وخت پدې سندرو کې د ژړا غږ هم شامل شو. هغې د مور ژړا واوريده او بيا ورسره د کلي د نورو ښځو ماتم هم ګډ شو. ناپېرۍ نه پوهېده چې دا د هغې تصور و او که حقيقت. ه د شنډ توت لاندې ولاړه وه، اعظم ترې پ کړی وو او خپل کور کوځې ته يې منډې وهلې. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپېرۍ د تصور دنیا رنګه وه، د کلي خلک د هغې د کور په لوري روان و و تر څو چې هغه رسیده، دشفا د کټ چاپېره د ځو ویر کاو. د هغې د قبر کیندلو لپار ، د کلي یو څو تنه په حجره کې راټول وو. خو په حجره کې د دې مرګ نه علاوه د واده د ډوډۍ تابیا هم کیده.

کرام په ښار کې واده کړې وو او نورجانۍ غوښتل چې ټول کلي ته د واده ډوډۍ بیا ورکړي. اکرام د دی سخت مخالفت کړې و. هغه ه ښار کې ډېرې پیسې د ښاریا و د واده په دودونو خرڅې کړې وې او اوس یې دومره توان نه لیدو. خو ورجانۍ ورته واښ وکړو چې که د ډوډۍ ونکړه ، هغه به خپل ټول کالي او که خرڅه کړي او د کلي خلکو ت به وښایي چې د هغې زوی بد نه و.

د تېرو ځو میاشتو راهیسې هغې انتظار کا ، ښار کې د اکرام یو ملګری ورله د بل واده انتظام کړې و.ه ورجانۍ لکه د مېلمنو هغه واده ته ړه او د ښاریانو کړه وړه یې چې ولیدل نو هوډ یې وکړ چې په کلي کې به ارو مرو مېلمستیا کوي. د هغې نوی انږور غسې ښایسته نه وه لکه ښاپېرۍ، خو د جامو کالو فیشن یې برابر و. نورجانه د شفا د ناروغۍ نه خبره وه، ولې بیا یې هم هره شپه په کور کې جینکو تمبلونه وهل او د واده سندرې یې وئیلي.

د شفا د مړینې سره د کلي مشران ول شول او دوي اکرام او جانۍ ته نصیحت وکړ چې دا به ناروا وي چې د ځواني مرګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا د خلوېښتی نه وړاندې دوی د واده خوشالی وکړي. د
ورجانی ارمان په زړه کې پاتې شو.

يوولسم باب

۱۹۴۵

د شفا د مړيني دوه مياشتې پوره شوی وو، زهره خپله کډه بېرته
ښار ته اوړی وه. ظم او ښاپيری يو واري بيا د مور او وړې
خور سره ژوند پيل کړې و او . زهره په سر کې ناخاپه د سپينو
ويښتو شمېر زيات شوی و. ځان د ګنډلو په ماشين اخته کړې
، خو هيڅ کار ته يې ډېره نه لګيده. کور تول کارونه به ورته
جانی کول غه ډېره نرۍ او په ونه جګه وه خو خبرې يې اوس
هم د ماشومانو په شان کولې. عظم د سکول(ښوونځي)
وستی څو مياشتې پاتې وې، د لسم امتحانونه نږدې وو، خو هغه
ه کتاب ته ګوتې هم نه ور وړلی. په دې نوي کور کې د پخوانو
اوسيدونکو نه د کوترو يوه ځيرګې پاتې وو، اعظم ځان له يو څو
رې له بازاره راوړې او مازديګر به يې لکه د نورو ځوانانو په
کوټه تيراو.

پيری به اوس د ډاکترې سيتا سره هغو کورونو ته هم ورتله چې
اشوم د ولادت لپاره وريسي ځواب کيدو. ه ښار کې جلسي
سونه ډېر شوې وو، په لارو کې به کله خدايي خدمتګار، کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاکسار او کله مسلم لیګیان ښکته پورته کیدل. س له ښاره لرې
ځینو کلو باندوکې هم درملتونونه پرانیستل شوی وو. په ځینو
کې به ډاکټران نه وو او له ښاره به ورته په اوونی کې یو یا دوه
ې مسلکي ډاکتران او نرسان ورلیږل کیده. رام چند روغتون ته
هم دنده سپارل شوی وه چې دوی به خپل نرسان او کمپوډران کلو
ته ورلیږي او ماشومان ته به د چیچک (ځکو کو) ستنې لګوي.
د دې کار پیسې اضافه وې و د ښاپیرۍ په شان هر چا د نورو
پیسو لپاره خپل نومونه ورکړې وو چې دوی به د چوټۍ په ورځ په
ىرکاري ګاډو کې کلو ته ورځي. د زهره دا خبره خوښه نه شوه،
لې ښاپیرۍ پوهیده چې یوه ورځ په کور کې تېرول هغې ته هیڅ
ګټه نه لري. ر به یې ټوله ورځ یا ژړل او یا به یې د شفا خبرې
کولې. رکاري ګاډۍ کې به ډېر کسان وو او دوی به په لاره
کې پخپل خپل منزل کوزیدل. ۶ وروستۍ کلي کې به ګاډې د ډلې
سره تم شو، او بیا به یې مازدیګر خپل سفر پیل کاوه. او بیا داسې
ل چې د وروستۍ کلي په ډله کې به یوازې نثار او ښاپیرۍ
ې شول او مازدیګر بېرته راوګرځیدو پر وخت به ښاپیرۍ په
اندوینۍ سیټ ناسته وه، یو څو اونۍ چې تېرې شوې نو د
کاري ګاډۍ ډرایور به کله کله شا ته ناست ولیدل شو او نثار به
پخپله اډۍ چلولو.

اعظم په زوره زوره د پاکستان زنده باد په چیغو په کوڅو کې د
نورو هلکانو سره منډې وهلې. ده بسته په سر اېښې وه او د نورو
هلکانو په شان یو کاغذ یې په لاس کې نیولی وو. ده چې د کور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوازه خپرې ولګولی نو دروازه ورته انی له وړاندې خلاص کړی وه. ا د جانی مشغولتیا وه چې د کور له کاره به وزګاره شوه نو کوخې په لورې کړکی به یې خلاصه کړه او له هغې به بې ښکته تلونکو ته کتل. د نورو کورونو په باریو کې هم کله نا ه ښځې او جینکی راښکاره شوی او د محلت مجلس به پدې کړکیو کې تود شو. ډېرو جینکو ته له کوره بهر د ورتلو اجازه نه وه، نن هم هغې د کړکی نه کتل او چې د هلکانو په ټولی کې یې ور ولیدو نو د دروازې زنځیر یې ورته راښکلو.

اعظم په یوه ساه بره وخت او جانی ته یې کاغذ ښکاره کړو. نن په ک ګم پارک کې جلسه وه، اعظ هم د خپلو ملګرو سره ورغلی و دا پاڼې یې راوړې وې. ـانی ته د سپین کاغذ پرمخ تور ټکي معنا ښکاریدل. هغه نه پوهیده چې ورور یې ولې دومره په جوش کې و، ژر ژر یې هغه ته ډوډی په یو پتنوس کې راوړه او کاغ بې د تخت تر څادر لاندې پټ کړوچې د مور له قهره وېرېده. عظم له ښوونځي ورو ه بې پوښتنې بل ځای ته تللی و او د زهره لپاره دا لوی جرم و خو هغه نن غرمه د محبوبې کور کې وه. د چا د واده ښه ډېرې جامې د ګنډلو لپاره دوی ته ورکړې شوی وې او زهره به هره ورځ هم هلته کار کاو. اعظم ډوډی خوړله او خور ته یې د خدایي ـدمتګارو او د مسلم لیګ د جلسو کیسه کوله. د جانی لپاره دا ټول ټکي نا اشنا وو خو هغې ورور ته غوږ اینښې وه، " اوس به پاکستان جوړیږي." اعظم ورته وویل، " ـګه به جوړیږي؟ ک به یې جوړوي؟" اعظم ورته خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومات ورکول، |هندوان به په هندوستان کې اوسیږي او مسلمانان به په پاکستان کې. ،ندوانو پاچا به ګاندي وي او د مسلمانانو پاچا به جناح وي."

جا ی سره وخوځوو او پرېشانه شوه. ورور نه وېرېده چې د دې ،ه پوښتنو ورسره په جنګ نه شي. بیا یې زړه ښه کړو او وې ویل، " ،مولا خو یهوده ده...د هغوې پاچا به څوک وي؟...او د ګیتا پ ' به څوک وي، هغه خو سکه ده...؟ هغې لا د خاکروب (موسلي) سلیم په هکله هم فکر کاوه چې د هغوې پاچا به څوک وي، خو اعظم ډوډۍ خوړلی او د ؛ پوښتنو د ځواب پرځای بره په کوټه خپلو کوترو ته دانه اچولو لپاره وروختلو. جانۍ ته دا ې خبرې حیرانونکی وې، هغې خو د یو پاچا څیره لیدلي و، چې په سریې اج ایښې وو او ورسره د هغه ملیکه ولاړه وه، نګرېز پاچا. هم د ې انګرېز پاچا د جشن په ورځ عظم د خپل ښوونځي نه د شیریني (مټایی) یوه ،ړه ټوکړی راوړې وه. مور یې وویل چې پکې پوره یو پاو بالو شاهی ایښې وه. اعظم . هغه یو رنګین تصویر هم راوړې و او ورته د هغه نوم ،م ښودلی وو، جارج ځم...او جانۍ ته به د هغه غوږونه د هغه د مخ نه ډېر غټ ـکارېدل.

ـاښام ناوخته ښاپیرۍ له کاره راغله، هغه نن ډېره خوشاله معلومیده، ډوډۍ یې هم سمه ونه خوړه او په کټ څملاسته. جانۍ ډېره موده وروسته د هغې پ، شونډو ګلابي رنګ لیدلی و. د واده

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرخي پوډر هغې پخوا د بکس په تـ ـې ورک کړې وو خو له څو
رځو راهيسې يو يو شی بيا دهغه وړوکی هنداري په چوکاټ کې
ښکاريدو چې د د ـې د کوټې په يو دېوال ځوړنده وه. ـه جانۍ دا
هر څه ډېر ښه لګيدل، د شفا د مړينې وروسته ددوی په کور کې
يوې ـ ـی خاموشی خپل څادر غوړولی و. زهره به ډېرې لږې
برې کولې، خو اوس به ښاپيرۍ کله ناکله د جانۍ سره ټوکې
وکړې. اعظم به د دې له لاسه شی وتـ تولو...شوخي به يې وکړه
او ښاپيرۍ به له خندا شنه شوه.

ه ورځ جانۍ په کور کې يوازې وه، زهره د هرې ورځې په شان
محبوبې کره وه، ښاپيرۍ نابېره ـ کوڅې دروازه وټکوله. جانۍ له
کړکۍ ليدل چې ښاپيرۍ سره يو سړی هم و. دوې بره کور ته
اوختل او ښاپيرۍ بورقه ليرې کړه، بيا يې هغه سړی ته وويل، "
دا زما تر ټولو کشره خور ده، جانۍ."

انۍ ته مور ويلي وه چې مېلمانه راشي نو سمدستي د چايو لپاره
اوبه په نغري باندې کېږدي. هغې ـ داسې وکړل، ښاپيرۍ د خپلو
اروګانو بکس په کور کې هيرکړی و، هماغسې راغلی وه. د
ښاپيرۍ د خولې نه ـ ـ ته د سړي نوم څرګند شو. جانۍ په
نځي کې اخته وه، خو له دروازې يې ليدله چې خور يې هغه
سړی له لاسه ونيوله او لويې کوټې ته يې بوتلو چې د پاچا انځور
ږرته وښايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرڅو جانۍ چای جوړولی، مېلمه د هغې خور سره هملته په لویه کوټه کې ناست و. جا ی وارخطا وه، د هغې په کور کې چېرې پردی سړی نه و راغلی. د عابدې خاوند صمد خان هم د دوی کور ته راتلو نو په برنډه کې به یې په تخت ډوډۍ وخوړه او بیا به په ار کې ورک و. ښاپېرۍ به له هغه مخ پټوو. ځو نن ښاپېرۍ د دوی د کور قانون مات کړې و. .روازې زنځیر چې وکړنګیدو د جانۍ زړه جوړ شو، زهره پاس راوختله نو وې لیدل چې نثار ـ تخت ناست وو او ښاپېرۍ د جانۍ سره د چایو شیان برابرول.

ر زهره ته راپاڅیدو، ښه تود سلام یې ورته واچوو او هم هغه خبره یې ورته وکړه چې له ښاپېرۍ د دارو بکس په کور کې پاتې شوې و. ا ښاپېرۍ د چایو پتنوس په خت کېښود او مور ته یې وویل، " ما ویل چارسدې ته لاره ډېره ده، چای به وڅښو نو بیا به روانیږو" زهره ترې ، نورو نرسانو پوښتنه وکړه نو نثار ورته وویل چې " په سرکاري ګاډي کې تللي دي، موږ به اوس په بل ګاډي کې ځو." زهره نور هیڅ ونه ویل ..ښاپېرۍ او نثار چای وڅښلې او د خدای په امان په ویلو له کوره ووتل. جانۍ لوښې راټولول چې مور ورباندې غږ وکړو، " ي څه مهال راغلي وو؟" جانۍ په انګڼ کې د لمر او د سیورې لیکې ته ودریده، بیا یې په یو ځای پښه کېښوده، " نمر په ې ځای کې و."

زهره د سیورې پلن والی ته ِکتل او تندی یې ګونځې شو. جا ی ہوهه شوه چې ښاپېرۍ راګیره شوې وه. هغه اوس د مور په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پو هیده با زهره چې نورې پوښتنې پيل کړې نو جانی وارخطا شوه. ښاپېرۍ په هغې ډېره ګرانه وه او د ، يې غوښتل چې مور ورسره شر وکړي. د ځان د خلاصولو لپاره يې مور ته وويل، " زه نه يم خبره. ټول وخت په نغري کې اور بلولو، لرګي لامده ، څه به مې کړې وای؟" ماښام لمونځونه شوي وو چې ښاپېرۍ کور ته را ورسيده. هره غوښتل چې ورسره خبرې وکړي خو د ښاپېرۍ په اوږدو نريو ګوتو د قلم نښې او د هغې په ورو بوټانو سپينې دوړې ورته د هغې د روزګار حال په چيغو ويل. نۍ ورته د وړاندې نه اوبه تودې کړې وې. ښاپېرۍ چې ځان وو ځلو او مور ورته ډوډۍ راوړه نو دې بيا په بالښت سر ې او د خوب په وادۍ ورکډه شوې وه.

ر د زهره خوب تښتېدلی وو. د شفا مړينه يې هيره وه او ښاپېرۍ کړو وړو ته زياته وارخطا وه. هغه خبره وه چې نثار واده شوی دی، لوی لوی اولادونه لري، يوه لور يې هم واده کړې وه. خو هغه هيڅ ډول داسې نه ښکاريدو چې د ډېر عمر به وي. د هغه جامې به د ډاکټر ام چند د جامو نه ښايسته وې. کوټ او پټلون به يې د صدر د يو اوچت درزي نه جوړول، بوټان به يې د ځرمنې او د زمانې د فيشن سره سم برابر وو. سيګريټ به يې د هندي فلمونو ټر پرتوی راج په شان په لاس کې نيولو، د کوټ د لاندې د واسکټ په جيب کې به يې طلايي ګړۍ ايښی وه چې زنځير به يې بهر ځوړند وو. پس خو يې موټر هم اخيستی وو، او زهره ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره ښه لور معلومه وه، د هغې سترګې به تل اسمان ته وې، د کلي نه
بهر ژوند یاته په ښار کې خوشاله وه.

آخر څو ورځې چې ډېره نارامه شوه یوه ورځ ډاکټرې سیتا ته
ولاړه. هغه د مریضانو سره بوخته وه، د ډوډۍ په وقفه کې یې
زهره خپلې کوټې ته دننه کړه او تر ډېره وخته یې ورسره خبرې
وکړې. زهره چې له هغې کوټې راوتله نو داسې ایسیده لکه چې
یو جوارګر خپل هر څه ی وي، سترګې یې په ژړا سرې او
ک یې ژېړ تښتیدلی وو.

زهره په برنډه کې دوي اتول وو، محبوبه هم راغلی وه. ښاپېرۍ
دننه په کوټه ، او جانۍ په پخلنځي کې بندې وې. دواړو د
برنډې خبرې اوریدې. نن په مجلس کې دلاور خان نه وو، یوازې
مد خان ناست وو، عابدې څلور اولادونه په کلي کې پریښې وو،
یو یې په خېټه ې ځان سره راوړی و. ډاکټره سیتا او رام چند هم
غلل او د ښاپیرۍ د واده خبرې پېل شوې. او بیا فیصله پدې
وشوه چې بل اتوار ته به نثار د خپلو څو ملګرو او خپلوانو سره
راځي او د نکاح نه ور سته به ښاپیرۍ خپل کور ته بیایي. فیصله
هم وشوه چې د زهره له خوا به یو څو مشران پدې نکاح کې
ښیني او د محلت خلکو ته به په بله ورځ شیریني وېشل کیږي.

ه ورځې وروسته محبوبه او جانۍ ولاړې چې د نثار کور
وګوري او د ښاپیرۍ د ځای ځایګي اندازه ولګوي، خو هلته د نثار
ښځه شاترینه ناسته وه او محبوبې ته یې صفا وویل چې د نثار

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زهره وارخطا شوه او زهره وارخطا شوه. ویمه ښځه به د دې په مړي راتېرېږي.
نثار پسې یې راب وکړو. نام بیا د برنډې پر تخت د محبوبې،
زهره او د نثار خبرې وشوې. غه ورله ډاډ ورکړو چې ښاپېرۍ
بل کور اخلي، سودا شویده او په دوو ورځو کې به کیلي
(کنجي) د ده په لاس کې وي. زهره یو څه تسله شوه خو د
ښاپېرۍ بخت ته حیرانه وه. په لومړۍ واده یې کور و، خاوند یې
نه و، اوس په دویم واده کې خاوند لري او کور یې نشته. د
وتن لمونځ کې یې ښه په چیغو چیغو وژړل، جانۍ او ښاپېرۍ
دواړه ورسره په مصلا کیناستې او دوی هم ژړل. اعظم په کټ
کې ملاست وو او د کړکۍ د شیشو نه بهر اسمان ته یې کتل. هغه
ټولو ته په قهر وو، مور ته، ښاپېرۍ ته، جانۍ ته، نثار ته. . . که د
پلار ټوپک یې په کلي کې نه وی، نو س به یې ټول وژلی وی او
پخپله به د محبوبې خپلوانو سره کابل ته تښتیدلی وی، خو داسې
ونه شول. ښاپېرۍ په دویم ځل واده شوه او د نثار سره د هغه
وړوکی کور ته ولاړه. د دی کور په لاندینی برخه کې لا پخوا د
نثار ورور او ورینداری د خپلو شپږو اولادونو سره کډه کړې وه.
ه ته یې وویل چې دوی د ښاپېرۍ خدمت ته راغلي دي، خو د
نثار ټولو خپلوانو په لوی ځل دا احساس کړی و چې هغه شتمن
و او د هغه د دولت وارثان یوازې د هغه اولادونه او ښځې نه دي.

هره به اوس کلي ته ډېره نه ورتله، د ښاپېرۍ د واده نه ټول خبر
شوی وو. کلي ښځو ورته د مبارکۍ په بانه ډېره تسلي ورکړې
ه چې د ښاپېرۍ کور بیا اباد شو. خو زهره خبره وه چې په هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د خبرو موضوع زهره او د دې لور وه. د هغې د شپې
ب هسې هم تبنتيدلى و، اوس يې د نسوارو عادت اخيستى و. د
غرمې او د شپې د ډوډۍ نه وروسته به يې چې نسورا په خوله کې
ونيول نو دمه به شوه. ځانې سره اوس د لوبو لپاره د عابدې دوه
اولادونه وو، ماه جهان د ښار په ښوونځي کې سبق ته ښينول
شوی او کوثر به ورسره په تانګه کې تله راتله، ورځ به يې نيا
کره تېره کړه.

زهره تر ډېره وخته د ښاپيرۍ کور ته نه ورتله، خو نثار به خپله
ناوې هر مابښام مور کره راوستله. د اتوار ورځ به يې ټوله
ورسره واړوله او پداسې يوه ورځ چې عابده او صمد هم د
ماښومانو سره راغلل نو د زهره په کور کې به ښه ګڼه ګونه شوه.
د ماشومانو خندا او منډو ترړو د زهره د کور سکوت مات کړو او
هغې ته به خپل اندېښنې ځايه ښکاره شول.

دولسم بلب

اعظم د تخت نه سپينه توليه او پاکې جامې را واخيستې، او له پړنو
ښکته کوځې ته ورکوز شو. انى هم دغسې د تخت سره نږدې
ولاړه وه، هغې يو لاس پخپل اننګي ايښې وو، د بل لاس ګوتو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیر وه، چې په او ۔ د صابونو پر ځګ چودیدلی وې. په غوړونو کې یې اوس هم د اعظم یوه جمله بیا بیا آوریده!

" که بیا مې په کوټه ولیدې نو پښې به درله ماتې کړم." اعظم نن هغه په ځپېړه وهلې وه. خو جانی نه د مخ، د لاس او د زړه درد هیر و. ې په تخت ایښې د چایو پیالی د تنور ډوډۍ او د پیروی کاسې ته کتل. ورور یې بې له چایو له کوره وتلی و. هغه حیرانه ه چې مور ته به څه وایي، زهره پدې محال د محبوبې په کور کې یوې بړستنې ګنډلو ته ناسته وه او د خپل زوی اعظم د بد خوی فریاد یې کاو. دي په لسم کې کامیاب شوې و. خو نمبرې یې ۔مره ښې نه وې چې د ډاکټرۍ په کالج کې یې داخله اخیستې وی. ټپیرۍ هڅه کوله چې ورور ته په رام چند کلنیک کې کار پیداکړي، نثار ورله د کمپوډري د امتحان لپاره کتابونه هم ۔اغوښتي وو.

اعظم به نیمه ورځ ویده و، ماسپښین به یې کوترې الوزولې او ۔ابښام به د یارانو سره کله سینما او کله کیسه خانې او صدر کې ۔ځیدو. کوټه یې د فلمي ستورو له عکسونو ډکه وه. نن چې له خوبه را ویښ شو، نو د ده د لمبا لپاره اوبه نه وې. جانی له سهاره د کور ټول څادرونه او میز پوښونه وینځلی وو. ۔ کوڅې مشکی هم نه ښکاریدو چې دوی ته یې یو مشک اوبه راوړی وی. پدې حال کې به اعظم د بازار سقاوې ته لاړو. ـانی ورور ته جامې ۔ تولیه پر تخت کیښودل او پخپله د کنګال شـ ۔ څادرونو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالتي سره كوټې ته وختله. اعظم بنه ډېر وخت هم هلته پر تخت ناست و، مور ورله په لسم كي له كاميابيدو وروسته د لاس ګړی اخيستې وه. .ه به هر شېبه خپلې ګړی ته كتل او اخر يې صبر تمام شو. دی خبر و چې د خواو شا كورونو كوټر بازان كله كله د غرمې هم په كوټه ګرځيدل، او جاني چې ډېر وخت واړولو نو دی وریسې غلی بره وختلو. په كوټه ټوله تناوونه له تكو سپينو، شنو او ...اني رنګه څادرونو ډک وو.

جانی تش بالتۍ د پوړيو سره ايښې او د بازار په لورې د ديوال د سوريو نه يې ها خوا په لو ، سړک د لاريو موټرو ننداره كوله. ...غه له دې خبره نه وه چې د هغې بنې لاس ته، درې كوره لرې د ...وبه دار سليم څوی شهباز، كوتره په لاس د خپل كور د بنیسره ولاړ او دې ته يې كتل. هغه له دې هم خبره نه شوه چې ورور يې ...يو وير شوی څادر شا ته ولاړ، ...ه شهباز او كله دې ته ستركې برندې كړې وې. جانی خو هغې موټر ته ځير وه چې د پاسه پرې سپيږ او زرغون رنګه جنډې رپيدې خواوشا ترې خلک راټول وو.

موټر چې د ...ی له ستركو پناه شو نو دا بنكته راكوزه شوه، تش بالتۍ يې ايله پر ځمكه ايښې وه چې اعظم ترينه په سخته لهجه ...بنتنې پيل كړې. ...نی يو څو ځوابونه ورته وركړل او ژر تر ... يې لوبنې راټولول چې د غرمې كټوی برابره كړې. خو اعظم پاڅيدو له كمځې يې ونيوله په مخ يې ورله څو څپيړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي. هغه هک پک پر خپل ځاې ولاړه وه او خبره نشوه چې ږرور يې څه وخت توليه اخيستې او سقاوی ه تللی او مور يې څه وخت کور ته را دننه شوې وه.

زهره چې د جانی پر مخ د ګوتو نښې او هغې د سترګو اوښکې اوليدې نو په سر يې اور بل شو. نن په لومړي ځل د هغې له ولي اعظم ته ښيره راوتلې وه، د سيد کرم د مرګ پرهر يې تازه شو. ظم ورباندې ګران و، خو پخپلو لونو يې د چا لاس اوچتول نه شو زغملی. عابدې خاوند صمد د زهره د ګواښ نه وروسته عابدې ته بدې ردې وئيلې خو له وهلو نه به يې ډډه کوله. د زهره ې ژبې ته يوازې ښاپيری او اعظ تينګيدی شول. جانی د خدای مظلومه وه، ټولو به ويل د دې خبرې نه دي زده. د عابدې لور کوثر به ترينه زياتې خبرې کولی شوی. زهره د اعظم په انتظار وه او کله چې دی له سقاوی بيرته راغلو و د مور وينا ته يې هيڅ پام ونه کړو. جامې يې بدلې کړي او چي زهره ورته مخې ته وريده نو ورته يې وويل، "د کومو لونډ ميندې چې ټوله ورځ له کوره بهر وي، وررنه يې د وهلو حق لري." پدې خبره زهره په واړو لاسونو خپل مخ په څپيړو ووهلو، خو اعظم په منډه له کوره او ب له کوځې هم پناه شوی وو.

په ښار کې لويه شوی وه اوپه خوی عادت کې له خپلو خويندو نه څه بل شان وه. ه هر کار يې سليقه له ورايه ښکاريده، ږهره نه غوښتل چې دا لور يې هم د نورو په شان وړه واده کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عظم لپاره به يې جينکۍ کټلې، جوړې جامې به يې اخيستلې چې
مغه په کار ولګي نو په کال کې دننه به ورله واده کوي. خو اوس
اعظم چلن او د جانۍ ړدو وريښمينو ويښتو ورته ندېښنه پيدا
کړې وه او د ې حل د جانۍ په واده تماميدو. د دوی پخوانۍ
حلت کې د شفا او د ښاپيرۍ د ډېرو ملګرو کورونه اوس تش وو.
رمولا کورنۍ يوه ورځ ناڅاپه ورکه شوه، چا ويل دوی فلسطين
ته تللی دی. شياما پلار په کراچۍ کې دوکان خلاص کړې او
دوی کډه وړی وه. د هر چا په خوله د پاکستان د جوړيدو خبره
وه. اعظم به اوس ډېرو جلسو ته ورتللو او زهره د هغه له خولې
اوريدلی وو چې د هندوستان ويش به کيږي.

عابده به اوس يوازې د اختر په ورځ مور کره راتله د هغې پنځم
اولادشوی و او د دلاور خان په دې لوی کور کې به هره ورځ په
دسترخوان کاسې اوړيدې. يو دوو ماشومانو به د ميندو نه وهل
خوړل، يو دوه به پکې په ژړا وو او يو دوو ښځو به پخپلو کې
خبرې بندې کړې. ميوه او شيرينی به په کوټو کې د بندو دروازه
شا ته خوړل کيده و اخر دلاور خان مجبوره شو چې د ټولو زامنو
ټوۍ او نغرۍ بيل کړي. ې فيصلې دوه ورځې وروسته ددې
ر په انګړ کې شپږ چوترې او د خاورو نغرې جوړ شول.

زهره ډېره هڅه کړه چې د عابدې لور کوثر نږدې کلی کې د
جينکو ښوونځي کې سبق ووايي، خو د دلاور خان د کور ټولو
ړو او ښځو په يوه خله د دې مخالفت وکړو. "د خانانو لوڼه سبق

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وايي." دا د هغې کور دستور و. عابدې پخپله د پلار نه په کور کې ښتو کتابونو لوستل زده کړه کړي و، خو اوس دومره وخت او توان يې نه لرلو چې خپلې لور ته سبق ښودلی وی.

ه اوس پخپلو ټولو حواسو سره ځان سره کرل ريبل چې د انی د واده لپاره چا سره زړه خواله وکړي؟ محبوبه ورته په انو کې يو څو کورنۍ ښودلی وی خو نن هغې د ښاپيرۍ لاره څارله. ښاپيرۍ لور شوی وه او دوه مياشتې په کور کې د تېرولو نه وروسته هغې يو وارې بيا په رام چند کلنيک کې کار پيل کړې و. ه کلی کې ښځو لا د ښاپيرۍ د دويم واده په خبرو نه وې ستړي شوي چې د هغې د ماشوم خبر يې واوريدو. هرې يوې به گوتو شمېرل چې د هغې د نکاح او د ماشومې د زېږيدو ترمنځ څومره موده تېره شوی وه. شمې دايې پدې خبره چا باور نه کاو چې ماشوم د نهو مياشتو نه وړاندې هم زيږيدلی شي. اوس تازه وضوع د ښاپيرۍ دا چلن وو چې د دوو مياشتو لور به يې خپلې مور ته پرېښوده، خپل ې (شوده) به يې نه ورکولې او د شيشې په بوتل يې ماشومه غلی کيده. هغې ښځې چې د زهره په کور کې د ماشومې د پيو د شيشې بوتل ليدلی و، ټولو ته يې د دې خبر ورکوو. دا چې هغه ږتل د کشتۍ په شان جوړ دی، دواړه مخه خلاص دی او د ربړ تې پرې لګيدلی وو.

ناپيرۍ نن پخپل کور کې وه او زهره خبره وه چې پداسې ورځ به دا د نثار او د ماشومې سره ماښام مور کره راتله. هر په کوڅه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د موټر غږ په ا ریدو جانۍ دروازه خلاصه کړه او پخپله
ږخلنځي ته ولاړه، د هغې سترګې په ډېرې ژړا پړسیدلې وې او نه
ې غوښتل چې نثار یا ښاپیرۍ یې وګوري. ښاپیرۍ راتلو سره
اعلان وکړو، " ړې موږ فلم کتلو ته ځو." خو مور یې ولیده چې
پر تخت ملاسته او سر یې په سور رومال تړلی و نو پرېشانه شوه.
هم هلته په تخت کیناسته، نثار هم راغلو او چې د زهره نه یې د
ږرځې حال واوریدو نو دواړه غلی کیناستل. د فلم پروګرام یې په
ځای پرېښودو او د زهره سره یې خبرې پیل کړې. د شپې ناوخته
پیرۍ او نثار بیرته خپل کور ته ولاړل او زهره ته یې ډاډ
ورکړو چې په بله ورځ به د اعظم سره خبرې کوي.

زهره خبره وه چې اعظم به ناوخته کور ته راتلو، هغه تر نیمې
شپې په مصله ناسته وه، نفلونه یې کول. خو داسې ښکاریده چې
اعظم په هغه شپه د کور لاره هیره کړې وه. جانۍ ویده وه او د
ملا د بانګ غږ سره یې د مور ژړا هم واوریده. زهره کرۍ شپه
د اعظم په انتظار تېره کړې وه، او اوس یې صبر تمام شوی و. په
کوڅه کې بې خرخونکي به سهار ناره کوله. نن هم د هغه د نارې
سره سم زهره بورقه په سر له کوره ووتله. محبوبه خبره شوه او
ړو ورو ټول محلتیان هم خبریدل، ښاپیرۍ نثار ته په ژړا وه چې
د ورور درک یې معلوم کړي. د اعظم د ټولو معلومو او نامعلومو
ملګرو په کورونو کې لټه پیل شوه، پولیس خبر شو. ن ماښامه
ده شوه چې اعظم د خپلو دریو نورو ملګرو سره یو ځای د
ار د اورګاډو استیشن کې لیدل شوې و. دوي سهار وختي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یی په ګاډي کې سپاره شوې وو. ښاپیرۍ زړه تسله کړې و، خو مور ته یې نه وو وئیلې.

اوس چې مور کره راغله نو هغې ته یې ول حال تېر کړو او ژوند واريې بیا پخپل ډګر روان شو. زهره ټول توان لګه چې په یوه شپه کې اوبه شوې وو. غې اوښکې اوس وچې وې او کله کله به یې سلګۍ وکړې، بیا به یې اسمان ته کتل او د هیچا خبرو واب یې نه وئیلو. عابده د یو څو ورځو لپاره کلي ته راغله او ټوله ورځ به یې مور سره په خبرو تېره کړه.

ښانۍ به د محبوبې په کور د مور نیمګړې کارونه پوره کول. د هغې لاس صفا وو او محبوبې ورته تارکشي او د سیلمېستارو کارهم ښودلی و. سږ کال زهره وریژې کرلې وې او فصل یې په ښه بیه خرڅ کړو. نه د ډوډۍ له غمه یو څه بې غمه شوی وه، خو اعظم ورته په زړه دومره لوی پر ر پرېښودو چې د رغیدو نه و. یوه میاشت چې تېره شوه نو نثار ته چا خبر راوړو چې د ښور هغو ځلورو هلکانو د بمبیی په فلمونو کې د کار لپاره ځانونه وړاندې کړې وو. بیا اعظم کور ته یو لیک راولیږلو چې مور نه یې بخښنه غوښتې وه او دا چې ډېر ژر به دی په یو هندي فلم کې ښکاره شي. د دې لیک سره هغه یو ښکلی عکس هم و.

ښاپیرۍ چې خبره شوه نو مور سره یې ټوکې پیل کړې، چې دا به م بمبۍ ته لاړه شي او د دلیپ کمار سره به ووینې. زهره یو څه ارامه شوه چې زوی یې ژوندی او روغ و. د هغې وسوسې ختمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې د ورځې ژوند يې بيا سم شو. خو د شپې به يې ټول فکرونه د زوی په هکله وو، "خدای خبر سمه ډوډۍ به يې خوړلی وي که نه؟ جامې خو يې هم نه دي وړی...پېسې ورسره نه وې، په کوم حال کې به ژوند کوي."

په بل سهار زهره د خپل خاوند د پينشن د پيسو اخيستو لپاره کچرۍ ته ولاړه نو په دفتر کې نوی منشي ناست و. زهره د يوسف پوښتنه وکړه نو خ ه شوه چې د هغه ښځه مړه شوې وه او دې د لسو ورځو لپاره په چوټۍ و. زهره خپلې پېسې واخيستې او کور ته روانه شوه. ز په لومړی ځل هغې ته احساس وشو چې د يوسف د کور اوکلي درک معلوم کړي، د ده په غم کې شريکه شي. د خپل زوی خبرې ورسره وکړې. د شفا د مړينې نه وروسته سف څو وارې د دې کور ته راغلی و. څومره کارونه يې هم ورته کړې وو، د ډېرو جنجالونو نه يې دا راويستې وه.

ورځې نورې تېرې شوې نو زهره بيا د پنشن دفتر ته ولاړه. د هغې هيڅ کار نه و خو يوسف سره يې ليدل غوښتل. هغه خپل ځای ناست وو او چې زهره يې وليده نو ورته د احترام لپاره ودرېدو. هغه يوې خوا ته کيناسته او انتظار يې کاو چې يوسف له کارونو ا ږګار شي نو دا ورسره خبرې وکړي. يا ښه ډېر وخت زهره ورسره خپلې خبرې کولې. هغه د ښځې په مړينې يې ومره ژړا ونه کړه څومره چې د اعظم په کيسه يې اوښکې تويولې. يوسف ورته تسلي ورکوله او د اعظم په رويه يې افسوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم کاو. ي ورته د خپل يو ملګري پته ورکړه چې د تجارت
لپاره به کلکتې او بمبيی ته تلو راتلو. د هغه په نوم يې يو ليک
ورله ورکړو چې پکې د اعظم درک او د هغه سره د مرستې خبره
ليکلی وه. د زهره زړه ډاډه شوه، کور ته را غله نو جانی ته يې
ول حال وويلو. اپيری هم خبره شوه، په بله ورځ دوی د اعظم
پاره د جامو او د وچې ميوې يوه غوټه برابره کړه، ښاپيری د
ورور په نوم يو ليک وليکلو او د بمبيی تجار ته يې ورسول.

ديارلسم باب

١٩٤٧

اوس په بمبی کې څلور مياشتې تېرې کړې وې. ه جنګي
مونو کې به ده د جنګيالو په ډلو کې کله توره بريښوله، کله به يې
دسـ ، او خيبرې جنګ کاوه او يو نيم وخت به يې يوه جمله
ډايلاګ هم ووئيل. ورځې ، ورته يوه روپۍ ورکړې کيده، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه ورته سم کار نه وو پیدا شوی. ده د پیښور د یوسف خان (د لیپ کمار) او د راج کپور غونډې بخت نه لرلو. دسره ورغلي درې ګري دوه میاشتې په خوا بیرته خپلو کورونو ته ورغلی وو. اوس به اعظم کله نا کله خپل کور پسې خپه شو. د مور د لاس وده ډوډی، د ښاپیری سره خبرو، د کلي مازدیګری به ورته ترګو ته ودریدل، خو تر اوسه یې دومره پیسې نه وې ګټلي چې خپل کلي ته هسکه غاړی ورغلی وی. خپل فلمونه به یې څو څو ، پخپلو پیسو کتل چې ځان پکې وګوري. خو هغومره کار چې ده به پکې کړې و، په فلم کې نه ښکاریدو. تر اوسه هم د ده د مخ له نږدې عکاسي نه وه شوی او دې پدې سخت خپه و. خو س پکې راګیر و نه پوهیدو چې څه وکړي.

د ده سره راغلو ځوانانو ک یو تن قیوم په څو فلمونو کې د هیرو د ملګري رول لوبولی و. د فلمونو د اعلانونو په لویو پوسټرونو د ده نوم هم لیکل کیدو. اعظم به ماښامي د خپلو نورو ملګرو سره ځای د قیوم په هکله خبرې کولې ځکه قیوم اوس دوی سره نه اوسیدو. دی د یوې ډېرې نومیالی فلمي ایکټرسې سره د هغې په کور کې مېشت و. د هغه په اړه یو خبر تود و چې ډېر ژر به دواړه واده کوي. ظم به پدې خبره نور هم کړیدو، ځان به یې هر وختې هنداره کې لیدو و د قیوم او ځان ترمنځ به ورته هیڅ وپیر نه ښکاریدو. ولې په ده تر اوسه کومه مشهوره ښځه نه وه مئینه شوی؟ د بمبی په فلمي سټوډیو ګانو کې د ده په شان د ښه رول او چانس په ظار ډېرې ځوانې جینکی هم راتللی و یو څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم ته ډېر نازونه هم ورکړې وو. خو د هغه سترګې اسمان ته
، او په اسمان کې ځلېدونکی ستوري د ده لاس ته نه راتلل.

د کور نه ورته د جامو او د وچې میوې سوغات را رسیدلی و، د
ررو ملګرو لیکونه به هم راتلل. س د هند د وېش خبره ښه
توده‌شوې وه. ځپانې به هم پدې خبرونو ډکې وې. یوه ورځ
اعظم د نورو ډېرو ځوانانو سره په یو جنګي سین کې د توري
نګ کاو. ریهرسل وشو، خو په فلمبندۍ کې به څه غلطي وشوه.
ډایریکټر به "کټ" یلو او ټول به بېرته خپلو ځایونو ته ولاړل.

اعظم د فلم د مرکزي کردار جامې اغوستې وې، صل جنګ ده
ورته کوو، او کیمرې د ده شا او اړخونو ته ودرول شوې وې. دی
خبر و چې په فلم کې به ، داسې ښودل کېږي لکه چې هیرو
له جنګ کوي. نیمه ورځ تېره شوه خو تر اوسه د ډایریکټر په
خوښه سین نه و لوبول‌شوی. اعظم ستړی و، مایوسي هم ورسره
وه، پدې وخت کې ډایریکټر قهر شو او د مور ښکنځله یې ورته
وکړه.

عظم توره وغورځوله، د یو میز نه یې دشرابو ټش بوتل را
واخیستو او د ډ ریکټر یې پرې ووهلو. د فلم ټینګ ند شو، ټول
په زخمي ریکټر راټول وو چې د سر نه یې وینې دارې وهلې.
اعظم په منډه د ستوډیو نه ووتلو، شاته یې نه کتل. ه خپله ځایه
یې ټول بان ژر ژر راټول کړل، کوځې په سر کې یې ډاګې
ولیدو چې د ده په نوم یو لیک ورسره و. اعظم په تادي کې لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترې واخیستو ه لوی سړک یې تش سایکل رکشه کې ځان ور واچووو. ه خپله ښاره را وتلو پر وخت چې کومه تلوسه ورسره وه هم په ه تلوسه اوس د بمبی له ښاره په تېښته وو. و دا ځلې م اورګاډي لکه چې د ده په انتظار ولاړ و. ده د لومړۍ درجې ټیټ واخیستو او ګاډي ته ور وختلو. ده سره په لاره کې ځینې کسان مل شول، خو د اعظم زړه له خبرو تور و. سترګې یې پټې نیولې وې ټول فکر یې دې ته وو چې په لاره کې یې پولیس ونه نیسي. دا وهم ورسره وو چې د بوتل ګوزار سخت و، که ډایریکټر مړ وي نو د قتل د سزا نه به ځنګه تښتي.

اعظم ، ورځې په لاره کې تېرې کړې او لاهور ته چې رانږدې شو نو زړه یې و څه ارامه شو. په لاهور کې یې یوه ورځ دمه وکړه او چې یې جامې بدلولې نو د کوټ په جیب کې هاغه لیک وموندلو چې د بمبی نه د را و لو پر وخت یې ډاکې نه اخیستې و. د لیک په لوستلو یې زړه بیا نارامه شو. ښاپیرۍ ورته د جانی د واده خبره کړې وه. د هغې واده د جمعې پر ورځ و، د اعظم نه ځې او تاریخونه خطا شوی وو. د سرای واله نه یې پوښتنه وکړه نو هغه ورته وویل صبا د زیارت ورځ وه.

ظم سهار وختي له هوټله ووتلو په زړه کې یې هوډ کړې وو چې د جمعې په سه ه ارو مرو پېښور ته ځان رسوي. . ګاډي ټکټ یې واخیستو او پخپله په انتظار کیناستو. په ټیشن کې یو کس نورو نه لګیا و چې په هندوستان کې د مسلمانانو وژنې پیل شویدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم ، اخبار خرڅوونکي نه یوه ورځپاڼه واخیسته او بیا ټولي پاڼې یې ولوستلې. د .ه ګاډې چې د ډېلي نه راتلو په لاره ځنډیدلی و.

د عابدې زوی شاجهان چې له کوره وتلو نو مور ورته یو لیکلی غام په جیب کې کېښودو او ورته یې وویل، " ښاپېرۍ ترور ته یې په لاس کې ورکړي." اه جهان به داسې ځیني کاغذونه ی ته وړل، ځیني به ترې هېر شول. پدې کې به عابدې د وې یا د بلې ښځې ناروغي لیکلی وه او ښاپېرۍ به یې په لیدو ورته دارو درمل برابر کړل.

اه جهان د تانګې کوچوان ته د رام چند کلنیک ته د ورتلو وویل، ې هلته ورسیدل نو څه ګوري چې د کلنیک مخې ته په یوې لوی لارۍ، د رام چند د کور شیان باریدل. شاه جهان ترور پسې لته وکړه خو هغه له کوره نه وه راغلی او چا ورته وویل چې نثار او رام چند کچرو ته ورغلی دی چې دا کلنیک به اوس د نثار شي. اه جهان بېرته تانګې ته ورمنډه کړه، کوچوان اسپې ته چابک راخلاص کړو او شاه جهان چې پخ ل ځای کیناستو نو ورته یې وویل، " زه د خیره...کانګریسان روان شول." داخبره هغه په کلینک کې د چا له خلې اوریدلې وه.

و څو ورځې وروسته د رام چند کلنیک بورډ لرې شو او د هغې پرځای په شنو او سپینو رنګونو یوه نوی لوحه خلکو ولوستله.

" نثار کلنیک برای زنانه و مردانه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نثار لومړی ښځې شـ ـینې اوس د ښاپېرۍ وجود منلی و. ـو څه
ـده د ښار لوی کور ته تلله راتلله خو اخر یې فیصله وکړه چې دا
به په کلي کې اوسیږي. ـاپېرۍ او نثار خپله کډه لوی کور ته
یوړه نو زهره هم ـ خپل کور لوښي لرګي راټول کړل. د هغې په
ـر کې ډېر شیان نه وو، خو څه چې یې په تېرو کلونو کې په
ـار کې اخیستي وو، ـه یې د جانۍ لپاره کېښودل. د کلي کور
یې بارانونو وهلی و ـ هغې په جوړولو یې ډېرې پیسې ولګیدې.
ـاپېرۍ به ورته وویل چې هاغه کور کې دې زمیندار کینوي چې
ـر ورله ساتي، خو زهره پخپل کور کې پردي کسان نه غوښتل.

بیا یوه ورځ چې یوسف د دې کور ته راغلو نو خپله ورینداره یې
هم راوستله. ـزهره یو څه شک منه شوه او د ډوډۍ نه وروسته دا
ـ یې په باور بدل شو کله چې د یوسف ورینداره ترینه د جانۍ
غوښتنه وکړه. زهره لږه حیرانه پاتې شوه، یوسف په عمر کې د
ـنۍ نه ډېر مشر و، خو سپین ږیری نه و. د دوو دیرشو کالو و،
ـوکري یې پخه وه او تنخواه یې دومره وه چې په ښار کې یې ښه
ژوند کولې شو. زهره ورته ـ وویل چې دا به د لوڼو او زوی سره
صلاح کوي.

ښاپېرۍ او عابدې دواړو د دې مخالفت وکړو چې دوی دواړو ډېرې
وړې واده شوې وې. دوي نه غوښتل چې جانۍ هم د ژوند ښه
ـخه د سخرګنی په خدمت تیره کړي. ـاپېرۍ خو لا تر اوسه
جانۍ ماشومه ګڼله او ورته به یې نانزکې راوړلی. محبوبې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ته نصيحت پيل کړو ـې يوسف تر جانۍ ډېر مشر و. خو زهره اوس د اعظم نه ناهيلی شوې وه. ځان ورته ډېر زوړ ښکاريدو، داسې يې ګڼله چې جانۍ واده کړې نو دا به بېرته کلي کې ژوند پيل کړي. يوسف يې را وبللو او ورته يې وويل، " که په ـار کې کور اخلې نو زه درله لور درکوم، ـما لور په ښار کې لويه شوې ده او د کلی د کارونو نه ده." يوسف ورته غاړه ږدنوده، نو زهره ټول خپلوان خبر کړل.

جانۍ د لويې کوټې د ديوالونو نه د فلمي ستورو تصويرونه لرې ل او ښکته پر ځمکه يې اېښودل. رګي په يو لوی صندوق ، يې د اعظم شيان راټول کړې وو. ـرو څو مياشتو راهيسې هغه بره په کوټه (چت) نه وه ختلی، په سخته ګرمی کې هم هغه ښکته په برنډه کې به اوده کيده. اعظم چې کله راهيسې بمبی ته تللی و، جـ ی به شپه او ورځ هم دا فکر کاو ـې که دې په کوټه سيل نه کولی نو اوس به يې ورور په کور کې وی. ـ مور ويښته به يې داسې په يو مخ نه وی سپين شوی.

اوس د هغې د واده لپاره تياری کيده. مور يې د دی نيم شيان لا ـوا د يوسف کور ته استولی وو، د اعظم د لرګي صندوق به د ـبوبې په کور کې اېښودل کيدو او زهره ورته ويلی وو چې تر ـزديګر دې د ورور ، شيان پکې کېږدي چې مزدوران يې يوسي. ـ ی ته په ديوال لګيدلی د ټولو ستورو نومونه معلوم وو،" نسيم پرې چهره" د هغې ډېره خوښه وه. پدې تصوير کې هغه سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ښښو ښکاريده، شهزادګۍ جامې يې پر غاړه وې او په اوږه يې
يوه کوزه نيولې وه. يو ستوری "بهارت بهوشن" نوميدو، يو
"سهراب مودې" و يوه ښځه "ګيتا بالي" نوميده چې د اعظم په
نظر جانۍ ته ورته وه. و جانۍ به د ، ورسره جنګ کاوه چې هغه
دومره بدرنګه نه ده. د فلمونو دا ب تان اوس جانۍ ته په سجده وو
د " لال پاچا سيګريټ" سره ښاپيری هم له ديواله راوالوتله او د
ترګو په رپ کې د لړګي د صندوق په خيټه کې ورکه شوه.
جانۍ ته د هر يو تصوير سره د خپل ژ ند ښې شيبې په ورکيدو
ښکاره شوې. د صندوق سر يې بند کړو او د هغې د پاسه کيناسته.
د هغې د سترګو اوښکې چې تر اوسه يې په خاموشۍ څپې وهلې،
نابېره په شور شوی. جانۍ له خولې بې واره د اعظم نوم راوتلو
او هغې خپل مخ په دواړو لاسونو پټ کړو. يا تر ماښامه د دې
سترګې وچې نشوی، د نکريزو جيډکو ورسره ټوکې او ملنډې
وهلی خو هيڅ د دې د زړه غوټۍ ل نه کړې شوه. ښاپيری او
عابده له موره دومره خپه وي چې نکريزو ته هم رانغلی. محبوبې
د زهره سره پټ پاللی و او د تل په شان ورسره ولاړه وه. د
يوسف مور مړه وه او پلار يې ډېر بوډا و.، دواړه خويندې يې واده
وي.

هغه له کوره جانۍ ته په يو صندوق کې څو ړې جامې راغلی
، چې د محبوبې په نظر ټول بې ډوله وي. ګلابي کمخواب د
وړې سره دوه بنارسي لوپټې وې، يو زرغون او بل اودې رنګه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین کمیس سره ژیړ پرتوګ او نارنجي لوپټه وه. زهره یوسف
ه کلکه ویلي وو چې د مړی ښځې جامې او کالي به د هغې لور
ته نه راوړي. نو ځکه یوسف پخپله د ښار په بازار کې هر څه
چې مناسب ولیدل اخیستي وو. زهره اوس پدې غم کې نه وه چې
ور جامې یې څنګه وې، هغه پدې خوشاله وه چې د اوږو پیټې
به یې سپک شي. یوسف چې کوم کور په کرایه کړې و، هغه د
دې له کور غټ او پاک و، دوه کوټې یې ښکته او دوه بره وې. د
ربو پمپ پکې لګیدلی و او فرشونه یې هوار وو. یوسف پدې کور
ې کرسۍ میزونه او دوه غټ پالنګونه هم ایښې وو. زهره د
پیرۍ په دویم واده کې له کلي هیڅوک نه وو رابللی، خو اوس د
جانۍ په واده کې یې ټول خبرکړې وو.

اور ، ښار ته رانږدې و، یوسف خپل وړوکې صندوق لا پخوا
تیار دروازې سره جوخت ایښې وو. تلوسه یې دومره ډېره وه
ې له خدایه یې وزرې غوښتلی. خپلې ګړۍ ته به یې بیا بیا کتل،
. جمعې ماسپښین و، دوه بجې وې، اورګاډی د ټیشن ته په تانګه
کې د دوی تر کوره لږ لار وه او د ده پوره باور و چې جانۍ به
پله په ډولۍ کې کینوي. نغه ته د ښار د ودونو دود معلوم و. د
شپې لسو بجو نه وړاندې چا ډوډۍ نه خوړله، تر څو چې میلمنو
ډوډۍ خوړله، ناوې به تیاره وه. د شپې ناوخته به یې په ډولۍ کې
کینوله او د ورا خلک په په پښو ورسره تر کوره تلل. هغه ته د
خپلو ځینو م رو د خپلوانو ودونه را یاد شول. اډی چې لږ نو
م ورو او د تم ځای ځمکې ته برابر شو، نو اعظم یو قلي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړه چې په سور کمیس او خر پټکي کې له پلیټ فارم نه ده ته کتل. ـِـي څلور نور قلیان ورو ورو ګاډی ته ور نږدې کیدل.

عظم د ګاډی د ودریدو نه وړاندې دروازه پرانیستل ، او ټوپ یې وهلی و، تر څو چې قلی د صندوق تانګې ته رساوه، دې د کوچوان سره مخامخ سیټ کې ناست او هغه ته یې د خپل کور لاره ښودله. ـِـه په منډه شوه نو کوچوان د اعظم نه پوښتنې پیل کړې، ـِـي ترینه د هغه ګاډی پوښتنه وکړه چې له امرتسره لاهور ته په لاره لوټ ، او ټول مسافر یې وژل شوی وو. اعظم ورته وویل، " نه یم خو پرون د لاهور نه ټول ګاډي بند وو. زه پرون دول جې پدې ګاډي کې سپور شوی وم."

اعظم درې بجې د خپل کور په کوڅه ور دننه شو او په لاره کې ـاتو پټاسو او د ژېړو ګلونو پاڼو ورته په چیغه چیغه فریاد کاو چې ـانی پدې لاره تللی وه. ـِـر سره جوخت په میدانی کې دیګ ـِـونکو خپل لوښې را ټول کړې وو، ټولی سکروټې ایرې شوې ، او د کوڅې یو څو ماشومانو یو بل پسې منډې وهلې، هغه د خپل کور دروازې ته ودریدو نو زړه یې یو درز وکړ، هلته جرنده څوړنده وه. اعظم دا جرنده وپیژندله، دا د هغوې نه وه، دا د کور د خاوند وه. عظم هم هلته ښه نیولی ولاړ و او پخوا د دې چې د دروازې سره یې ډغرې وهلې وی، چا د هغه په اوږه لاس کیښودو، دا محبوبه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـانی په سور پالنګ ناسته وه، کله کله به یې له خولې سلګۍ
راوتله، چې د اعظم نوم به ورسره مل وو.

ـ زهره د مناف په تانګه کې کلي ته روانه وه. د لور ژړا یې اوس
ورېده، جانۍ د ناوې په شان نه ژړل، هغې چیغې وهلې، ورور
پسې یې ژړل، د مور له غېږې، نه جدا کېده. صمد او نثار په
ـزوره ډولۍ کې کېنولې وه. زهره ته اوس د خپلو اوږو پېټی نور
هم درووند معلومېدو. ـکه چې کلي ته ور نږدې شوه نو مناف
ـې پوښتنه وکړه، "هدیره کې به ایسارېږو؟"

ـهره په زړه لکه چې چا نوکاري لګولی وي، هغې مناف ته مخ
وګرځوو او ورته یې وویل.

"اوس ناوخته دی...کلي ته ور درومه."

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library